Sfântul cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor

(26 iulie)

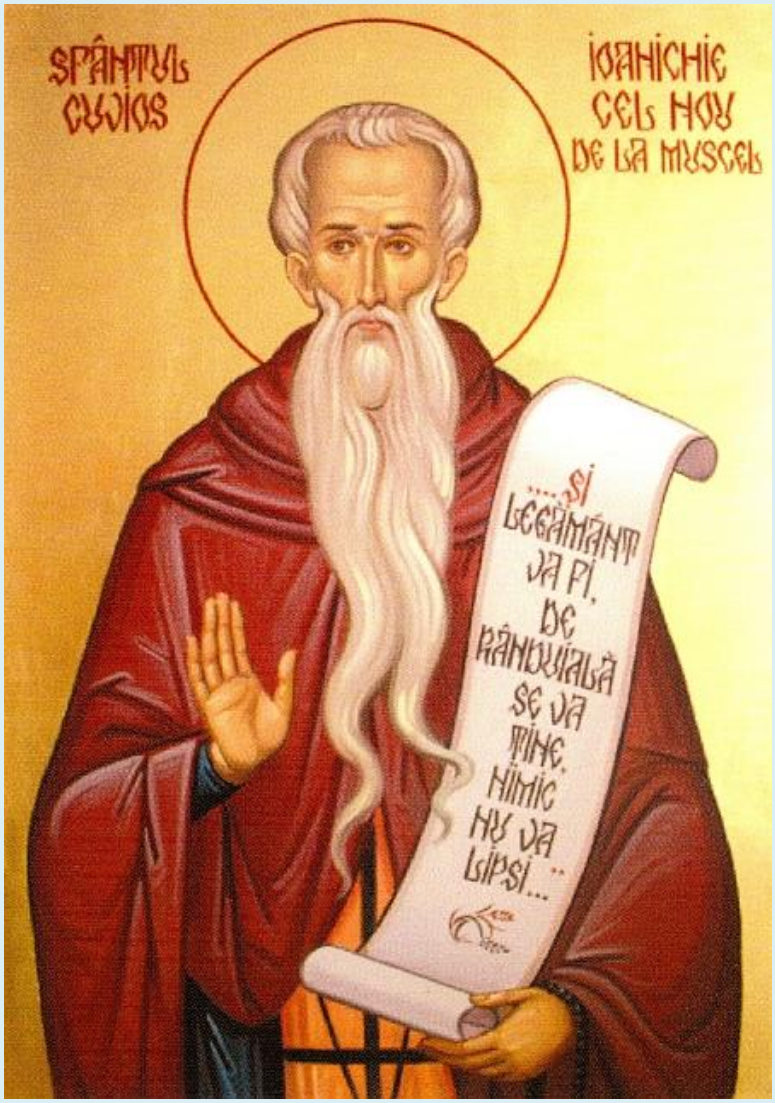

Unul din cei mai renumiţi sihaştri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea, a fost cuviosul schimonah Ioanichie. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârşitul secolului al XVI-lea. Acest sfânt a devenit pentru credincioşi, mărturiseşte protosinghelul Modest Ghinea, stareţul Mănăstirii Cetăţuia „Negru Vodă”, tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor şi mijlocitor al celor care nu pot avea prunci. În şedinţa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009 s-a aprobat canonizarea cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeş), cu ziua de prăznuire la 26 iulie.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Slujba Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel.....7
Acatistul Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel 34
Rugăciune către Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș).....46
Imnografie 48
Sinaxar - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel - 26 iulie 49
Patericul românesc - Cuviosul Ioanichie schimonahul de la Sihăstria Valea Chiliilor - Muscel († 1638).....51
Sfântul cuvios Ioanichie de la Muscel - Sfinte moaște și canonizarea 53
Argumente pentru canonizarea cuviosului Ioanichie schimonahul 53
Canonizarea cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel, aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române 60
Tomosul de canonizare a Sfântului cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor 63
Moaştele Sfântului Ioanichie cel nou au fost mutate definitiv la Mănăstirea Cetăţuia „Negru Vodă” din Câmpulung 65
Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș) - drumul spre sfințenie 69
Sinaxar argeșean - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel 70
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel 72
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel; Sfânta cuvioasă muceniţă Paraschevi din Roma; Sfântul sfințit mucenic Ermolae și cei împreună cu dânsul, Ermip și Ermocrat.....73
Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, România (26 iulie) 79
Andreea Nică - Mănăstirea Cetăţuia, locul de nevoinţă al cuviosului Ioanichie cel nou.....85
Ioan Buşagă - Sărbătorirea Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel....94
Ioan Buşagă - Sărbătoare la mănăstirea argeşeană Cetăţuia 95
Teodor Danalache - Sfântul Ioanichie schimonahul de la Valea Chiliilor - Cetăţuia 99
Teodor Danalache - Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă.....106
Mirela Șova - Împrietenindu-ne cu Sfântul Ioanichie de la Muscel (26 iulie).114
Predici despre Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel (Video) 124
Mănăstirea Negru Vodă - acasă la Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel 125
Icoane.....169

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

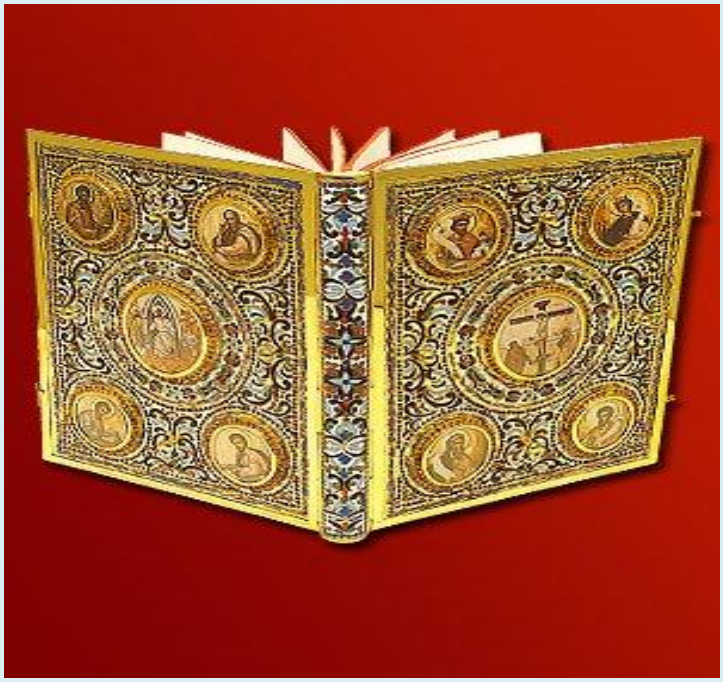

Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12

25.Şi mulţimi multe mergeau după El, din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea şi de dincolo de Iordan.

1.Văzând mulţimile, Iisus S-a suit în munte şi aşezându-se, ucenicii Lui au venit la El.
2.Şi deschizându-şi gura, îi învăţa zicând:
3.Fericiţi cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăţia Cerurilor.

4.Fericiţi cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.
5.Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul.
6.Fericiţi cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.
7.Fericiţi cei milostivi, că aceia se vor milui.
8.Fericiţi cei curaţi cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.
9.Fericiţi făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.
10.Fericiţi cei prigoniţi pentru dreptate, că a lor este Împărăţia Cerurilor.
11.Fericiţi veţi fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minţind din pricina Mea.
12.Bucuraţi-vă şi veseliţi, că plata voastră multă este în ceruri.

Apostol

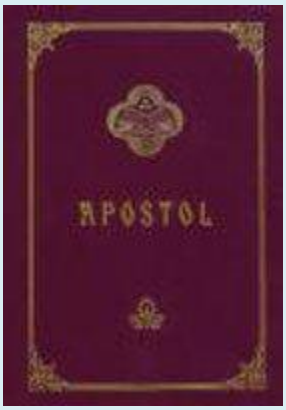

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

I Timotei 3, 13-16; 4, 1-5

13. Căci cei ce slujesc bine, rang bun dobândesc şi mult curaj în credinţa cea întru Hristos Iisus.
14. Îţi scriu aceasta nădăjduind că voi veni la tine fără întârziere;
15. Ca să ştii, dacă zăbovesc, cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.
16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.
1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.

3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

Slujba Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel

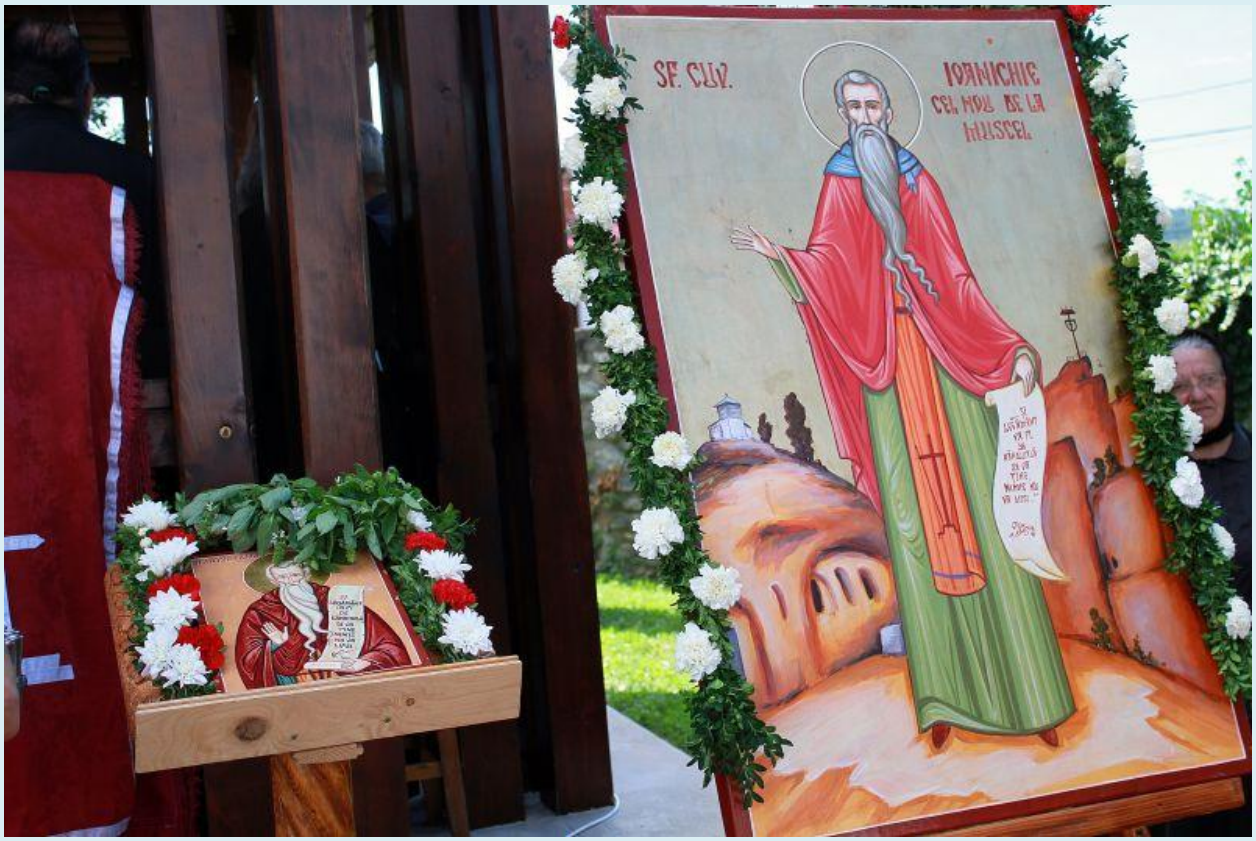

La Vecernia mică

La: „Doamne, strigat-am”, se pun **stihiile** pe 4, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Pe tine, cel ce ai luat crucea ostenelilor şi nevoinţelor sihăstreşti, cuvioase Ioanichie, te lăudăm cu bucurie în ziua trecerii tale în odihna lui Dumnezeu, unde te rogi pentru sufletele noastre.

Înflorit-a, ca şi crinul, peştera în care te-ai sălăşluit din Valea Chiliilor, următor fiind, părinte, marilor sihaştri al căror nume numai Dumnezeu îl ştie, căci pe toţi îi odihneşte în slava Sa cea negrăită.

Pe îngerul cel pământesc şi omul cel ceresc, pe iubitorul de Dumnezeu, Ioanichie, să-l cinstim cu cântări duhovniceşti pentru că, în ceruri, se roagă pentru

sufletele noastre, iar pe pământ ne-a lăsat comoară duhovnicească, sfintele sale moaşte!

Ca şi Ilie de demult, în peşteră ţi-ai petrecut viaţa, înfruntând cu bărbăţie ispitele războiului nevăzut. Pentru aceasta Hristos, văzând răbdarea ta, cuvioase, te-a învrednicit să-L vezi, faţă către faţă, în lumina împărăţiei celei de Sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cine poate spune, părinte, care a fost lucrarea ta cea duhovnicească, ascuns fiind treizeci de ani în adâncimile peşterii din Valea Chiliilor? Dumnezeu Atotştiitorul a numărat mulţimea virtuţilor pe care le-ai împlinit, aşezându-te în odihnă veşnică, în ceruri, iar noi, pe pământ, minunându-ne de răbdarea ta, te lăudăm şi cinstim sfintele tale moaşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maică prea curată, Născătoare de Dumnezeu, roagă pe Fiul Tău cel prea iubit să ne scoată din nevoi şi din necazuri, ca să te lăudăm zicând: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

La Stihoavnă

Se pun **stihirile**, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Arătatu-te-ai vas al Preasfântului Duh, sălaşluindu-te în peşteră întunecoasă, mult nevoitorule, Ioanichie, părintele nostru, cuvioase.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Ca o sămânţă purtătoare de rod duhovnicesc s-a pregătit sufletul tău în peşteră, care a fost semănată de Hristos în grădina Raiului desfătării.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul şi doreşte să păzească poruncile Lui.

Bucură-te, sihăstrie din Valea Chiliilor, care ai odrăslit mlădiţa purtătoare de rodul răbdării, cuviosul Ioanichie!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cetele cele de Sus, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, te laudă cu pământenii, cântând neîncetat: Bucură-te, Maică nenuntită!

Troparul: Locuitor în sihăstrie şi înger trupesc, de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioanichie; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

La Vecernia mare

După obişnuitul psalm, se cântă Fericit bărbatul... starea întâi La: „Doamne strigat-am", se pun **stihirile** pe 8, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase părinte...

Cuvioase părinte, cel ce ţi-ai curăţit sufletul în focul luptelor războiului nevăzut din peştera lui Negru Vodă, dumnezeiescul dar te-a purtat pe aripi către unirea cu Dumnezeu, pe care L-ai iubit. Pentru aceasta te-ai umplut de frumuseţea cea nespusă a Împărăţiei Cerului, luminând sufletele noastre, părinte Ioanichie. (de două ori)

Cuvioase părinte, sihăstria din Valea Chiliilor s-a umplut de lumină prin vieţuirea ta cea după Evanghelia lui Hristos, iar obştea Mănăstirii Cetăţuia Negru Vodă se veseleşte cu duhul având ca mărgăritar de mult preţ sfintele tale moaşte purtătoare de mireasmă duhovnicească, revărsând tămăduiri celor ce le sărută cu credinţă. De aceea, minunate părinte, fă să strălucească lumina ta şi în sufletele noastre, doritoare de mântuire! (de două ori)

Cuvioase părinte, chipul sihaştrilor şi podoaba Bisericii, în peşteră vieţuind, ai văzut întru nevedere pe Cel ce S-a născut în trup în peştera Bethleemului. Întru El petrecând pe pământ, te îndulceşti acum în casa pâinii din hrana dată celor aleşi de Hristos să locuiască împreună cu El. Roagă-te, Preasfinte, să se mântuiască sufletele noastre! (de două ori)

Cuvioase părinte, dacă ţi-ai păstrat chipul tău nevătămat şi mintea ţi-ai ferit-o de patimile cele pierzătoare, ai ajuns la asemănarea cu Hristos, pe care L-ai dorit. Toa-

te simţirile trupului le-ai înduhovnicit încât, în trup fiind, ai dobândit starea de nepătimire şi ai gustat din bucuria cea nespusă a Raiului desfătării. Ajută-ne, părinte, să ne izbăvim de păcate şi fărădelegi ca să umblăm pe calea pocăinţei! (de două ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe purtătorul de Dumnezeu, cuviosul Ioanichie, cel ce s-a nevoit în ţinutul minunat al Muscelului, la pomenirea sa cea de peste an, să-l lăudăm zicând:
Bucură-te, Sfinte părinte, cel ce ai luat pe umeri Crucea şi ai urmat lui Hristos în toată viaţa!
Bucură-te, înger pământesc şi omule ceresc, ieşit din viţa neamului românesc!
Bucură-te, crinul bunelor vestiri, oferit Bisericii Ortodoxe din toată lumea!
Bucură-te, podoaba sihaştrilor şi icoana nevoitorilor!
Bucură-te, rugătorule, fierbinte pentru sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vohod, Lumină lină...
Prochimenul zilei

Paremiile

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire: (V, 16-24; VI, 1-3)

Drepţii în veac vor fi vii şi întru Domnul este plata lor şi purtarea de grijă pentru dânşii este de la Cel preaînalt. Pentru aceea vor lua împărăţia podoabei şi stema frumuseţii din mâna Domnului, căci cu dreapta Sa îi va acoperi pe ei şi cu braţul Său îi va apăra. Lua-va râvna Lui drept armă şi va într-arma făptura spre biruirea vrăjmaşilor; îmbrăca-se-va în platoşa dreptăţii şi-şi va pune drept coif judecata cea nefăţarnică; lua-va drept pavăză nebiruită sfinţenia, va ascuţi cumplita mânie ca pe o sabie şi lumea va da război împreună cu Dânsul asupra celor fără de minte. Merge-vor drept nemeritoare săgeţile ca fulgerele, şi ca dintr-un arc bine încordat al norilor, la ţintă vor lovi. Şi mânia Lui ca o asvârlitoare de pietre va arunca grindină; întărâta-se-va asupra lor apa mării şi râurile îi vor îneca de năpraznă. Sta-va împotriva lor duhul puterii şi ca un vifor îi va vântura pe ei; fărădelegea va pustii tot pământul şi răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziţi dar, împăraţi, şi înţelegeţi! Învăţaţi-vă, judecători ai marginilor pământului! Luaţi în urechi cei ce stăpâniţi mulţimi şi cei ce vă trufiţi cu mulţimile de neamuri! Că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea şi puterea de la Cel Preaînalt.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire: (III, 1-9)

Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuţi că aceia au murit şi ieşirea lor din această lume s-a socotit pedepsire şi la plecarea lor de la noi sfărâmare; iar ei sunt în pace. Că de ar fi şi pedepsiţi în faţa oamenilor, nădejdea lor este plină de nemurire. Şi puţin fiind pedepsiţi cu mari faceri de bine se vor dărui, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânşii şi i-a aflat Luişi vrednici. Ca pe aur în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca o jertfă de ardere de tot i-a primit. Şi în vremea cercetării lor vor străluci şi ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor neamuri şi vor stăpâni popoare, şi va împărăţi peste dânşii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre Dânsul vor înţelege adevărul, şi credincioşii în dragoste vor petrece cu Dânsul. Că har şi milă este pentru cuvioşii Lui şi cercetare pentru aleşii Lui.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire: (IV, 7-15)

Dreptul de va ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor. Şi căruntеţile sunt înţelepciunea oamenilor, şi vârsta bătrâneţilor, viaţa nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, L-a iubit şi vieţuind printre păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a ca să nu schimbe răutatea mintea lui, sau viclenia să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune şi neînfrânarea poftei schimbă mintea celui fără de răutate. Sfârşindu-se peste puţin, a împlinit ani îndelungaţi; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Iar popoarele au văzut şi nu au cunoscut şi nici nu au pus în gând una ca aceasta. Că har şi milă este pentru cuvioşii Lui, şi cercetare pentru aleşii Lui.

La Litie

Stihira cuviosului, glasul al 2-lea: Pomenirea cuviosului Ioanichie ne revarsă astăzi în suflete mireasmă duhovnicească şi bucuria întâlnirii cu Dumnezeu, căci minunatul părinte s-a ostenit în toată viaţa sa urmând lui Hristos şi sălăşluind în peştera din Valea Chiliilor. Pentru aceea, după îndelungi nevoinţe, a fost aşezat în lumina cea necreată a Împărăţiei Cerurilor, de unde se roagă să primim şi noi milă şi har de la Dumnezeu, cel ce este minunat între Sfinţii Săi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvioase părinte Ioanichie, nu ai dat somn ochilor tăi, nici genelor tale dormitare până ce sufletul şi trupul nu ţi le-ai curăţit de patimi şi pe tine însuţi te-ai gătit locaş

al Duhului. Că venind Hristos împreună cu Tatăl, sălăşluire întru tine s-a făcut şi Treimii celei de o Fiinţă slujitor ai ajuns; propovăduitorule de lucruri mari, Ioanichie, roagă-te pentru sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi te mărim credincioşii după datorie pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, ocrotitoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

La binecuvântarea pâinilor se cântă Troparul cuviosului de 2 ori şi al Născătoarei, o dată.

La Stihoavnă

Bucură-te, cămara cea cu bun miros a pustniceştilor nevoinţe cu adevărat! Că, luând Crucea pe umeri, ai urmat lui Hristos, împlinind cu prisosinţă toate poruncile Evangheliei, zdrobind sub picioare toată robia vrăjmaşului, minunate părinte Ioanichie. Întru evlavie petrecând în sihăstrie, sufletul l-ai ridicat peste plăcerile cele trupeşti, arzând de dragostea cea dumnezeiască a Stăpânului Mântuitor. Pentru aceasta, la săvârşirea ta din peştera întunecoasă, sufletul tău înaripat cu virtuţile s-a înălţat la Ceruri, unde a fost aşezat în lumina cea neapropiată, din care trimite-ne nouă pace şi mare milă!

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Bucură-te, cel ce ai fost următor sihaştrilor din Valea Chiliilor a Munţilor Carpaţi, părinte Ioanichie, prea lăudate! Că prin nevoinţe şi rugăciune neîncetată ai sugrumat toate ispitele diavoleşti, iar prin statornicie ai supus cugetului toate patimile trupului. Drept aceea, minunate părinte, numele tău s-a făcut cunoscut în toate laturile Ortodoxiei româneşti, iar Dumnezeu a voit să prea mărească, peste veacuri, trupul în care ai vieţuit. Cinstind moaştele tale, avem încredinţare că, în Ceruri, te rogi lui Hristos Dumnezeu să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Stih: Fericit bărbatul care se teme de Domnul şi doreşte să păzească poruncile Lui.

Părinte Ioanichie, sihastru iscusit şi împlinitor al Evangheliei lui Hristos, te-ai făcut, prin nevoinţe, prieten şi casnic al lui Dumnezeu; dacă te desfătezi în Ceruri de bunătăţile cele făgăduite celor osârduitori, ajută pe cei ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta să se împărtăşească de harul Duhului Sfânt, prin care să se

ridice deasupra neputinţelor trupeşti şi a patimilor sufleteşti pentru ca să slăvească pe Hristos, cel ce trimite pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mulţimile călugărilor te cinstim pe tine, îndreptătorule Ioanichie, părintele nostru, că prin tine am cunoscut a umbla cu adevărat pe cărarea cea dreaptă. Fericit eşti că ai slujit lui Hristos şi ai biruit puterea vrăjmaşului, cel ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, iar cu drepţii şi Cuvioşii împreună locuitor, cu care roagă-te Domnului să se miluiască sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu în chip de negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului Celui preaînalt, primeşte rugăciunile robilor tăi! Ceea ce eşti cu totul fără prihană, care dăruieşti curăţire de păcate, primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toţi!

Dacă nu se face Litie, urmează: Acum slobozeşte..., *şi celelalte, apoi Troparul cuviosului*,

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

La Utrenie

La: „Dumnezeu este Domnul...” se cântă Troparul sfântului (de două ori),

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

După Catisma întâi, se cântă **Sedealna**, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Viaţă plină de virtuţi petrecând pe pământ, te-ai făcut locaş al PreaSfântului Duh, luminând, cuvioase părinte, plaiurile muscelene şi Biserica dreptmăritoare a nea-

mului din care ai ieşit. Bucură-te, zicem noi, cei ce te numim prieten şi casnic al lui Dumnezeu!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Marie, ceea ce eşti cinstit locaş al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuţi în prăpastia cumplitei deznădăjduiri, a greşelilor şi a necazurilor, că tu eşti izbăvitoare şi ajutătoare a păcătoşilor, ocrotitoare tare şi miluieşti pe robii tăi!

După Catisma a doua, se cântă **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobia: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, PreaSfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Cel ce a prea slăvit pe schimonahul Ioanichie din ţinuturile Argeşului! Căci acesta s-a ridicat prin nevoinţe şi rugăciune la starea bărbatului desăvârşit. La săvârşirea din viaţa aceasta vremel-nică, sufletul său l-a aşezat în ceata Cuvioşilor din Raiul desfătării, iar trupul l-a rânduit să fie mărgăritar de mult preţ obştei Mănăstirii Cetăţuia, Negru Vodă, unde a vieţuit, ca să fie balsam tămăduitor bolilor nevindecate. Pentru aceasta, la pome-nirea sa cea de peste an îl lăudăm cu dragoste şi zicem: Sfinte părinte Ioanichie, roagă pe Hristos Dumnezeu iertare de păcate să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Pe Ceea ce este uşă cerească şi chivot, munte cu totul sfânt, nor strălucitor, pe scara Raiului celui cuvântător, mântuirea Evei şi odorul cel mare a toată lumea să o lăudăm, că printr-însa s-a săvârşit mântuirea noastră şi iertarea greşelilor celor de demult! Pentru aceasta strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău şi Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce se închină cu credinţă prea Sfintei naşterii tale!

Urmează **Polieleul:** Robiile Domnului... apoi:

Mărimurile

Stih 1: Aşteptând, am aşteptat pe Domnul şi el a căutat spre mine şi a auzit rugăciunea mea.

Stihiră: Fericimu-te pe tine, mult nevoitorule, părintele nostru Ioanichie şi cinstim trăirea ta după Evanghelia lui Hristos.

Stihiră: Veniţi, iubitorilor de prăznuire, să lăudăm pe schimonahul Ioanichie din peştera Văii Chiliilor, pe lauda ţinutului Argeşului şi a Mănăstirii Cetăţuia, Negru Vodă!

2. Genunchii mei au slăbit de post şi trupul meu s-a istovit din lipsa untului de lemn.
3. După cuvintele gurii Tale, m-am ferit de cărările împilărilor.
4. Întors-ai plângerea mea întru bucurie, luat-ai necazul de la mine şi m-ai încins cu veselie.
5. Să ştiţi că Domnul şi-a cunoscut sluga Sa cea credincoasă.
6. Lăudaţi pe Domnul toţi Cuvioşii Lui! Slăviţi cu laude Sfinţenia Lui!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slavă Ţie, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte! Slavă Ţie, Dumnezeule!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine şi prin tine cu noi!

Aliluia. (de trei ori)

După Polieleu se cântă **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Răsărind peste veacuri ca un luceafăr din peştera unde ai adormit întru Domnul, spre a risipi norii întunericului ce se abat peste ţinuturile româneşti, ieşit-ai, părinte, să te arăţi ca lumină aprinsă din Lumina lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Cu venirea PreaSfântului Duh, pe Cel ce pe scaun este şezător cu Tatăl şi de o Fiinţă, prin glasul îngerului, L-ai zămislit, curată, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce eşti chemarea la viaţă a lui Adam.

Se cântă Antifonul întâi al glasului al 4-lea: Din tinereţile mele...

Prochimen, glasul al 4-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Toată suflarea...

Evanghelia de la Matei

(vezi ..... în săptămâna a 4-a după Rusalii)

Matei: 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27.Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29.Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile schimonahului Tău, Ioanichie, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre!

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegea mea.***

Stihira idiomelică, glasul al 6-lea: Cuvioase părinte, în tot pământul Ţării Româneşti a ieşit vestea faptelor tale, pentru aceasta în Ceruri ai aflat plata ostenelilor, taberele demonilor ai pierdut, cetele îngerilor ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre!

Canoanele

Se pun două canoane: Canonul Născătoarei de Dumnezeu, pe 6 şi Canonul cuviosului Ioanichie, pe 8.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea întâi

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urme prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm!

Bucură-te, tăria cea prea lăudată a părinţilor! Bucură-te, lauda cea prea mărită a neamului nostru! Bucură-te, izvorul mântuirii care izvorăşti mila celor ce cu credinţă te laudă pe tine, singură prea lăudată!

Primeşte laudă din buzele cele întinate, Ceea ce eşti mult lăudată şi prea mărită! Că tu eşti buna podoabă şi mântuirea lumii, care ocroteşti pe toţi cei ce cu cucernicie te cântă pe tine.

Bucură-te, cortule de lumină purtător, făclie, biserică, masă şi munte sfânt! Bucură-te, palatul măririi, dumnezeiscule locaş al lui Dumnezeu! Bucură-te, zidul cel nesurpat al celor ce te lăudăm pe tine!

Ceea ce eşti nădejdea şi ocrotitoarea celor fără de nădejde, ajutătoarea cea neînfruntată a tuturor, deschide-mi uşile cele cereşti şi adu-mă la Fiul tău, Stăpână, pe mine, robul tău!

A Cuviosului, glasul al 8-lea

Cântarea întâi

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Veniţi, toţi iubitorii de Hristos, să prăznuim pe unul din sihaştrii ţinuturilor muscelene, pe Ioanichie sihastrul, cel ce s-a nevoit în peştera din Valea Chiliilor!

Bucuraţi-vă, toţi fiii Bisericii neamului românesc, căci Ioanichie din Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă a fost prea slăvit de Dumnezeu şi aşezat în Împărăţia Sa cea veşnică!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

PreaSfântă Treime, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile alesului Tău, Ioanichie, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Îndreptându-ne cu învăţăturile cele înţelepte ale Fiului Tău, pe Stăpânia dumnezeiască cea Una şi în trei Străluciri slăvim, şi pe tine, pururea Fecioară, te fericim.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Pe tine, PreaSfântă, te măresc toate cetele îngerilor, iar noi după datorie neîncetat te cântăm şi cu mulţumită te lăudăm: Bucură-te, scăparea şi ajutorul celor ce cu credinţă te caută pe tine!

Cine după vrednicie va lăuda naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu Fecioară? Striga cu spaimă zidirea, văzând taina cea săvârşită întru tine, că în adevăr n-a născut alta, fecioară fiind, afară de tine.

Dăruieşte milă, celor ce cer de la tine, Fecioară, şi-ţi tinde mâna ta celor ce sunt întru nevoi şi ne întâmpină în primejdii, că pe tine te avem toţi izbăvire în necazuri!

Lacrimi de pocăinţă nu am, ca desfrânata de demult, şi în desfrânări viaţa mea cheltuind-o, cad la tine rugându-mă cu suspine: Dă-mi, Stăpână, cu rugăciunile tale, plâns curăţitor!

A Cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra Crugului Ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, Cel ce eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Având voinţa luminată de Duhul Sfânt şi mintea statornicită în puterea cea de Sus, ai ajuns la nepătimire şi la deslușirea tainelor lui Dumnezeu.

Năvălirile demonilor din războiul cel nevăzut le-ai surpat cu rugăciunea şi postul, care ţi-au devenit aripi ale sufletului atunci când Domnul te-a chemat la Ceruri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Purtătorule de Dumnezeu, Ioanichie, ai strălucit mai mult decât toţi sihaştrii timpului tău, de aceea Dumnezeu, cel în Treime lăudat, te-a prea mărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Pe tine noi toţi te-am agonisit scăpare şi zid al nostru creştinesc şi pe tine te mărim neîncetat, Maică prea curată!

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Crucea Domnului ridicând, înţelepte, lui Hristos I-ai şi urmat fără şovăire. Credinţa, nădejdea şi dragostea au fost virtuţile pe care le-ai împlinit şi care te-au purtat către asemănarea cu Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Luminează, ceea ce eşti bună, cu lumina ta sufletul meu cel întunecat şi alungă-i împietrirea, învăţându-mă să fac voia Fiului tău, ca să aflu iertare de greşelile mele cele multe, Preacurată, şi să scap de focul cel nestins cu rugăciunile tale!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul - cântă cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Tu eşti slujirea lumii, Născătoare de Dumnezeu curată, şi mântuirea tuturor, ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu. Pentru aceasta cu dragoste te mărim toţi şi te binecuvântăm.

Zid de întărire şi nădejde a credincioşilor şi turn de mântuire eşti, pentru aceasta surpă, Preacurată, pe vrăjmaşii care se oştesc asupra noastră, că în tine ne-am pus toată nădejdile!

Având nădejdea ta cea nebiruită, Preacinstită, surpăm semeţiile vrăjmaşilor prin credinţa cea întru tine, că acum ne întărim cu chemarea ta.

Vezi-mi necazul meu, Preacurată, vezi suspinul meu, vezi-mi mâhnirea şi arată întru mine harul tău cel mult, umplând de veselie sufletul meu cel smerit!

A Cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Dumnezeule, auzul Tău şi m-am temut; înţeles-am lucrurile Tale, grăia proorocul şi am proslăvit puterea Ta.

Aşa precum Hristos, la plinirea vremii, a coborât în peştera din Bethleem ca să se nască, tot aşa şi tu, Sfinte Ioanichie, ai coborât în peşteră ca să te înalţi întru Cel pe care L-ai iubit şi a cărui Cruce ai luat.

Cu totul te-ai sfinţit lui Dumnezeu, minunate părinte, prin El trăind şi pentru El murind, având nădejde că vei învia împreună cu El în slava cea negrăită a Împărăţiei celei de Sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ştiindu-L pe Dumnezeu că este Făcător a toate câte sunt, Ocârmuitor cu totul înţelept şi cu adevărat de viaţă Dătător, cuvioase Ioanichie, în toată viaţa ai cântat: Slavă Ţie, Treime Sfântă, miluieşte făptura ta cea căzută pentru numele Tău Celui Sfânt!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Pe Dumnezeu, cel ce S-a întrupat din tine, care neschimbat a rămas precum a fost şi de o Fiinţă fiind cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, roagă-L Ceea ce L-ai născut, să ne dăruiască iertare de greşeli şi mântuire sufletelor noastre!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce mânecă la Tine cu dragoste mă rog luminează-le, ca să Te vadă, Cuvântule al lui Dumnezeu, pe Tine, adevăratul Dumnezeu, cel ce ne chemi din negura greşelilor!

Bucură-te, zidul credincioşilor şi mijlocitoarea cea tare, Preacurată! Bucură-te, munte sfânt, Prealăudată! Bucură-te, scară însufleţită, Stăpână! Bucură-te, bucuria şi ajutorul tuturor celor fără ajutor, şi acoperământul celor ce cu tot sufletul aleargă la tine!

Ceata proorocilor, strigând cu mare glas, a propovăduit înfricoşătoarea taină a Naşterii tale, că tu singură ai născut fără stricăciune pe Dumnezeul tuturor, carele după Naştere te-a păstrat Fecioară, precum te-a păzit şi mai înainte de Naştere.

Cine va putea, curată, să spună taina ta cea mai presus de minte? Că pe Dumnezeu ai născut şi, ca pe un prunc, pe Acesta L-ai alăptat. Pentru aceea toate neamurile te fericesc, precum mai înainte ai zis, Fecioară şi cu dragoste cântăm pe Cel ce te-a prea mărit pe tine.

Darurile tale cele de Dumnezeu dăruite, ca ceea ce eşti milostivă şi iubitoare de bine, le reverşi oamenilor totdeauna, Născătoare de Dumnezeu, Maică nenuntită. Tu izbăveşti pe toţi din chinuri cu rugăciunile tale, de aceea să nu treci cu vederea pe cei ce aleargă la acoperământul tău cel tare.

A Cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru; afară de Tine pe altul nu ştim.

Precum cerbul care caută să se adape din izvoarele răcoroase ale munţilor, aşa şi tu, părinte, în toată viaţa ai dorit să nu te depărtezi de izvorul cel pururea curgător al învăţăturilor lui Hristos.

Precum Ilie oarecând a stat în peşteră pentru a se pregăti să se întâlnească cu Dumnezeu în Horeb, aşa şi tu, cuvioase Ioanichie, tot în peşteră te-ai pregătit să te întâlneşti cu Hristos, faţă către faţă, în Împărăţia lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După îndelungi osteneli şi chinuri, când Dumnezeu a voit, te-a mutat din viaţa aceasta la cea veşnică, unde Hristos s-a recunoscut în chipul tău şi-n faptele pe care le-ai făcut spre slava Sa.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Cei ce te avem pe tine zid şi cu apărarea ta suntem înconjuraţi, care ne lăudăm cu dumnezeiasca ta mărire, pe tine te fericim, că tu, PreaSfântă, izvorăşti sufletelor noastre bucurie negrăită.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Mult-Milostive!

La tine cad, prea curată Născătoare de Dumnezeu. Cere prin rugăciunile tale de la Fiul tău şi Domnul, Dăruitorul a toată bunătatea, să-mi dea şi mie iertare greşelilor!

Întru adâncul viforului celui cumplit al mării, care mă învăluie, m-am aruncat prin nemăsuratele şi grelele mele păcate; potoleşte-mi furtuna şi dăruieşte-mi alinarea, ceea ce eşti cu totul neîntinată!

Ceea ce eşti Stăpâna tuturor ziditorilor, ca una ce pe Dumnezeu mai presus de fire L-ai născut, curăţeşte-mi rănile greşelilor, Precurată, şi vieţii celei veşnice învredniceşte-mă!

Tu eşti mângâierea şi scăparea robilor tăi, Preacurată. Pentru aceasta fă cerere de rugăciune neîncetată către Dumnezeu pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste te roagă pe tine!

A Cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Ca o comoară ascunsă în pământ au rămas multe veacuri Sfintele tale moaşte, în peştera în care te-ai nevoit până ce Dumnezeu a voit să le arate poporului celui bine credincios spre întărirea lui întru credinţă.

Mare bucurie au avut cei care au fost rânduiţi, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, să scoată din peşteră prea curatele tale moaşte, Sfinte Ioanichie. Tot astfel au dat slavă lui Dumnezeu pentru darul primit, iar noi îţi mulţumim pentru binefacerile pe care le primim, prin tine, de la Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înalţă şi mintea noastră, a robilor Tăi, Dumnezeule, cel ce eşti închinat în trei Ipostasuri, aşa cum ai înălţat-o pe cea a smeritului tău slujitor, Ioanichie schimonahul din peştera Văii Chiliilor!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Primit-a Fiul lui Dumnezeu, ca un iubitor de oameni să Se întrupeze din tine, prea curată Fecioară, şi părtaşi ai măririi celei dumnezeieşti i-a făcut pe oameni.

Condacul cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te Mireasă, pururea Fecioară!

Ca o floare de primăvară s-a deschis peştera din Valea Chiliilor ca să dea rodul înmiresmat al moaştelor tale, Sfinte cuvioase Ioanichie. Pentru aceea muţumim lui Dumnezeu pentru darul dobândit, iar ţie îţi cântăm: Bucură-te, părinte cuvioase, podoaba sihaştrilor şi tămăduitorul bolnavilor!

Icosul: Muţime de candele stau aprinse în locaşul care adăposteşte moaştele tale, Sfinte Ioanichie, ca să lumineze pe cei ce vin cu credinţă în Mănăstirea Cetăţuia, Negru Vodă. La lumina lor, mulţime de călugări şi credincioşi evlavioşi îţi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, cuvioase prea slăvit de Dumnezeu în Ceruri şi cinstit pe pământ de toţi românii!
Bucură-te, candelă aprinsă din lumina Duhului Sfânt!
Bucură-te, că sporeşti untdelemnul faptelor bune călugărilor râvnitori!
Bucură-te, părinte Ioanichie, podoaba sihaştrilor şi tămăduitorul bolnavilor!

Sinaxar

Întru această zi, 26 iulie, se face pomenirea Sfântului cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor, Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă

Acest plăcut al lui Dumnezeu, cuviosul Ioanichie, s-a născut din părinţi evlavioşi, trăitori în ţinutul Muscelului. Din fragedă tinereţe, ascultând chemarea Mântuitorului Hristos, s-a retras în Mănăstirea Cetăţuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviţei, unde a primit chipul îngeresc al călugăriei. Aici, fericitul a deprins rânduielile vieţii ascetice de la părinţii îmbunătăţiţi ai chinoviei şi de la sihaştrii care locuiau, în vremea aceea, în jurul Sfintei mănăstirii. Numărul mare de pustnici din ţinutul muscelean a dat numele locului acestuia de Valea Chiliilor.

În scurt timp plăcutul lui Dumnezeu Ioanichie, după ce a deprins felul de viaţă al călugărilor iscusiţi, luând binecuvântare de la stareţul său, s-a retras într-una din peşterile Muntelui, unde s-a nevoit aproape 30 de ani.

Nevoinţele sale, posturile, privegherile şi lipsurile de tot felul l-au apropiat pe cuviosul de Dumnezeu, fără ca să ştie cineva ostenelile sale.

Peştera în care s-a retras era departe de lume într-un loc sihăstresc şi cu greu de ajuns. Numai o dată pe săptămână un ucenic al sfântului venea să-i aducă pâine şi apă, iar Duminica stareţul mănăstirii, după Sfânta Liturghie, venea şi-l împărtăşea cu Sfintele Taine, spre marea bucurie şi mângâiere a fericitului.

Petrecând astfel cuviosul multă vreme în rugăciune şi aspră nevoinţă, Dumnezeu i-a descoperit cele ascunse ale tainelor Sale, care l-au întărit în răbdare şi l-a învrednicit de darul Sfântului Duh.

Dar, după ce a dus viaţă îngerească, spre sfârşitul vieţii, Sfântul Ioanichie, cunoscându-şi dinainte trecerea în patria cerească, şi-a săpat singur mormântul în peştera sa, însemnând în piatră anul trecerii sale la cele veşnice. Deci, aşezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie 1638, a adormit întru Domnul, fiind acoperit de pânza unui păianjen, ţesută deasupra trupului său. Aşa l-a prea mărit Dumnezeu pe plăcutul său, păstrându-i Sfintele osemintele mulţi ani în tăcerea peşterii din munte.

Însă, cum iubitorul de oameni Dumnezeu doreşte ca sfinţii săi să reverse asupra poporului credincios râuri de daruri, a descoperit şi sfintele sale moaşte păstrate în chip minunat.

Într-una din zile cuviosul Pimen Bărbieru, stareţul Mănăstirii Cetăţuia, Negru-Vodă, coborând în peştera unde sihăstrise cu mulţi ani înainte schimonahul Ioanichie, a descoperit sub pânza păianjenului Sfintele moaşte ale fericitului bine mirositoare, pe care le-a scos cu grijă şi cu multă evlavie şi le-a aşezat în biserica mănăstirii, spre sfinţirea monahilor şi bucuria credincioşilor.

Mulţi s-au folosit de acest dar duhovnicesc descoperit în peştera din Valea Chiliilor. Bolnavii se vindecau, cei cuprinşi de disperare îşi redobândeau nădejdea, săracii plecau îndestulaţi sperând la timpuri mai bune.

Dar potrivnicul diavol, care aduce neorânduială, a făcut să se stingă din nou această flacără a bucuriei aprinsă în Mănăstirea Negru-Vodă. Căci nu mult după această dată mare necaz s-a abătut asupra poporul nostru prin venirea la cârma lui a oamenilor străini de duhul credinţei în Dumnezeu. Deci aceşti necredincioşi au poruncit să se ascundă în pământ aceste odoare scumpe ale Duhului Sfânt. Astfel, părinţii din mănăstire, cu mare durere şi mâhnire, au aşezat moaştele Sfântului într-un sicriu, pe care l-au îngropat în cimitirul mănăstirii.

Anii au trecut, însă evlavia faţă de cuviosul Ioanichie schivnicul s-a păstrat neatinsă printre credincioşii din aceste ţinuturi. Deci, Dumnezeu prea milostivul, izbăvind ţara şi Biserica de tirania celor răi, a făcut să se deschidă multe mănăstiri închise, care şi-au reluat viaţa călugărească. Printre acestea se numără şi Mănăstirea Cetăţuia, Negru Vodă.

Pentru aceasta, părinţii mănăstirii îndemnaţi de evlavia faţă de cuviosul, împreună cu ierarhul lor au scos la iveală Sfintele moaşte din ascunzătoarea în care fuseseră ţinute şi le-au reaşezat spre închinare în biserica mare a mănăstirii.

Astfel a vrut Milostivul Dumnezeu să reaşeze lumina cuviosului în sfeşnicul bisericii, la vederea tuturor, învrednicindu-l totodată de mai multe daruri. Din sfintele sale moaşte se revarsă până astăzi râuri de vindecări peste cei ce cu credinţă vin şi se ating de ele şi le sărută cu dragoste.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi, Amin!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă a făcut îngerul cuptorul cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat şi a strigat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Maică Fecioară, să nu încetezi a ruga pe Domnul, ca să ne izbăvească pe noi din primejdii şi din necazuri, Stăpână, ca să cântăm cu sârguinţă: Binecuvântat este prea curată, Rodul pântecelui tău!

Maică Fecioară, Stăpână, mai sfântă te-ai arătat decât toate puterile cereşti, şi decât heruvimii şi serafimii, ca ceea ce ai născut pe Hristos, Stăpânul zidirii.

Şi ai născut şi eşti Fecioară şi după Naştere ai rămas curată ca şi mai înainte de Naştere, Născătoare de Dumnezeu, nearzându-se pântecele tău. Pentru aceea cu credinţă, după Dumnezeu, pe tine te mărim, prea curată!

Mă înfricoşează şi mă tulbură valurile greşelilor mele, dar tu, PreaSfântă, ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi milostivire în ceasul încercării, mântuire cerându-mi.

A Cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evrei în cuptor au călcat văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Binecuvântat eşti Doamne, Dumnezeule, în veci!

Deşi ai trăit în Sihăstria Munţilor Carpaţi, departe de lume, totuşi pilda vieţii tale a luminat minţile celor ce cântă cu fierbinte credinţă şi dragoste: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Umplutu-s-a de lumină mănăstirea care adăposteşte sfintele tale moaşte şi întăreşte duhovniceşte obştea care cântă cu credinţă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dacă Bunul Dumnezeu, cel în Treime lăudat, a voit să scoată din străfundul pământului sfintele tale oseminte, poporul a cântat din adâncul inimii: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Cuvântule, cel ce eşti după Fiinţă nevăzut şi atotlucrător, Te-ai arătat oamenilor Om din curata Maica Ta, Născătoarea de Dumnezeu, chemând pe om la împărtăşirea dumnezeirii Tale.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie, cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfa dreptului cu apă o ai ars, că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii!

Tu eşti scăparea noastră şi mângâierea tuturor, Fecioară prea curată. Că, iată, Domnul tuturor născându-Se din pântecele tău, te păzeşte Fecioară şi după Naştere, pe carele bine-L cuvântăm cu buze nevrednice şi-L prea înălţăm întru toţi vecii!

Pleacă-te, ceea ce eşti gata fierbinte sprijinitoare a credincioşilor şi scăparea mea şi primeşte rugăciunile inimii mele făcute cu durere, şi mă scapă de împătimirea dobitocească, de relele deprinderi şi plâns de bucurie dă sufletului meu celui întunecat!

Când gândesc la relele cele făcute de mine şi la Judecata cea groaznică, mă înfricoşez, Fecioară, şi mă tem. Dar tu, ca o iubitoare de oameni mai înainte de sfârşit fă-mi milostiv pe Judecătorul, că tu eşti întemeierea celor căzuţi, nădejdea şi folositoarea celor deznădăjduiţi.

Roagă, Curată, pe Fiul tău şi Dumnezeu să ne fie nouă milostiv şi lesne împăcat şi cu rugăciunile tale păzeşte-ne de toată nălucirea cea potrivnică şi să se surpe degrabă semeţia vrăjmaşilor, ca să te lăudăm pe tine, ceea ce eşti cu har dăruită.

A Cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc să-L lăudăm noi credincioşii şi să I ne închinăm cântându-I şi Prea înălţându-L întru toţi vecii.

Ioanichie, prea lăudate, podoaba cea sfântă a argeşenilor şi muscelenilor, ocroteşte ţinutul în care te-ai nevoit întru Domnul şi învaţă toată suflarea să cânte: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Ridicat fiind de pe pământ la starea bărbatului desăvârşit, ai lăsat moştenire prin darul lui Dumnezeu sfintele tale moaşte din care izvorăsc tămăduiri celor ce cântă: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii!

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Treime nedespărţită, Unime neamestecată, izbăveşte-ne de patimile cele de multe feluri şi ne ridică din nevoi şi din necazuri pentru rugăciunile plăcutului tău prieten şi casnic, Ioanichie cel minunat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Ca una ce eşti mai înaltă decât toate făpturile, de Dumnezeu Născătoare, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeului nostru să ne mântuim din toate chinurile, noi, cei ce te cinstim pe tine cu adevărată dragoste!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta cetele îngereşti; iar prin tine, Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat, pe carele mărindu-L cu oştile cereşti, pe tine te fericim.

Să nu ne uiţi pe noi robii tăi, Maică Fecioară neispitită de nuntă, cei ce năzuim la Biserica ta! Că tu singură eşti nădejdea creştinilor, întărirea tuturor celor ce aleargă la tine, Curată. Ascultă şi împlineşte rugăciunile noastre, Stăpână!

Bucură-te, zidul cel nesurpat, bucură-te, acoperământul lumii, bucură-te, Biserică, bucură-te, făclie, bucură-te, scaun al lui Dumnezeu! Bucură-te, bucuria şi ajută-toarea tuturor, ceea ce eşti de-a pururea armă de mântuire nebiruită asupra vrăj-maşilor celor nevăzuţ!

Având-te pe tine, Curată, părtinitoare, acoperământ şi nădejde, zid de scăpare, curăţire şi dezlegare de cele rele, ne mântuim de ispite şi de primejdii, de boli şi de patimi; pentru aceea neîncetat lăudăm puterile tale.

Tu eşti mărirea îngerilor, oglinda proorocilor, lauda patriarhilor şi a apostolilor; tu, podoaba mucenicilor lui Hristos, sfinţenia pustnicilor şi a drepţilor şi înnoirea a toată lumea.

A Cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Cu adevărat te mărturisim pe tine Născătoare de Dumnezeu noi cei mân-tuiţi prin tine, Fecioară curată, împreună cu Cetele cele fără de trup, mărindu-te pe tine.

Cel ce eşti pururea rugător pentru neamul românesc, Sfinte cuvioase Ioanichie, fă să sporească credinţa fiilor Bisericii noastre dreptmăritoare şi revarsă pace din pacea lui Hristos în ţara în care te-ai născut!

Izbăveşte de necazuri şi tămăduieşte bolile tuturor celor ce se închină cu credinţă Sfintelor tale moaşte, cuvioase părinte Ioanichie!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înalţă mintea noastră şi gândul către tine, Dumnezeule, luminează-ne cu strălucirile cele prea curate, Părinte şi Cuvântule şi Mângâietorule, aşa cum ai înălţat şi ai lu-minat pe cel de un neam cu noi şi de o credinţă, cuviosul Ioanichie mult ne-voitorul!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

De bucurie şi veselie umple-mă, Fecioară, ca una ce ai primit pricina bucuriei, că tu ai izvorât tuturor bucuria.

Luminânda

Întru lumina Duhului ai trăit faptele credinţei în adâncul peşterii până ce ai ajuns la Împărăţia lui Hristos. Trimite-ne, părinte, şi nouă, celor din întunericul necunoştiinţei, raze de lumină care să ne arate lumina lui Hristos!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Strălucita minune a Naşterii tale cea mai presus de minte spăimântează tot gândul, al celor pământeşti şi al îngerilor, că, Fecioară fiind, ai născut şi Fecioară ai rămas ca şi mai înainte de Naştere. O, înfricoşătoare taină! O, naştere minunată! O, prea curată Maică, pururea Fecioară!

La Laude

Stihirile pe 4, glasul al 6-lea:

Cine poate spune, părinte, care a fost lucrarea ta cea duhovnicească, ascuns fiind trei sute de ani în adâncimile peşterii din Valea Chiliilor? Dumnezeu, Atotştiitorul, a numărat mulţimea virtuţilor pe care le-ai împlinit, aşezându-te în odihnă veşnică, în Ceruri, iar noi, pe pământ, minunându-ne de răbdarea ta, te lăudăm şi cinstim sfintele tale moaşte.

Alte **stihiri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn

Pe tine, cel ce ai luat Crucea ostenelilor şi nevoinţelor pustietăţii, cuvioase Ioanichie, te lăudăm cu bucurie în ziua trecerii tale în odihna lui Dumnezeu, unde te rogi pentru sufletele noastre.

Înflorit-a ca şi crinul peştera în care te-ai sălăşluit din Valea Chiliilor, următor fiind, părinte, marilor sihaştri al căror nume numai Dumnezeu îl ştie, căci îi odihneşte în slava Sa cea negrăită.

Pe îngerul cel pământesc şi omul cel ceresc, pe iubitorul de Dumnezeu, Ioanichie, să-l cinstim cu cântări duhovniceşti pentru că, în Ceruri, se roagă pentru sufletele noastre, iar pe pământ, ne-a lăsat comoară duhovnicească sfintele sale moaşte.

Ca şi Ilie de demult în peşteră ţi-ai petrecut viaţa înfruntând cu bărbăţie ispitele războiului nevăzut. Pentru aceasta, Hristos văzând răbdarea ta, cuvioase, te-a învrednicit să-L vezi faţă către faţă în lumina Împărăţiei celei de Sus.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cuvioase părinte, glasul Evangheliei Domnului ascultând, lumea ai părăsit: bogăţia şi slava întru nimic nu le-ai socotit. Pentru acesta ai strigat tuturor: iubiţi pe Dumnezeu şi veţi avea dar veşnic! Nimic să nu cinstiţi mai mult decât dragostea Lui ca să aflaţi odihnă împreună cu toţi Sfinţii când va veni întru slava Sa! Pentru ale cărui rugăciuni, Hristoase, păzeşte şi mântuieşte sufletele noastre!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. a Născătoarei.

Fericimu-te pe tine... Doxologia mare Şi celelalte, după rânduială.

La Sfânta Liturghie

Fericirile pe 8: 4 de la Cântarea a 3-a şi 4 de la Cântarea a 6-a

Prochimen, glas 7: Drepţii să se bucure de izbânda lor...

Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă! Cântaţi laudele în adunarea credincioşilor!

Apostolul: Din Epistola către Galateni (V, 22-VI, 2): Fraţilor, roada Duhului... (caută la sâmbăta din săptămâna a 27-a după Rusalii)

Aliluia, glasul 1: Fericit bărbatul care se teme de Domnul.

Stih: De la răsăritul soarelui până la apus lăudat este numele Domnului.

Evanghelia de la Matei (XI, 27-30) - Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate-Mi sunt date de către Tatăl Meu... (caută joi în săptămâna a 4-a după Rusalii).

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

(Slujba Vecerniei mici, Vecerniei mari, Utreniei şi Acatistul cuviosului Ioanichie schimonahul de la Sihăstria Valea Chiliilor, Mănăstirea Cetăţuia, Negru Vodă au fost alcătuite de Preasfinţitul Ioachim Băcăuanul, arhiereu vicar al Episcopiei Romanului, diortosite de Înaltpreasfinţitul părinte Calinic, arhiepiscop al Argeşului şi Muscelului şi aprobate în Şedinţa Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din data de 18-19 iunie 2009.)

Acatistul Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel

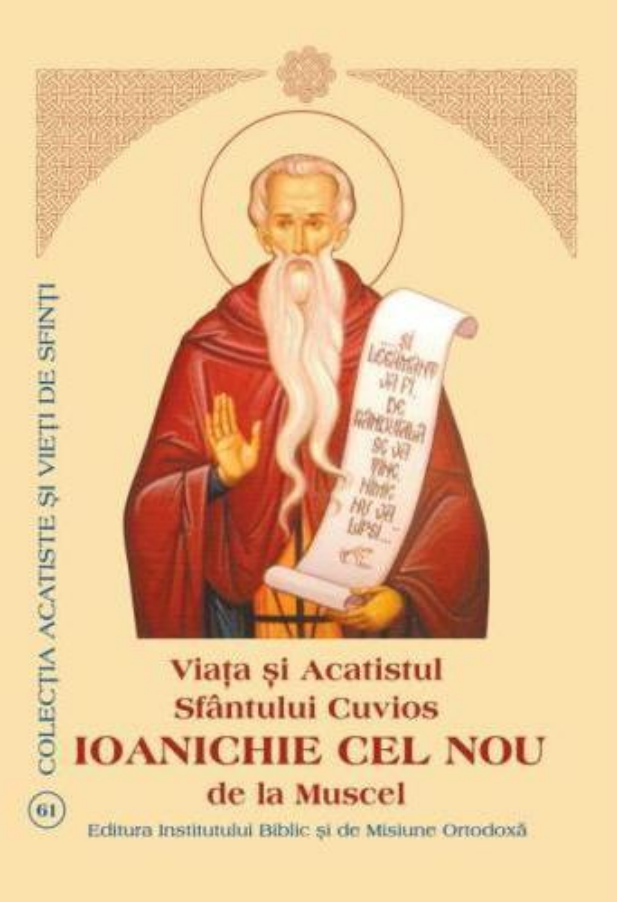

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

***

Troparul Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel, glasul 1: Locuitor în sihăstrie şi înger trupesc, de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioanichie; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

Condacul 1
Pe tine, alesule între sihaştrii musceleni, cuvioase Ioanichie, mult nevoitorule, cu cântări de laudă te cinstim! Cel ce ţi-ai petrecut viaţa în rugăciuni, privegheri şi osteneli duhovniceşti, fiind plăcut lui Dumnezeu, ai primit de la Dânsul cununa bucuriei, aşezându-te în raiul desfătării şi având îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-te să ne izbăvească din nevoi şi din necazuri pe noi, cei ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!***

Icosul 1
Din tinereţe, fericite părinte, ai luat Crucea şi ai urmat lui Hristos, părăsind ispitele şi necazurile acestei lumi trecătoare. Prin puterea Duhului Sfânt, care ţi-a luminat viaţa, ai ajuns la starea bărbatului desăvârşit, supunând sufletului osârduitor toate

simţămintele trupului neputincios. Cunoscându-ţi, părinte, nevoinţele tale, cu smerenie îţi cântăm:
Bucură-te, sihastru iscusit din ţinuturile muscelene;
Bucură-te, cel ce toată viaţa ai fost adumbrit de Duhul Sfânt;
Bucură-te, floare înmiresmată răsădită în Valea Chiliilor;
Bucură-te, următor al marilor sihaştri argeşeni;
Bucură-te, cel pe care Dumnezeu l-a făcut cunoscut credincioşilor;
Bucură-te, cel ce te-ai adăpat din izvoarele Scripturilor;
Bucură-te, iubitor de linişte şi sihăstrie;
Bucură-te, că Hristos te-a chemat să-I slujeşti;
Bucură-te, că pururea ai ascultat de cuvintele Lui;
Bucură-te, următor al marilor sihaştri înduhovniciţi;
Bucură-te, bucuria nevoitorilor şi podoaba Bisericii;
Bucură-te, cel ce ai umplut Munţii Carpaţi de mireasma rugăciunilor;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 2-lea

După ce mulţi ani ai petrecut în ascultare şi răbdare în obştea Mănăstirii Cetăţuia, Negru-Vodă, asemenea cerbului care doreşte apele răcoroase ale munţilor, aşa şi tu, părinte Ioanichie, ai dorit să te îndulceşti de viaţa pustnicilor, care este minunată şi plăcută lui Dumnezeu. Drept aceea, te-ai retras într-o peşteră a Munţilor Cetăţuia, unde timp de treizeci de ani ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ştiind, Sfinte părinte, că viaţa pustnicilor fericită este, te-ai într-aripat cu dumnezeiescul dor, care ţi-a dat nădejdea îndulcirii din veşnicele bunătăţi ale Împărăţiei Cerurilor. Având-te model de viaţă îmbunătăţită, mulţi s-au folosit duhovniceşte, cântând:
Bucură-te, că inima ţi-a fost luminată de Duhul Sfânt;
Bucură-te, locuitor al sihăstriei şi înger în trup;
Bucură-te, cel ce ai biruit păcatul cu postul şi rugăciunea;
Bucură-te, minte veghetoare şi ochi lăuntric neadormit;
Bucură-te, cel ce ai desluşit tainele înfrânării;
Bucură-te, iubitor de linişte şi pace duhovnicească;
Bucură-te, viteaz luptător în războiul cel nevăzut;
Bucură-te, biruitor al păcatului şi ispitelor diavoleşti;
Bucură-te, izgonitorul duhurilor necurate;
Bucură-te, că ai ajuns la starea de nepătimire;
Bucură-te, cel ce ai văzut pe Dumnezeu întru nevedere;
Bucură-te, floare deschisă în aşteptarea rodului;

Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 3-lea

Prin viaţă sihăstrească, cuvioase Ioanichie, ţi-ai luminat cugetul şi inima de pornirile fireşti ale patimilor. Hristos, prin puterea Duhului Sfânt, te-a întărit să dobândeşti roadele curăţiei, ca să lauzi pe Domnul, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Umplut fiind de dragostea cea negrăită a lui Dumnezeu, te-ai retras din zarva lumii acesteia în peştera din Valea Chiliilor, Cetăţuia Negru-Vodă, cuvioase părinte Ioanichie, ca să petreci după poruncile Evangheliei. Întunericul peşterii s-a prefăcut în lumină taborică, rugăciunea ta neîncetată făcând prezentă slava Preasfintei Treimi. Minunându-ne de dumnezeiasca ta petrecere, îţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, că întru credinţă ostenindu-te, ai simţit slava lui Dumnezeu;
Bucură-te, că având nădejde în puterea Lui, ţi-ai sporit răbdarea în nevoinţe;
Bucură-te, că de dragostea lui Hristos te-ai înflăcărat;
Bucură-te, că patimile şi rănile Lui le-ai trăit;
Bucură-te, că voinţa ta a fost absorbită de voinţa Lui;
Bucură-te, cel ce te-ai dăruit total lui Dumnezeu;
Bucură-te, că traiul tău a fost luminat de viaţa lui Iisus;
Bucură-te, că Duhul Sfânt a umbrit sufletul tău;
Bucură-te, că nici un gând viclean n-ai lăsat să pătrundă în fiinţa ta;
Bucură-te, cel ce, în trup fiind, ai gustat din slava cea negrăită a Raiului;
Bucură-te, că lacrimile pocăinţei ţi-au purificat sufletul;
Bucură-te, că îngerii ţi-au fost slujitori şi apărători;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 4-lea

Asemenea marelui profet Ilie, cel ce s-a nevoit în peştera din Horeb şi a vorbit cu Dumnezeu, aşa şi tu, părinte Ioanichie, ai stat în peştera muntelui ca să ai pe Hristos totdeauna în preajma ta. Întru El ai biruit toate uneltirile vrăjmaşului, pentru că El ţi-a fost întărirea, El mângâierea, viaţa, şi numai Lui ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Puterea Celui de Sus te-a umbrit, Sfinte Ioanichie, pentru că, plin de Duhul Sfânt, ai împlinit cu osârdie poruncile Evangheliei lui Hristos. Drept urmare, sihăstria musceleană, unde ai vieţuit, s-a umplut de crini duhovniceşti a căror mireasmă s-a simţit peste veacuri de către cei ce iubesc podoaba casei lui Dumnezeu, cântându-ţi:
Bucură-te, cel care ai făcut să rodească pustia cu flori bine mirositoare;

Bucură-te, căpetenia sihaştrilor musceleni;
Bucură-te, cel ce ai udat cu lacrimi florile duhovniceşti ale virtuţilor;
Bucură-te, trandafir ale cărui petale se scaldă în lumina necreată;
Bucură-te, minte văzătoare a tainelor dumnezeieşti;
Bucură-te, că viaţa ţi-a fost ca o Sfântă Liturghie;
Bucură-te, cel ce ai umplut cerul de rugăciuni şi cântări duhovniceşti;
Bucură-te, cel ce ţi-ai împodobit fiinţa cu raze strălucitoare;
Bucură-te, cel care ţi-ai unit rugăciunile cu nevoinţele trupeşti;
Bucură-te, cel ce ai lăsat pe Dumnezeu să pătrundă în sufletul tău;
Bucură-te, că Sihăstria din Valea Chiliilor s-a prefăcut în Rai duhovnicesc;
Bucură-te, mare pustnic înaripat cu virtuţile îngereşti;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 5-lea

Numai Dumnezeu ştie mulţimea ostenelilor şi faptelor tale, minunate părinte Ioanichie pentru că, retrăgându-te în peştera munţilor, viaţa ta ascunsă de privirile oamenilor a văzut-o doar Mântuitorul Hristos, în numele căruia ai pustnicit, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

„Amintiţi-vă de înaintaşii noştri cum şi-au sfârşit viaţa şi urmaţi-le credinţa”, ne învaţă marele între apostoli Pavel, chemând neamurile la urmarea şi trăirea în Hristos. Pentru că poporul nostru a fost chemat dintru început la lumina lui Hristos, avem atâta nor de mărturii de viaţă curată, pe cei ce au urmat Mântuitorului, între care Ioanichie schimonahul din Valea Chiliilor, căruia îi cântăm:
Bucură-te, părinte Ioanichie, următor al părinţilor celor de demult;
Bucură-te, cel ce ai avut credinţa şi râvna Sfântului apostol Andrei, cel întâi chemat;
Bucură-te, cel ce te-ai înarmat cu răbdarea mucenicilor trăitori în zorii creştinismului românesc;
Bucură-te, următor lui Hristos, asemenea Sfântului Ioan Casian;
Bucură-te, cel ce ai umplut curgerea timpului mântuirii, aşa cum s-a socotit de Sfântul cuvios Dionisie cel smerit;
Bucură-te, cel ce te-ai împărtăşit de viaţa curată a marilor isihaşti ai neamului românesc;
Bucură-te, aşezat sub ascultarea Sfinţilor ierarhi ai Bisericii Româneşti;
Bucură-te, că te-ai îndulcit din învăţăturile Sfântului voievod Neagoe Basarab;
Bucură-te, cel ce ai întărit pe Sfinţii cuvioşi care au trăit în veacurile de după mutarea ta;
Bucură-te, că ai făcut să rodească sămânţa isihasmului românesc;

Bucură-te, cel ce ai fost pildă monahilor iscusiţi;
Bucură-te, credincioşilor sprijin şi al nostru părinte mult folositor;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 6-lea

Acolo unde se întăreşte cetatea, şi lupta vrăjmaşului se înmulţeşte, ne învaţă dumnezeiescul stihuitor al psalmilor, David împăratul. Cunoscând aceasta, ţi-ai întărit cetatea sufletului cu postul şi rugăciunea, ca să poţi birui lupta diavolului, care n-a curmat statornicia ta în lucrarea virtuţilor şi s-a îndepărtat, lăsându-te să cânţi lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

„Dacă este vreun îndemn în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo împărtăşire a Duhului, dacă este vreo milostivire şi îndurare, faceţi-mi bucuria deplină, ca să gândiţi la fel, având aceeaşi iubire, aceleaşi simţiri, aceeaşi cugetare”, zicea apostolul neamurilor celor doritori de viaţă curată. Acestea toate urmându-le şi lăsându-le ca testament, Sfinte Ioanichie, întăreşti pe cei ce-ţi cântă:
Bucură-te, cel care ai purtat Crucea lui Hristos cu multă râvnă;
Bucură-te, că te-ai mângâiat din rostirea cu dragoste a numelui lui Hristos;
Bucură-te, cel ce ai întreţinut lumina credinţei cu rugăciunea;
Bucură-te, că te-ai împărtăşit din roadele Duhului Sfânt;
Bucură-te, că ai simţit milostivirea şi îndurarea lui Dumnezeu;
Bucură-te, minte plină de smerita cugetare şi bucurie cerească;
Bucură-te, că n-ai lăsat slava deşartă să intre în inima ta;
Bucură-te, că te-ai îngropat cu Hristos ca să înviezi împreună cu El;
Bucură-te, cel ce ai mărturisit pe Hristos nu prin cuvânt, ci prin trăire;
Bucură-te, că Mântuitorul S-a recunoscut în lucrarea ta;
Bucură-te, cel care ai purtat în trupul tău rănile lui Hristos;
Bucură-te, cel ce cu ochiul lăuntric ai văzut Împărăţia cea de Sus;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 7-lea

Nici frigul, nici foamea, nici setea, nici orice altă nevoinţă nu te-a despărţit, fericite părinte Ioanichie, de dragostea Celui ce „la plinirea vremii’’, chip de rob luând, a coborât în peştera Bethleemului să Se nască, să crească şi să ne mântuiască. Ţintuind gândul în smerenia lui Hristos, ai coborât în peştera din Muntele Cetăţuiei, unde treizeci de ani ai cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Atotţiitorule, Doamne, cel ce cunoşti mulţimile stelelor şi la toate nume le dai, Tu singur ştii pe fiecare dintre cei ce bine Ţi-au plăcut dintre neamurile pământului. Când a fost bunăvoinţa Ta, din mulţimea sihaştrilor români ai ales să faci cunoscut lumii pe minunatul între cuvioşi Ioanichie, sihastrul din Valea Chiliilor, căruia ajută-ne să-i cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, cel ce te-ai făcut prinos şi jertfă lui Dumnezeu;
Bucură-te, că ai trăit scăldat în iubirea Lui;
Bucură-te, că ai mulţumit lui Hristos, cel ce te-a acoperit cu harul Său;
Bucură-te, cel ce de bunăvoie ai luat crucea ostenelilor;
Bucură-te, cel ce ţi-ai silit firea, înduhovnicindu-ţi simţămintele trupului;
Bucură-te, că Dumnezeu ţi-a dat harul după măsura dragostei de Hristos;
Bucură-te, cel ce ai coborât în peşteră ca să te înalţi prin harul Lui;
Bucură-te, că Hristos pe unii i-a făcut apostoli, pe alţii dascăli sau învăţători, iar pe tine ascet desăvârşit;
Bucură-te, că ai ajuns la înălţimea cunoştinţelor, întru legătura păcii cu Hristos;
Bucură-te, că urmând adevărului, ai crescut întru iubirea lui Dumnezeu;
Bucură-te, al PreaSfintei Treimi slăvitor;
Bucură-te, cetăţean al Raiului şi stea luminoasă a Bisericii;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 8-lea

După lungi ani de nevoinţe, când Dumnezeu a binevoit, ţi-a dat semn că vei fi mutat din viaţa aceasta vremelnică la cea nepieritoare. Cunoscându-ţi ziua sfârşitului, ţi-ai încrustat pe piatra pe care ai adormit anul chemării tale la cele de Sus, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

De la mutarea ta la ceruri, Sfinte părinte, necunoscut a rămas numele şi trupul tău, până ce Dumnezeu a socotit să te prea slăvească în ochii şi în inima oamenilor. Din rânduiala Celui Preaînalt, prin smeritul stareţ Pimen, s-au aflat moaştele tale bine mirositoare în peştera în care ai adormit. Mare minune! Epitaful care acoperea sfintele tale oseminte era ţesut din pânza unui păianjen, iar cel ce a fost rânduit să te ridice s-a mirat, zicând:

Bucură-te, sfinte, trecut la Domnul în liniştea unei peşteri;
Bucură-te, că firea necuvântătoare ţi-a slujit la adormirea ta;
Bucură-te, că sufletul tău a fost aşezat în ceata Cuvioşilor;
Bucură-te, cel ce te bucuri cu soboarele de îngeri;
Bucură-te, că pământul nu te-a socotit străin Cerului;
Bucură-te, trup de slavă inundat de Sfântul Duh;
Bucură-te, că, din rânduială dumnezeiască, numele şi faptele tale s-au cunoscut;

Bucură-te, că Dumnezeu te-a prea slăvit când întunericul cădea peste poporul din care ai răsărit;
Bucură-te, că minunată a fost descoperirea Sfintelor tale moaşte;
Bucură-te, că mare mirare au avut cei ce te-au descoperit;
Bucură-te, că Dumnezeu se prea slăveşte prin Sfintele tale moaşte;
Bucură-te, mărgăritar de mult preţ al Mănăstirii Cetăţuia Negru-Vodă;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 9-lea

Dacă Sfintele tale moaşte au fost scoase şi aşezate spre închinarea credincioşilor, mulţi din cei ce le-au sărutat cu credinţă s-au vindecat de boli şi neputinţe, dând laudă lui Dumnezeu, cel ce Se prea măreşte întru sfinţii Săi, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Nu după multă vreme, întunericul s-a abătut asupra ţării în care se prea slăvea numele lui Dumnezeu în Treime lăudat. De aceea, Sfintele tale moaşte, ca un mărgăritar preţios, au fost ascunse din nou în pământ, unde au şezut până când Dumnezeu iarăşi a rânduit aflarea lor. Mintea nu poate spune planul providenţei Tale, Doamne, pentru noi, de aceea cântăm:
Bucură-te, că Dumnezeu a avut pentru tine minunată rânduială;
Bucură-te, că prin harul Sfântului Duh ai lucrat minuni în mijlocul oamenilor;
Bucură-te, cel ce te prea slăveşti cu ajutorul lui Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai împăcat cu Dumnezeu, trăind moartea Fiului Său;
Bucură-te, cel ce prin providenţă te dăruieşti celor plini de credinţă;
Bucură-te, că mulţumim lui Dumnezeu pentru rânduiala Sa;
Bucură-te, cel care te-ai supus voinţei Lui;
Bucură-te, fiu al Celui Preaînalt şi împreună moştenitor cu Hristos;
Bucură-te, că toată făptura suspină şi aşteaptă mântuirea de la Dumnezeu;
Bucură-te, că nu ai fost supus stricăciunii, ci îndumnezeirii;
Bucură-te, că Dumnezeu toate le lucrează spre binele celor ce-L iubesc;
Bucură-te, cel ce ai fost chemat să fii cinstit de mulţimea credincioşilor;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 10-lea

Veniţi, adunarea evlavioasă a dreptcredincioşilor români, pe cuviosul Ioanichie sihastrul să-l lăudăm, că acesta cu adevărat mai presus de om s-a arătat, pentru că trup materialnic având, viaţa celor fără de trup a râvnit, pe care dobândind-o, a cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Toate cetele sihaştrilor, călugărilor şi bunilor credincioşi cu bucurie să încununăm pe iubitorul de Hristos, Ioanichie din Valea Chiliilor, proslăvit de Dumnezeu în ceruri, căruia să-i cântăm cu dragoste:
Bucură-te, stea răsărită în ţinutul Argeşului şi Muscelului, care luminezi Biserica Ortodoxă;
Bucură-te, lumină aprinsă din lumina lui Hristos;
Bucură-te, ştiutorul neştiutelor taine ale lui Dumnezeu;
Bucură-te, chipul sihaştrilor şi al călugărilor iscusiţi;
Bucură-te, pildă de nevoinţă şi asceză pentru Hristos;
Bucură-te, sămânţă din care a răsărit rod dumnezeiesc;
Bucură-te, piatră duhovnicească pusă la temelia Bisericii;
Bucură-te, rod al rugăciunii şi al trezviei;
Bucură-te, arbore purtător de fructul mântuirii;
Bucură-te, văzătorul nevăzutelor vedenii;
Bucură-te, crin bine mirositor răsădit în grădina Raiului;
Bucură-te, prea frumos giuvaier în vistieria Împărăţiei;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 11-lea

În cămara aleşilor Tăi, Doamne, ai aşezat pe marele între sihaştrii neamului românesc, cuviosul Ioanichie, cel mult nevoitor. Căci acesta a ştiut pe pământ să prea mărească numele Tău prin viaţă curată, iar în Ceruri Te laudă neîncetat, împreună cu îngerii, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Dacă Sfintele tale moaşte au fost din nou scoase de sub obroc şi aşezate ca lumina în sfeşnic, în Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă, în care oarecând ai vieţuit, acestea s-au dovedit făcătoare de minuni pentru cei ce se închină cu credinţă şi cântă unele ca acestea:
Bucură-te, ajutătorul celor din primejdii şi necazuri;
Bucură-te, părinte bun, ocrotitor orfanilor şi oropsiţilor;
Bucură-te, doctorul bolnavilor şi balsamul suferinzilor;
Bucură-te, nădejdea celor fără de nădejde;
Bucură-te, hrănitorul celor ce vin în casa pâinii;
Bucură-te, slujitorul celor neputincioşi;
Bucură-te, ocrotitorul văduvelor şi al lipsiţilor;
Bucură-te, bogăţia neîmpuţinată a săracilor;
Bucură-te, folositorul tuturor învăţăceilor;
Bucură-te, purtătorul greutăţilor celor slăbănogi;
Bucură-te, ajutorul celor fără de ajutor;

Bucură-te, aducătorul de belşug în vremea secetei;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 12-lea
Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, primeşte rugăciunile prea iubitului Tău slujitor Ioanichie, fiul Bisericii Tale dreptmăritoare, şi ajută-ne să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, ca să cântăm: Aliluia!

Icosul al 12-lea
Lăudăm nevoinţele tale, cuvioase părinte, cinstim Sfintele tale moaşte, prea mărim răbdarea ta pentru Hristos, cântăm cu bucurie încununarea ta în ceruri şi cu osârdie ne rugăm ţie să aperi de necazuri ţara în care ai trăit, iar pe binecredinciosul tău popor să-l ocroteşti de rătăciri şi de duhurile lumii deşarte, ca să îţi cântăm:
Bucură-te, fiu al Bisericii Ortodoxe dreptmăritoare;
Bucură-te, tezaurul de mult preţ al Mănăstirii Cetăţuia Negru-Vodă;
Bucură-te, lumină veşnic aprinsă în Episcopia Argeşului şi Muscelului;
Bucură-te, ocrotitorul drept-credincioşilor creştini musceleni;
Bucură-te, cel ce reverşi mireasma Duhului Sfânt în Valea Dâmboviţei;
Bucură-te, cel ce asculţi rugăciunile celor evlavioşi;
Bucură-te, cel ce aduci ploi mănoase pământurilor româneşti;
Bucură-te, păzitorul Grădinii Maicii Domnului;
Bucură-te, stejar la a cărui umbră se adăpostesc credincioşii;
Bucură-te, călăuza celor rătăciţi pe cărările acestei lumi;
Bucură-te, sprijinul celor ce vor să se mântuiască;
Bucură-te, veghetor în vremea sfârşitului nostru;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, întru tot lăudate părinte Ioanichie, omul rugăciunii, podoaba sihaştrilor şi a Bisericii dreptmăritoare, nevoitorul din peştera Muntelui Cetăţuia, lumina cea nestinsă a argeşenilor şi muscelenilor, cel ce după îndelungi osteneli ai primit moştenirea veşnicelor bunătăţi ale Cerului, primeşte această smerită cântare de laudă şi prin rugăciunile tale către Dumnezeu, uşurează-ne necazurile şi supărările, alină-ne suferinţele sufleteşti şi trupeşti şi fii ajutătorul nostru în ziua Judecăţii, ca împreună cu tine să Îi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1

Din tinereţe, fericite părinte, ai luat Crucea şi ai urmat lui Hristos, părăsind ispitele şi necazurile acestei lumi trecătoare. Prin puterea Duhului Sfânt, care ţi-a luminat viaţa, ai ajuns la starea bărbatului desăvârşit, supunând sufletului osârduitor toate simţămintele trupului neputincios. Cunoscându-ţi, părinte, nevoinţele tale, cu smerenie îţi cântăm:
Bucură-te, sihastru iscusit din ţinuturile muscelene;
Bucură-te, cel ce toată viaţa ai fost adumbrit de Duhul Sfânt;
Bucură-te, floare înmiresmată răsădită în Valea Chiliilor;
Bucură-te, următor al marilor sihaştri argeşeni;
Bucură-te, cel pe care Dumnezeu l-a făcut cunoscut credincioşilor;
Bucură-te, cel ce te-ai adăpat din izvoarele Scripturilor;
Bucură-te, iubitor de linişte şi sihăstrie;
Bucură-te, că Hristos te-a chemat să-I slujeşti;
Bucură-te, că pururea ai ascultat de cuvintele Lui;
Bucură-te, următor al marilor sihaştri înduhovniciţi;
Bucură-te, bucuria nevoitorilor şi podoaba Bisericii;
Bucură-te, cel ce ai umplut Munţii Carpaţi de mireasma rugăciunilor;
Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!

Condacul 1

Pe tine, alesule între sihaştrii musceleni, cuvioase Ioanichie, mult nevoitorule, cu cântări de laudă te cinstim! Cel ce ţi-ai petrecut viaţa în rugăciuni, privegheri şi osteneli duhovniceşti, fiind plăcut lui Dumnezeu, ai primit de la Dânsul cununa bucuriei, aşezându-te în raiul desfătării şi având îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-te să ne izbăvească din nevoi şi din necazuri pe noi, cei ce-ţi cântăm: ***Bucură-te, cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!***

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfântului cuvios Ioanichie cel nou, de la Muscel şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:
http://acvila30.ro/26-iulie-sf-cuvios-ioanichie-de-la-muscel-viata-slujba-acatistul/

https://ziarullumina.ro/teologie-si-spiritualitate/rugaciuni/acatistul-sfantului-cuvios-ioanichie-de-la-muscel-26-iulie-155853.html

Rugăciune către Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș)

Sfinte al lui Dumnezeu, Ioanichie, ne rugăm ție ca cel ce ești mijlocitor înaintea Tatălui Ceresc, să ne întărești în dreapta credință, să fim plini de dragoste față de aproapele, să avem în casele noastre binecuvântarea lui Dumnezeu, spor în cele ale noastre, pace și înțelegere. Ție ne rugăm ca fiii noștri să fie înțelepți, cu dragoste față de părinți, ascultători și sprijin în bătrânețele noastre.

Tu, cel ce ai fost sfătuitor al domnitorilor Țării Românești, să ne dai sfat și ajutor în vreme de ispită, de necaz și boală.

Așa cum pe alții i-ai tămăduit, cu harul ce-l ai de la Dumnezeu, așa tămăduiește-ne și pe noi de neputințe.

În vreme de primejdie ne întărește și ne apără.

Tu, cel ce ai cinstit pe Maica Domnului, apără dimpreună cu Dânsa și casele, familiile, rudeniile, prietenii și cunoscuții noștri.

Minunile tale să le arăți și peste noi așa cum ai făcut de veacuri cu cei ce s-au rugat ție. Ne încredem în ajutorul tău și-ți cerem să fii mijlocitor înaintea lui Dumnezeu

pentru ca cererile noastre să-și afle răspunsul. Sfinte Ioanichie, roagă-te pentru noi. Amin!

Imnografie

Troparul Sfântului cuvios Ioanichie de la Muscel, glasul 1: Locuitor în sihăstrie şi înger trupesc, de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioanichie; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

(Video) Troparul Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfantul-cuvios-ioanichie-cel-nou-de-la-muscel-tropar

***

Cine poate spune, părinte, care a fost lucrarea ta cea duhovnicească, ascuns fiind treizeci de ani în adâncimile peşterii din Valea Chiliilor? Dumnezeu Atotştiutorul a numărat mulţimea virtuţilor pe care le-a împlinit, aşezându-te în odihnă veşnică, în ceruri, iar noi, pe pământ, minunându-ne de răbdarea ta, te lăudăm şi cinstim sfintele tale moaşte. *(din Vecernia mică)*

Pomenirea cuviosului Ioanichie ne revarsă astăzi în suflete mireasmă duhovnicească şi bucuria întâlnirii cu Dumnezeu, căci minunatul părinte s-a ostenit în toată viaţa sa urmând lui Hristos şi sălăşluind în peştera din Valea Chiliilor. Pentru

aceea, după îndelungi nevoinţe, a fost aşezat în lumina cea necreată a Împărăţiei Cerurilor, de unde se roagă să primim şi noi milă şi har de la Dumnezeu, cel ce este minunat întru Sfinţii Săi. *(din Stihirile de la Litie)*

Bucură-te, sihăstrie din Valea Chiliilor, care ai odrăslit mlădiţa cea purtătoare de rodul răbdării, cuviosul Ioanichie! *(dintre Stihirile de la Vecernia mică)*

Sinaxar - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel - 26 iulie

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-ioanichie-cel-nou-de-la-muscel-26-iulie/

Sinaxar. 26 iulie: Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel (Universul credinței, TVR):

26 iulie este ziua în care este prăznuit Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel. Un sihastru care s-a nevoit pe meleagurile argeșene în primele decenii ale secolului al 17-lea.

Mai multe despre acest sfânt al cărui trup s-a păstrat întreg, canonizat de Biserica Ortodoxă Română acum 10 ani, vom afla de la Starețul mănăstirii Negru Vodă (Argeș), părintele Serafim.

Moderator Rafael Udriște
Imaginea pr. Ciprian Necula/ Cristian Gheorghe (Trinitas Tv)

https://www.youtube.com/watch?v=UTBr_jUNfjk

Patericul românesc - Cuviosul Ioanichie schimonahul de la Sihăstria Valea Chiliilor - Muscel († 1638)

Pe Valea Dâmboviţei, între Târgovişte şi Câmpulung, se află un deal înalt numit „Dealul Cetăţuia" sau „Dealul lui Negru Vodă". Prima aşezare monahală cunoscută pe această colină datează de la începutul secolului al XIV-lea, când domnul Ţării Româneşti întemeiază un schit cunoscut până azi cu numele de „Schitul Negru Vodă" (Cetăţuia).

Pe versantul abrupt al dealului, în partea de sud-est, ca şi pe valea pârâului Cetăţuia, a existat una din cele mai vechi vetre isihaste româneşti, între secolele al XIII-lea şi al XVIII-lea, aici s-au nevoit mulţi sihaştri cu viaţă sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc. Valea aceasta se numeşte de sute de ani „Valea Chiliilor", din cauza numărului mare de sihaştri trăitori aici.

Unul din cei mai renumiţi sihaştri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea, a fost cuviosul schimonah Ioanichie. Se crede că era cu metania din Schitul Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârşitul secolului al XVI-lea. Apoi, râvnind fericitei vieţi pustniceşti şi arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a închis de bună voie într-o peşteră săpată în peretele muntelui şi acolo s-a nevoit, neştiut de oameni, mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine şi apă o dată pe săptămână, pe care o cobora până la gura peşterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din timp în timp egumenul schitului.

Cum s-a nevoit acolo schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdat şi la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu ştie. Însă, după o nevoinţă atât de aspră, cuviosul acesta, ajungând la măsura sfinţeniei şi cunoscându-şi dinainte sfârşitul, şi-a săpat singur mormântul în fundul peşterii. Apoi, culcându-se în mormânt, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Cu trecerea anilor, numele cuviosului Ioanichie s-a uitat, iar peştera lui s-a părăsit din cauza muntelui abrupt.

În primele decenii ale secolului XX, coborându-se egumenul schitului cu o frânghie în peşteră, a descoperit osemintele întregi ale acestui mare sihastru, aşezate cu bunăcuviinţă în fundul peşterii. Erau galbene, binemirositoare şi acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: „Ioanichie schimonah, 1638".

Preacuvioase părinte Ioanichie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

(Sursa: Patericul românesc-Arhimandrit Ioanichie Bălan, Ed. Mănăstirea Sihăstria 2005, p. 196, Cuviosul Ioanichie schimonahul.)

Sfântul cuvios Ioanichie de la Muscel - Sfinte moaște și canonizarea

Argumente pentru canonizarea cuviosului Ioanichie schimonahul

1. Viaţa sihăstrească pe Valea Chiliilor.

Când citim în Scripturile bătrâne că: „al Domnului este pământul şi plinirea lui!” (Psalmul 23, 1), inima ne tresaltă de bucurie şi sufletul înalţă mărire lui Dumnezeu Atoatecreatorul.

Pe întinsul Pământului, pe văi, câmpii, dealuri şi munţi, zidirea lui Dumnezeu, făptura mâinilor Sale, omul, a umplut văzduhul cu bucuria lui de a fi, în frumuseţea lumii văzute.

Din plămada mâinilor Sale, Dumnezeu a ridicat eroii credinţei, nădejdii şi dragostei, sihaştrii şi eroii pe drumul desăvârşirii, răsăriţi şi la noi, de la picioarele munţilor până-n creştetul lor, mângâiaţi de lumina şi căldura soarelui.

Coloana vertebrală a României, Carpaţii, plini de peşteri, ape, flori şi cânt de păsări, cu ponoare şi poieni pline de ghiocei, narcise şi brazi, candelabre atârnate de tăria cerurilor, iubitorii de Dumnezeu, monahii şi monahiile, preoţii şi arhiereii şi-au cuprins fiinţa întru mărirea lui Dumnezeu, cea neveştejită de trecerea timpului, întru sfântă sihăstrie şi veghere neadormită.

De mii de ani, spaţiile româneşti au cântat imaginea lui Dumnezeu în culori şi lumini neapuse. Templul cel măreţ, îndreptat cu fruntea spre soare, Carpaţii româneşti, şi-au deschis ferestrele de veghe, rugăciune şi virtuţi.

Prin Carpaţii Moldovei, în Ceahlăul cel sihăstresc, dacă ne gândim doar la sihaştrii nevoitori din secolele XVI-XVII, vom aminti pe:

- ✓ *Melania şi Sofia schimonahiile,*
- ✓ *Cuvioşii Vucol, Ghedeon şi Gherman;*
- ✓ *Cuviosul Lazăr sihastrul din Sihăstria Putnei,*
- ✓ *Silvestru, Chiriac, Iov şi Agaton, sihaştrii din chinovia Tazlău,*
- ✓ *Chiriac, celebru nevoitor din munţii Bisericani,*
- ✓ *Partenie şi Pavel, ctitorii Sihăstriei nemţene,*
- ✓ *Varlaam, mitropolitul sfânt, de curând canonizat,*
- ✓ *Epifanie şi Daniil de la Voroneţ,*
- ✓ *Atanasie Crimca, mitropolitul Moldovei şi Sucevei,*
- ✓ *episcopul Efrem al Rădăuţilor,*
- ✓ *Pangratie arhimandritul de la Sucevița,*
- ✓ *Dosoftei dascălul de la Schitul Zosima-Secul Neamţului;*
- ✓ *Cuvioşii Evloghie, Pimen, Misail, Vasile şi Paisie,*
- ✓ *Partenie şi Rafael, din Sihăstria Agapiei Vechi;*

- ✓ *Filotei dascălul de la Mănăstirea Putna,*
- ✓ *Isaia pustnicul de la Mănăstirea Moldoviţa şi*
- ✓ *Ioan arhiepiscopul de la Râşca.*

O parte din sihaştrii menţionaţi au fost şi vor fi canonizaţi, la propunerea Părintelui Patriarh Daniel şi cu aprobarea Sfântului Sinod.

În Carpaţii Ţării Româneşti şi ai Ardealului, în aceeaşi vreme, s-au nevoit:

- ✓ *Meletie şi Neofit, sihaştrii din peşterile Mănăstirii Stânişoara,*
- ✓ *Daniil şi Misail, ctitorii Mănăstirii Turnu;*
- ✓ *Sfinţii ierarhi Sava şi Iorest mărturisitorul,*
- ✓ *Iosif de la Partoş şi*
- ✓ *Ioan Valahul.*

O, Doamne, şi câţi sihaştrii sfinţi n-or mai fi pe acest sfânt pământ românesc, pe care noi nu-i ştim dar pe care Dumnezeu îi va scoate la lumină atunci când va crede El.

În Ţara Câmpulungului Muscel, se află o sihăstrie unică în felul ei, numită Valea Chiliilor, în vechea aşezare dacică denumită Cetăţeni, de la care şi-a luat numirea şi Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă.

În tradiţia locului se spune că, pe culmea abruptă de piatră ce se înalţă între râul Dâmboviţa şi pârâul Cetăţuia, a existat o cetate de rezistenţă încă de pe timpul stăpânirii romane. Această cetate ar fi fost loc de refugiu şi pentru legendarul domn al Ţării Româneşti, Negru Vodă, care îşi avea aici şi o peşteră de taină, numită până astăzi „Peştera lui Negru Vodă”. De la această cetate şi-au luat numele, atât muntele, pârâul şi Schitul Cetăţuia de deasupra, cât şi satele dimprejur. Valea stâncoasă a pârâului Cetăţuia este bogată în peşteri, unele naturale, altele săpate cu dalta de mâna sihaştrilor. Aici s-au nevoit, mai ales în secolele XIV-XVIII, numeroşi călugări, adevăraţi eremiţi de aceeaşi faimă şi înălţime duhovnicească precum cei din Dobrogea, Munţii Buzăului, Vrancei, Moldovei, Bucovinei şi Transilvaniei.

Aşezarea isihastă de pe Valea Chiliilor este considerată cea mai aspră sihăstrie din Ţara Românească. Ea pare să fi luat fiinţă încă dinainte de secolul XIII, prin câţiva sihaştri nevoitori în peşterile din partea locului. Aici se nevoiau sihaştri foarte sporiţi în post şi rugăciune, care puteau birui cu uşurinţă ispitele diavolului. Cei mai înduhovniciţi ostenitori între ei se închideau de bunăvoie în peşteri şi se nevoiau acolo până la moarte. Sfânta Împărtăşanie le-o ducea egumenul Schitului

Cetăţuia, iar cele strict necesare vieţii le aduceau ucenicii lor. Sihaştrii care aveau peşteri pe panta greu accesibilă a muntelui primeau hrana cu ajutorul unei funii, asemenea sihaştrilor de la Athos şi Meteora. Alţii aveau în faţa peşterii o piatră sau o mică fereastră unde li se lăsa hrana: pesmeţi de pâine, sare şi apă.

Mulţi dintre aceşti sihaştri se nevoiau în chilii zidite din lespezi de piatră sau din bârne de lemn. Ei aveau ucenici şi câte o mică grădină de legume pe care o cultivau. Aceştia duceau o nevoinţă mai uşoară. Ziua se rugau şi lucrau în tăcere la chilii. Seara mâncau pesmeţi de pâine şi legume, iar noaptea urcau pe vârful muntelui Cetăţuia cu felinare în mâini şi ascultau Slujba Utreniei. În duminici se împărtăşeau cu Trupul şi Sângele lui Hristos, iar în zorii zilei coborau la chilii. De la aceste numeroase chilii de sihaştri îşi trage numele şi Sihăstria de pe Valea Chiliilor.

Prima biserică făcută de sihaştri pe muntele Cetăţuia avea hramul Soborul Sfinţilor Îngeri, un hram simbolic, foarte adecvat sihaştrilor de aici, care căutau să imite viaţa cea netrupească a îngerilor. În tradiţie se spune că sihaştrii din preajma muntelui Cetăţuia au înălţat încă două biserici. Una cu hramul Sfântul Teodor Tiron şi Sfântul arhidiacon Ştefan, rămasă mai târziu ca biserică de mir în satul Cetăţenii din Deal. Alta, cu hramul Intrarea în Biserică a Maicii Domnului, rămasă ca parohie pentru satul Cetăţenii din Vale.

Între anii 1673-1677, Neagoe Săcuianu, mare vornic, a rectitorit biserica de pe munte, biserică existentă până astăzi, ce se află într-o peşteră naturală, de unde izvorăşte şi un mic izvor considerat miraculos. Sute de ani călugării de aici duceau de mâncare sihaştrilor eremiţi de pe Valea Chiliilor, cale de unul până la doi kilometri.

În această renumită vatră isihastă s-au nevoit mulţi cuvioşi sihaştri timp de şapte secole, dintre care unii au ajuns la măsura desăvârşitei sfinţenii. Ultimii sihaştri nevoitori s-au săvârşit în Valea Chiliilor o dată cu începerea secolului al XX-lea.

Astăzi se mai văd câteva peşteri încă în bună stare şi urme de chilii, greu accesibile şi ascunse de ochii iscoditori ai lumii.

2. Descoperirea moaştelor cuviosului Ioanichie schimonahul

Cu adâncă mângâiere duhovnicească, citim în Sfintele Scripturi că: „Sufletele drepţilor sunt în mâna lui Dumnezeu şi nu se va atinge de ele chinul … Ca pe aur în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca o ardere de tot i-a primit … Că har şi milă este

pentru cuvioşii Lui şi cercetare pentru aleşii Lui.” (Înţelepciunea lui Solomon III, 1-9).

Dar, Dumnezeu, nu numai de sufletul drepţilor are grijă, ci şi de trupurile lor, care „ca pe aur în topitoare i-a lămurit pe ei şi ca o jertfă de ardere de tot i-a primit”, descoperind la vreme potrivită moaştele lor ascunse de ochii lumii.

Aşadar, din îndemn dumnezeiesc, în anul 1944, Pimen Bărbieru, egumenul Schitului Cetăţuia, dimpreună cu monahul Isidor, au descoperit o peşteră săpată în peretele muntelui, aproape de bisericuţa din peşteră, în care se aflau, pe un pat de piatră, moaştele unui cuvios sihastru. Ele erau acoperite de o pânză fină ţesută de păianjeni, iar deasupra, pe perete, era scris în piatră: „Schimonahul Ioanichie † 1638”. Osemintele cuviosului erau galbene, binemirositoare, nemişcate de mâna omului, aşezate într-o scobitură de piatră în formă de sicriu. Acestea sunt singurele moaşte întregi ale unui cuvios român din secolul al XVII-lea, păstrate până în zilele noastre.

Din mărturiile evlavioşilor creştini, transmise prin viu grai, osemintele marelui sihastru Ioanichie au fost duse în biserica schitului şi aşezate la loc de cinstire, unde se află până în ziua de astăzi.

Vieţuitorii Mănăstirii Cetăţuia Negru Vădă, stareţul Modest, creştinii evlavioşi şi clericii mireni, dau mărturii despre minunile pe care le săvârşeşte schimonahul Ioanichie.

3. Osteneli ale cuviosului Ioanichie schimonahul

Cuviosul schimonah Ioanichie a sihăstrit la începutul secolului al XVII-lea într-o peşteră din „Valea Chiliilor”, ajungând un mare călugăr isihast. Era cu metania din Schitul Cetăţuia Negru Vodă, unde s-a nevoit la sfârşitul secolului al XVI-lea. Apoi, râvnind fericita viaţă pustnicească şi arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a coborât de bună voie într-o peşteră săpată în peretele muntelui şi acolo s-a nevoit neştiut de oameni mai mult de 30 de ani. Numai ucenicul său îi aducea pâine şi uneori apă, pe care le cobora până la gura peşterii cu o frânghie din cauza locului foarte abrupt. Sfintele Taine i le aducea din când în când egumenul schitului.

Cum s-a nevoit acolo Schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdat, singur Dumnezeu ştie! Însă, după o nevoinţă atât de aspră, cuviosul Ioanichie, ajungând la măsura sfinţeniei şi cunoscându-şi dinainte sfârşitul, şi-a pregătit singur mormântul

săpându-şi patul de piatră ce-l avea în peşteră. Apoi culcându-se şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

4. Minuni ale cuviosului Ioanichie schimonahul şi mărturia poporului dreptcredincios.

Chiar dacă uneori uitarea se aşterne asupra vieţii omeneşti precum întunecimea nopţii fără lună asupra firii, potrivit cuvântului Sfintei Scripturi: „Drepţii în veac vor fi vii şi întru Domnul este plata lor şi purtarea de grijă pentru dânşii este de la Cel Prea Înalt” (Înţelepciunea lui Solomon V, 16).

Dacă nu era voia lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu-l îndemna pe egumenul Pimen Bărbieru să descopere peştera din peretele abrupt al muntelui din Valea Chiliilor şi moaştele schimonahului Ioanichie, care au rezistat timpului 370 de ani!

***

Astfel, dorindu-se a se face o raclă ce să adăpostească moaştele sale şi spunându-se unei persoane din Braşov despre această dorinţă, acesta a zis: „Dar, oare, e sfânt?” Răspunsul vieţuitorilor din Cetăţuia a fost: „Ţi se va face cunoscut”.

Seara, respectiva persoană a sunat zicând că a fost abordată de o altă persoană, ce i-a oferit fără nici o plată material lemnos din stejar vechi de peste 25 de ani. Şi astfel s-a făcut racla cuviosului prin arătare duhovnicească.

***

O altă familie din Baia Mare a dorit să picteze icoana Părintelui Ioanichie schimonahul, dar şi-a exprimat şi dorinţa de a fi mijlocitor cuviosul înaintea lui Dumnezeu ca să fie binecuvântaţi cu naştere de prunci. Cererea lor a fost ascultată, iar acum se bucură de pruncii care le vor fi sprijin la bătrâneţile lor.

***

Multe sunt facerile de bine ale cuviosului, mulţi tineri şi-au pus nădejdea în solirile fericitului Ioanichie; unii şi-au ales calea de a sluji lui Dumnezeu şi nu uită în rugăciuni a cere pe mai departe mijlocirile cuviosului.

Viaţa pământească a schimonahului Ioanichie din Sihăstria Cetăţuii Negru Vodă, a fost binecuvântată de harul lui Dumnezeu.

Domnitorul Ţării Româneşti, Mihai Viteazul, s-a bucurat de ajutorul lui Dumnezeu şi prin rugăciunile marelui isihast Ioanichie, de la care s-a împărtăşit de sfat duhovnicesc, ei trăind şi având cam aceeaşi vârstă pământească.

Neîndoielnic, trebuie să subliniem că şi Matei Basarab, voievodul Ţării Româneşti, s-a bucurat de rugăciunile aceluiaşi Sfânt cuvios Ioanichie şi a altor călugări isihaşti care împodobesc de-a pururi pământul românesc.

În Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă ard peste 200 de candele. Ele reprezintă ofranda de mulţumire a creştinilor care şi-au pus nădejdea în Maica Domnului şi în mijlocirile sihastrului nevoitor Ioanichie, dovadă că cererile lor au fost auzite.

Prin rugăciunile prea cuviosului Părinte Ioanichie, cerem de la Părintele Luminilor sprijin în nevoi, sănătate şi mântuire sufletelor noastre. Amin!

Canonizarea cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel, aprobată de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

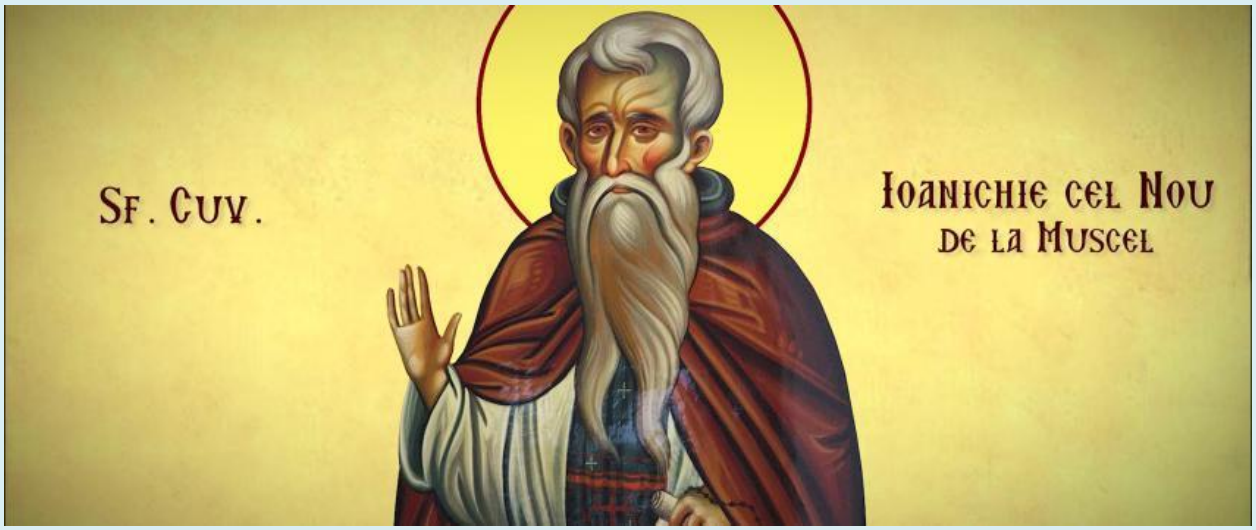

În zilele de 18-19 iunie 2009, la Reședința Patriarhală, sub președinția Preafericitului părinte patriarh Daniel, a avut loc ședința de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române.

Printre hotărârile luate, Sfântul Sinod a aprobat canonizarea cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș), cu ziua de prăznuire la 26 iulie.

Acest cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinți evlavioși, trăitori în ținutul Muscelului. Din fragedă tinerețe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărțit de toate plăcerile și ispitele lumii deșarte și s-a retras în Mănăstirea Cetățuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviței, unde s-a călugărit și a deprins, de la părinții îmbunătățiți ai așezământului, primele reguli ale vieții ascetice.

A cunoscut pe mulți dintre sihaștrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, ținutul muscelean a fost numit, mai târziu, Valea Chiliilor. Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viață al călugărilor iscusiți, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peșterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani. Suferințele sale, lucrarea sa isihastă, lipsurile sau stările de har pe care le-a trăit cuviosul, numai Dumnezeu le știe. Întrucât peștera în care s-a retras era într-un loc inaccesibil, nimeni nu a putut consemna din faptele și nevoințele sale. O dată pe săptămână un ucenic al cuviosului venea să-i aducă pâine și apă. De asemenea, starețul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea merinde pentru suflet, Sfintele Taine.

Deci, petrecând cuviosul multă vreme în rugăciune şi aspră nevoinţă, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut. Cunoscându-şi dinainte sfârşitul, minunatul părinte Ioanichie şi-a săpat singur mormântul în peştera sa, încrustându-şi în dreptul capului anul trecerii la cele veşnice - 1638. Aşezându-se în mormânt, în ziua de 26 iulie, a adormit întru Domnul.

Firea necuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a ţesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Aşa, osemintele Sfântului, au rămas mulţi ani. Din rânduiala dumnezeiască, moaştele lui s-au aflat după sfârşitul celui de al doilea război mondial, în anul 1944.

Iată cum: Cuviosul Paisie, starețul Mănăstirii Cetăţuia, Negru-Vodă, a coborât în peştera unde sihăstrise cu mulţi ani înainte schimonahul Ioanichie. Şi, o minune, pânza păianjenului acoperea încă osemintele bine mirositoare ale cuviosului! Le-a scos cu grijă şi cu multă evlavie şi le-a aşezat în biserica mănăstirii, spre lauda monahilor şi bucuria credincioşilor.

Mulţi s-au folosit de minunatul odor descoperit în peştera din Valea Chiliilor. Bolnavii se vindecau, necăjiţii recăpătau nădejdea, săracii îşi acceptau condiţia sărăciei, sperând în timpuri mai prielnice. Dar potrivnicul diavol, care aduce neorânduiala, a făcut să se stingă din nou această flacără a bucuriei aprinsă în Mănăstirea Negru-Vodă.

După terminarea războiului alt mare necaz s-a abătut peste poporul român. Dincolo de stricăciunile provocate de război, a venit o rânduire politico-socială străină de duhul credinţei în Dumnezeu, comunismul. Reprezentanţii braţului secular au dat dispoziţie să fie îngropate moaştele Sfântului în pământ. Cu mare mâhnire, monahii s-au despărţit de preţiosul odor şi au aşezat moaştele Sfântului într-un sicriu, pe care l-au îngropat în cimitirul mănăstirii.

În anul 1981, Părintele Ioanichie Bălan, din Mănăstirea Sihăstria-Neamţ, consemnează, pe scurt, în Patericul Românesc, viaţa cuviosului din Valea Chiliilor.

Anii au trecut, însă amintirea cuviosului s-a păstrat în ţinutul Muscelului. Dumnezeu a binevoit să se risipească orânduirea atee din România, Biserica recăpătând libertatea de a-şi manifesta misiunea în rândul credincioşilor. Multe mănăstiri închise de regimul comunist şi-au reluat viaţa liturgică şi duhovnicească. Între acestea a fost şi Mănăstirea Cetăţuia, Negru Vodă, unde starețul mănăstirii,

împreună cu tot soborul a descoperit moaștele Sfântului cuvios Ioanichie schimonahul și le-a reașezat spre închinare credincioșilor în Biserica mare a mănăstirii.

Astăzi ne putem închina la acest odor din Valea Chiliilor, din care ies mulțime de minuni, unele consemnate de viețuitorii mănăstirii, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

Tomosul de canonizare a Sfântului cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor

Prea iubitului cler, cinului monahal şi dreptcredincioşilor creştini din cuprinsul Patriarhiei Române, har, milă şi pace de la Dumnezeu, iar de la noi, patriarhiceşti binecuvântări.

Cuviincios şi drept lucru este a cinsti pomenirea celor ce s-au săvârşit întru sfinţenie, care au câştigat de la Dumnezeu îndrăznire datorită vieţii lor plină de evlavie şi de fapte bune. Pe aceştia, Tatăl Cel din ceruri, i-a pătruns cu lumina harului Duhului Sfânt şi prin Fiul Său Cel Unul Sfânt i-a aşezat în ceata sfinţilor. Despre ei Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne spune că întrucât au ascultat Cuvântul Său, s-au făcut „prietenii Lui" (Ioan 15, 14). Pe aceştia Biserica noastră îi cinsteşte cu laude şi cântări, împreună cu proorocul de Dumnezeu insuflat David, care zice: „Eu am cinstit foarte pe prietenii Tăi, Dumnezeule şi foarte s-a întărit stăpânirea lor" (Psalmul 138, 17).

Printre aceşti slujitori aleşi ai lui Dumnezeu se numără şi Sfântul cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor. Acest fericit, cunoscut de toţi credincioşii ca mare nevoitor şi iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieţii pustniceşti şi a ajuns la desăvârşire, a primit de la Duhul Sfânt darul călăuzirii sufletelor pe calea mântuirii. Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, cuviosul a fost cinstit în timpul vieţii pământeşti de toţi credincioşii şi numărat

împreună cu marii isihaşti ai monahismului românesc, numiţi şi sihaştri. După trecerea sa la cele veşnice, Dumnezeu a proslăvit trupul său cu nestricăciunea şi cu facerea de minuni. Astfel, el a rămas în memoria vie a Bisericii, în evlavia ierarhilor, preoţilor, călugărilor şi mirenilor, ca pildă de iubire jertfelnică, de înfrânare, de smerenie şi de iscusită povăţuire duhovnicească.

Smerenia noastră, la propunerea Sinodului Mitropoliei Munteniei şi Dobrogei, împreună cu toţi membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, privind la vieţuirea plăcută lui Dumnezeu a acestui fericit Părinte care a sfinţit şi împodobit pământul Ţării Româneşti, luând aminte la râvna lui vrednică de laudă pentru rugăciune şi căutând folosul duhovnicesc al poporului dreptmăritor ce poartă numele lui Hristos, urmând Tradiţiei Sfinte a Bisericii Ortodoxe şi chemând în ajutor harul Preasfintei, celei de o fiinţă şi de viaţă făcătoarei şi nedespărţitei Treimi, hotărâm ca, de acum înainte şi în veci, Sfântul cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor, cu zi de prăznuire pe 26 iulie, să fie numărat între Sfinţii Bisericii şi să fie pomenit şi cinstit cu cântări de laudă în ziua lui de prăznuire. Poruncim de asemenea, în Duhul Sfânt, ca viaţa, slujba şi icoana lui să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii Bisericii noastre.

Spre deplină statornicire a celor pe care le-am hotărât în chip sinodal şi canonic, întărim cu semnăturile noastre acest Tomos Sinodal de canonizare a Sfântului cuvios Ioanichie, aducându-l la cunoştinţă clerului şi tuturor dreptcredincioşilor din cuprinsul Patriarhiei Române.

Dat în Bucureşti, anul mântuirii 2009, luna iunie, ziua nouăsprezece

Preşedintele Sfântului Sinod,
† DANIEL
patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române

Moaştele Sfântului Ioanichie cel nou au fost mutate definitiv la Mănăstirea Cetăţuia „Negru Vodă” din Câmpulung

Procesiune cu moaştele Sfântul cuvios Ioanichie cel nou şi Sfânta Filofteia la Câmpulung Muscel: **https://www.youtube.com/watch?v=YT6YQj5mqZ0**

Moaştele celui mai renumit dintre sihaştrii de pe Valea Chiliilor au fost aduse permanent la Mănăstirea „Negru Vodă”, vechea cetate a Basarabilor, din Câmpulung Muscel, duminică, 20 ianuarie 2013.

Acest eveniment duhovnicesc important pentru credincioşii musceleni, şi nu numai, a fost plinit de Sfânta şi Dumnezeiasca Liturghie, care a fost săvârşită de Înalt Preasfinţitul Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului, în Biserica Mănăstirii „Negru Vodă” din oraşul Câmpulung Muscel.

Înalt Preasfinţia Sa a evidenţiat importanţa împlinirii spirituale a credincioşilor de pe plaiurile argeşene şi muscelene datorită prezenţei văzute a Sfinţilor locali: Sfânta muceniţă Filofteia, din cetatea Curtea de Argeş, şi Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, de duminică în cetatea Câmpulung Muscel, precizează Biroul de presă al Arhiepiscopiei Argeşului şi Muscelului.

Credincioşi din oraşul Câmpulung Muscel au participat la sărbătoarea Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, începută joi 25 iulie, ora 10.00, când au fost aduse moaştele Sfintei muceniţe Filofteia de la Curtea de Argeş spre închinare în biserica Mănăstirii Negru Vodă.

În aceeaşi zi, de la ora 18.00, moaştele Sfintei muceniţe Filofteia de la Curtea de Argeş, împreună cu moaştele Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, au fost purtate în procesiune de la biserica Mănăstirii Negru Vodă până în Piaţa Primăriei, unde au fost săvârşite acatistele celor doi sfinţi, iar apoi s-a citit Tomosul de canonizare al Sfântului cuvios Ioanichie cel nou şi Hotărârea chiriarhală ca Sfintele moaşte să rămână spre cinstire în biserica Mănăstirii Negru Vodă.

Mijlocitor al celor care nu pot avea prunci

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel este un renumit schimonah din Valea Chiliilor, din Munţii Făgăraş, care a pustnicit în primele decenii ale secolului al XVII-lea, iar metanie avea la Mănăstirea Cetăţuia „Negru Vodă”.

Timp de 30 de ani s-a nevoit într-o peşteră pe care a săpat-o singur într-un perete abrupt al muntelui. O singură dată pe săptămână un ucenic îi aducea Sfântului cuvios o pâine şi puţină apă, pe care le cobora până la gura peşterii cu o frânghie.

Din timp în timp, egumenul Mănăstirii „Negru Vodă” îi trimitea, pe aceeaşi cale, Sfintele Taine. Pentru multa sa nevoinţă şi rugăciune, Dumnezeu l-a învrednicit să-şi cunoască timpul mutării la Domnul, timp pe care l-a săpat în piatra de deasupra mormântului, „Ioanichie schimonah, 1638”.

Până în 1990, odoarele sfinte au fost păstrate în biserica rupestră a Mănăstirii Cetăţuia şi de atunci numeroşi credincioşi se duceau să se roage Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel.

Acest sfânt a devenit pentru credincioşi, mărturiseşte protosinghelul Modest Ghinea, stareţul Mănăstirii Cetăţuia „Negru Vodă”, tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor şi mijlocitor al celor care nu pot avea prunci.

Acest cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinţi evlavioşi, trăitori în ţinutul Muscelului. Din fragedă tinereţe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărţit de toate plăcerile şi ispitele lumii deşarte şi s-a retras în Mănăstirea Cetăţuia, Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviţei, unde s-a călugărit şi a deprins, de la părinţii îmbunătăţiţi ai aşezământului, primele reguli ale vieţii ascetice. A cunoscut pe mulţi dintre sihastrii care locuiau în vremea aceea în jurul mănăstirii. Datorită numărului mare de pustnici, una din văile ce înconjoară mănăstirea, era numită, Valea Chiliilor aşa cum şi astăzi păstrează această denumire.

A fost un sfătuitor al voievodului Mihai Viteazul care după bătălia de la Călugăreni a poposit 3 luni în Cetăţuia lui Negru Vodă.

Minunatul Ioanichie, după ce a deprins modul de viaţă al călugărilor iscusiţi, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peşterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 40 de ani.

În timpul nevoinţei sale în peştera de lângă mănăstirea actuală, era căutat pentru sfat de voievodul Matei Basarab, de boierii şi de curtenii acestuia.

Petrecând multă vreme în rugăciune şi aspră nevoinţă, Dumnezeu i-a descoperit multe din tainele Sale, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut.

Cunoscându-şi dinainte sfârşitul, minunatul părinte Ioanichie,şi-a încrustat anul trecerii la cele veşnice 1638 pe peretele peşterii sale, apoi culcându-se pe patul de piatră şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Un murmur de rugăciune a umplut muntele, în ziua de 26 iulie 1638, când cuviosul a adormit întru Domnul. Acest murmur se aude şi azi de cei ce urcă spre biserica Cetăţuii. Firea necuvântătoare i-a slujit, căci un păianjen i-a ţesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Aşa, moaştele sfântului, au rămas mulţi ani.

Din rânduială dumnezeiască, moaştele lui s-au aflat în anul 1944 de către egumenul schitului Pimen Bărbieru şi de monahul Isidor, care observând grota suspendată pe munte, s-au coborât pe o frânghie şi astfel au descoperit pe cuviosul.

În timpul comunismului s-a dat dispoziţie să fie îngropate moaştele sfântului în cimitirul mănăstirii.

După 1990 Biserica recăpătând libertatea de a-şi manifesta misiunea în rândul credincioşilor, stareţul reînfiinţatei mănăstiri Cetăţuia Negru Vodă, împreună cu tot soborul, au redescoperit moaştele Sfântului cuvios Ioanichie schimonahul şi le-a reaşezat spre închinarea credincioşilor în biserica mare a mănăstirii. Astăzi ne putem închina la acest odor din Valea Chiliilor, din care ies mulţime de minuni, unele consemnate de vieţuitorii mănăstirii, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate.

În şedinţa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009 s-a aprobat canonizarea cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeş), cu ziua de prăznuire la 26 iulie.

Sfântul cuvios Ioanichie este considerat un sfânt ocrotitor al familiilor şi un mijlocitor al acelora ce vor a avea copii.

Din multele minuni săvârşite de Sfântul cuviosul Ioanichie amintim de tămăduirea minunată a unui copil bolnav de leucemie, a unor suferinzi de cancer, deschiderea graiului unor copii, redarea liniştii şi alungarea vrajbei din casele acelora ce ajunseseră la divorţ, precum şi mijlocirea în rugăciune a celor ce mult şi-au dorit a avea prunci însă chiar medicii au fost neputincioşi la cererea lor, dar să nu se uite că: „ceia ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu”.

Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș) - drumul spre sfințenie

Unul dintre cei mai renumiți sihaștri care s-au nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolul al XVII-lea, Sfântul Ioanichie cel nou a râvnit la viața pustnicească după ce s-a nevoit mai întâi la Schitul Negru Vodă, din apropiere.

Închizându-se de bunăvoie într-o peșteră săpată în munte și nevoindu-se mai bine de 30 de ani, știut doar de ucenicul lui care îi aducea apă și pâine din când în când, era împărtășit de egumenul schitului.

După o aspră nevoință, cunoscând faptul că avea să moară, și-a săpat singur mormântul în fața peșterii și, culcându-se acolo, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Osemintele întregi au fost descoperite în secolul XX, fiind binemirositoare.

Sinaxar argeșean - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel

Din 20 ianuarie 2013, moaştele Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel au fost mutate de la Mănăstirea Cetățuia Negru Vodă la Mănăstirea Negru Vodă din municipiul Câmpulung Muscel, însă fragmente din sfintele sale moaşte au rămas spre închinare şi la Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă.

***

Sfântul cuvios Ioanichie cel Nou de la Muscel este un renumit schimonah din Valea Chiliilor, din Munții Făgăraș, care a pustnicit în primele decenii ale secolului al XVII-lea, iar metanie avea la Mănăstirea Cetățuia „Negru Vodă”.

Timp de 30 de ani s-a nevoit într-o peșteră pe care a săpat-o singur într-un perete abrupt al muntelui. O singură dată pe săptămână un ucenic îi aducea sfântului cuvios o pâine și puțină apă, pe care le cobora până la gura peșterii cu o frânghie. Din timp în timp, egumenul Mănăstirii „Negru Vodă” îi trimitea, pe aceeași cale, Sfintele Taine.

Pentru multa sa nevoință și rugăciune, Dumnezeu l-a învrednicit să-și cunoască timpul mutării la Domnul, timp pe care l-a săpat în piatra de deasupra mormântului, „Ioanichie schimonah, 1638”.
Timp de câteva veacuri, sfintele sale moaște au rămas în peșteră neștiute de oameni, fiind totuși bine păstrate datorită unei pânze țesute ca un epitaf de un păianjen.

Moaștele sfântului au rămas neatinse până în 1944, când arhimandritul Pimen, de la Mănăstirea „Negru Vodă”, s-a coborât cu o frânghie în peșteră și a descoperit pe un pat de piatră osemintele întregi, galbene și bine mirositoare ale marelui sihastru din Valea Chiliilor.

Până în 1990, odoarele sfinte au fost păstrate în biserica rupestră a Mănăstirii Cetățuia și de atunci numeroși credincioși se duceau să se roage Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel. Acest sfânt argeşean este considerat tămăduitor de boli, făcător de minuni, ocrotitor al familiilor și mijlocitor al celor care nu pot avea prunci.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel

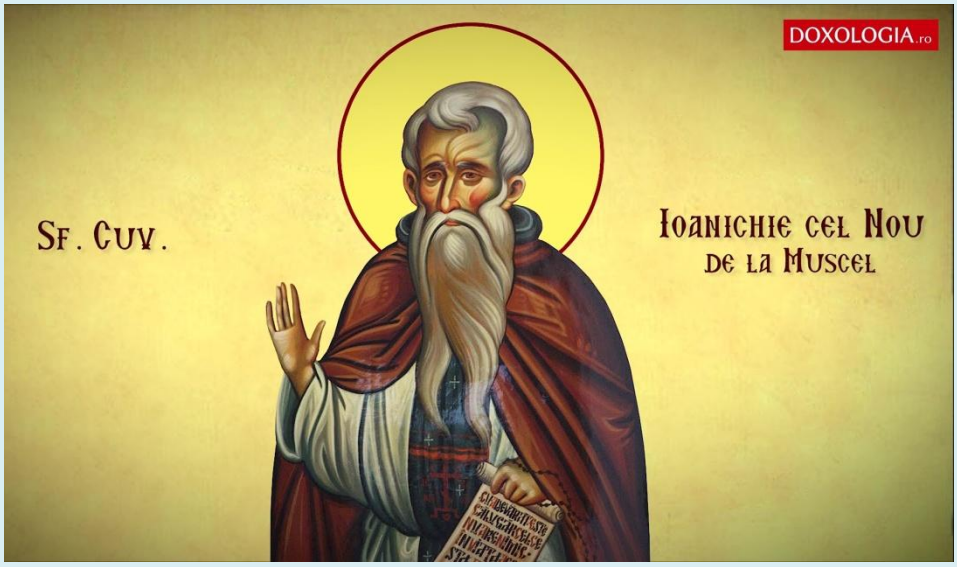

Sfântul cuvios Ioanichie s-a născut din părinţi evlavioşi în părţile Muscelului şi din fragedă tinereţe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a retras în Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă, de pe Valea Dâmboviţei, unde s-a călugărit.

După ce a deprins vieţuirea călugărilor iscusiţi, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peşterile Muntelui Negru-Vodă, unde s-a nevoit aproape 50 de ani.

O dată pe săptămână, un ucenic al cuviosului venea să-i aducă pâine şi apă, iar stareţul mănăstirii venea duminica, după Sfânta Liturghie şi-l spovedea, apoi îl împărtăşea.

Cunoscându-şi dinainte sfârşitul, Sfântul Ioanichie şi-a săpat singur mormântul în peştera sa, încrustându-şi în dreptul capului anul trecerii sale la cele veşnice - 1638. Şi aşezându-se în mormânt, a adormit întru Domnul la 26 iulie, iar un păianjen i-a ţesut deasupra trupului o pânză ca un epitaf.

Din rânduiala dumnezeiască, moaştele sale au fost aflate după cel de-al doilea război mondial, în anul 1944 şi aşezate în biserica mănăstirii.

În timpul regimului comunist au fost îngropate în pământ, dar după 1989, când Biserica şi-a recăpătat libertatea, au fost din nou aşezate în sfântul locaş de rugăciune al mănăstirii.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel; Sfânta cuvioasă muceniţă Paraschevi din Roma; Sfântul sfinţit mucenic Ermolae şi cei împreună cu dânsul, Ermip şi Ermocrat

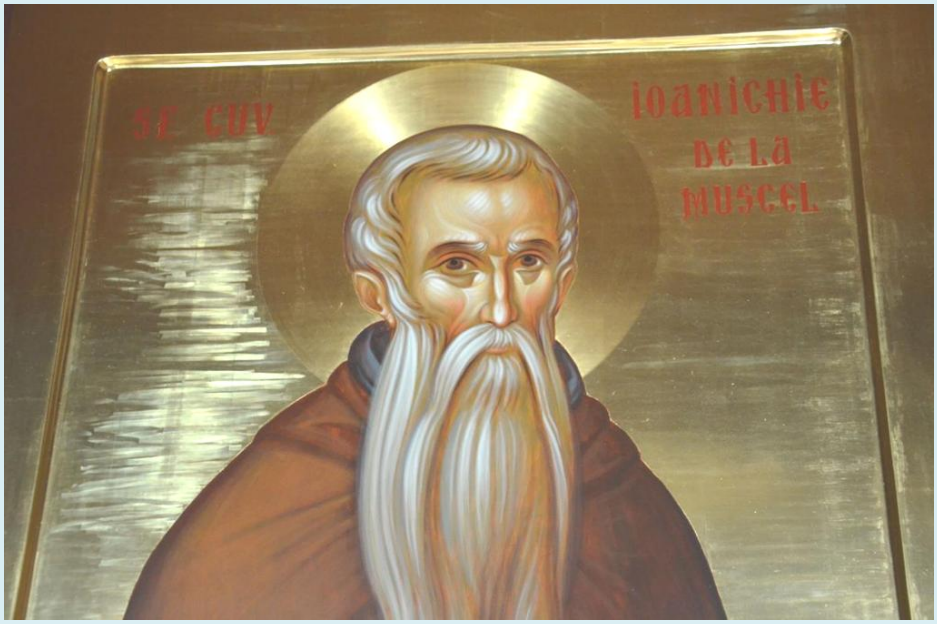

1. Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel - Acest cuvios plăcut lui Dumnezeu s-a născut din părinţi evlavioşi, trăitori în ţinutul Muscelului. Din fragedă tinereţe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărţit de toate plăcerile şi ispitele lumii deşarte şi s-a retras în Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă, de pe valea Dâmboviţei, unde s-a călugărit şi a deprins, de la părinţi îmbunătăţiţi, rânduiala vieţii monahale.

A cunoscut pe mulţi dintre sihaştrii care locuiau în vremea aceea în preajma mănăstirii, datorită cărora ţinutul muscelean a fost numit Valea Chiliilor.

Minunatul Ioanichie, după ce a deprins vieţuirea călugărilor iscusiţi, luând binecuvântare, s-a retras într-una din peşterile Muntelui Negru-Vodă, unde după ce a primit marea schimă monahală, s-a nevoit mai mult de 30 de ani.

Ostenelile sale, lipsurile, lucrarea sa lăuntrică, rugăciunea neîncetată şi cercetarea harului dumnezeiesc pe care le-a trăit cuviosul, erau ascunse oamenilor, întrucât peştera în care s-a retras el se afla într-un loc greu de ajuns, iar sihastrul nu căuta slava lumii, ci mergea pe calea smereniei, care este temelia sporirii duhovniceşti.

O dată pe săptămână un ucenic al cuviosului venea să-i aducă pâine şi apă, pe care le cobora până la gura peşterii cu o frânghie, din pricina locului foarte abrupt.

Duminica, după Sfânta Liturghie, cuviosul îl primea pe stareţul mănăstirii, care îl mărturisea şi îl împărtăşea cu Sfintele Taine.

Astfel vieţuind cuviosul schimonah Ioanichie în rugăciune şi aspră nevoinţă, Dumnezeu i-a făcut cunoscute descoperiri cereşti, care l-au întărit să rabde toate ispitele războiului nevăzut, şi i-a dăruit harismele povăţuirii sufletelor şi înainte-vederii, precum şi darul vindecării bolnavilor prin rugăciune. Monahii şi mirenii cereau rugăciunile cuviosului şi primeau împlinirea cererilor, dar acesta nu se cobora din peşteră, pentru a se feri de laudele oamenilor.

Tradiţia locului spune că înşişi bine credincioşii domnitori Mihai Viteazul (1593-1600) şi Matei Basarab (1632-1654) au cerut rugăciunile Sfântului pustnic în vreme de cumpănă, ştiindu-l fierbinte rugător către Dumnezeu pentru ţară şi neam.

Cunoscându-şi dinainte sfârşitul, minunatul Părinte Ioanichie şi-a săpat singur mormântul în peştera sa, încrustându-şi în dreptul capului anul trecerii la cele veşnice - 1638. Aşezându-se în mormânt, a adormit întru Domnul. Firea necuvântătoare i-a slujit, pentru că un păianjen i-a ţesut deasupra trupului o pânză, ca un epitaf. Aşa au rămas osemintele Sfântului vreme de 300 de ani.

Din rânduială dumnezeiască, moaştele lui au fost aflate în anul 1944. Ieromonahul Pimen, stareţul Mănăstirii Cetăţuia Negru-Vodă, a coborât în peştera unde sihăstrise cu mulţi ani înainte Schimonahul Ioanichie şi a văzut cum pânza de păianjen acoperea osemintele bine mirositoare ale cuviosului. Le-a scos cu multă evlavie şi le-a aşezat în biserica mănăstirii, spre întărirea monahilor şi bucuria credincioşilor. Mulţi au primit folos de la minunatul odor descoperit în peştera din Valea Chiliilor.

Bolnavii se vindecau, cei aflaţi în necazuri primeau sprijin şi nădejde. Dar, odată cu venirea cârmuirii ateiste în România, s-a dat poruncă să fie închisă mănăstirea, iar moaştele Sfântului să fie îngropate în pământ. Cu mare mâhnire, monahii au aşezat moaştele Sfântului într-un sicriu, pe care l-au îngropat în cimitirul mănăstirii.

După anul 1989, când Biserica şi-a recăpătat libertatea, Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă şi-a reluat viaţa duhovnicească, iar moaştele cuviosului au fost din nou aşezate în biserica mare a mănăstirii.

Cercetând credinţa ortodoxă, viaţa de aspră nevoinţă şi minunile Schimonahului Ioanichie, precum şi cinstirea de care se bucură în rândul credincioşilor, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înscrierea lui în rândul Sfinţilor români, cu zi de pomenire la 26 iulie.

Pentru ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

2. Sfânta muceniţă Paraschevi s-a născut pe vremea împăratului Adrian (117-138) într-un sat care se afla în hotarele Romei celei vechi, din părinţi creştini cu numele Agaton şi Politia. Aceştia păzeau fără preget poruncile Domnului, dar nu aveau copii. Pentru aceasta se rugau cu stăruinţă lui Dumnezeu ca să le dăruiască şi lor rod pântecelui.

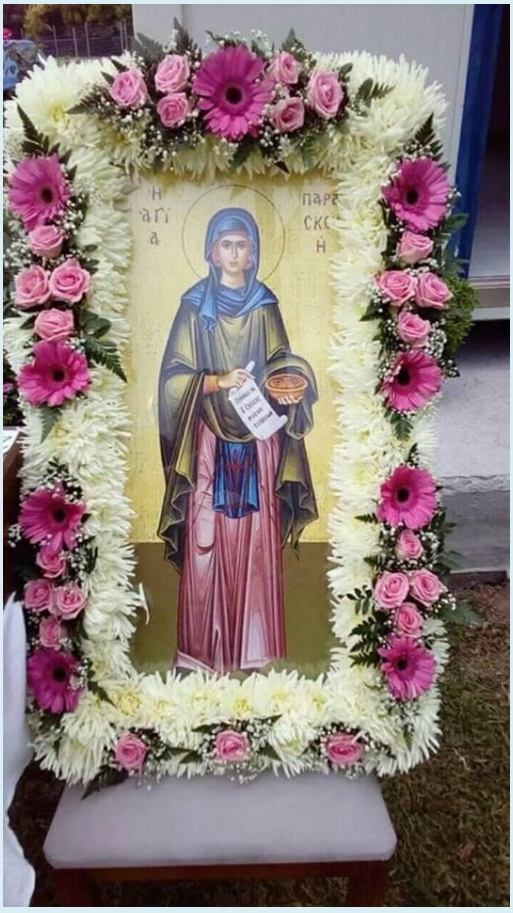

Ascultându-le rugămintea, milostivul Dumnezeu le-a dăruit o fiică, născută în ziua a şasea a săptămânii, adică vineri, şi au numit-o Paraschevi, fiindcă în limba greacă „vineri” se zice „paraschevi”. Din fragedă pruncie mama sa a învăţat-o toate

tainele credinţei creştine, iar copila se îndeletnicea necontenit cu rugăciunea şi cu citirea sfintelor cărţi.

După ce părinţii ei au răposat, ea a împărţit săracilor toate averile şi a mers la o mănăstire, luând chipul monahicesc. Acolo a vieţuit în ascultare, rugăciune şi nevoinţă, dobândind mare har de la Dumnezeu, pentru care a primit binecuvântarea de a ieşi la propovăduirea numelui lui Hristos, şi pe mulţi păgâni i-a adus la Sfântul Botez. Dar cuvântul cel cu putere şi minunile ei au atras invidia iudeilor.

În acea vreme împărăţea la Roma, Antonin Piul (138-161) la care iudeii s-au dus şi au pârât-o, zicând: „O oarecare femeie, cu numele Paraschevi, propovăduieşte pe Iisus, fiul Mariei, pe care părinţii noştri L-au pironit pe cruce”.

Auzind acestea, împăratul a poruncit să o aducă înaintea lui. Văzând priceperea şi frumuseţea ei, Antonin s-a mirat şi i-a zis: „Dacă te vei pleca mie şi vei aduce jertfă dumnezeilor noştri, te voi face moştenitoare a multe daruri, iar dacă nu te vei pleca, la multe chinuri te voi da”.

Sfânta, vorbind cu glas tare, i-a răspuns: „Să nu-mi fie mie a mă lepăda de numele lui Hristos, Dumnezeul meu. Iar zeii, care n-au făcut cerul şi pământul, să piară”.

Împăratul, aprinzându-se de mânie, a poruncit să i se pună pe cap un coif de fier înroşit în foc. Sfânta, însă, a fost păzită cu dumnezeiască rouă şi a scăpat nevătămată. Văzând o minune ca aceasta, mulţi ostaşi, care erau de faţă, au crezut în Domnul în acel ceas.

După aceasta, a poruncit împăratul să o arunce într-un cazan cu smoală şi unt-delemn în clocot. Prin puterea lui Dumnezeu, sfânta se arăta ca şi cum se răcorea, ceea ce l-a făcut pe împărat să o roage să-i arunce în faţă smoală şi ulei, să vadă dacă sunt sau nu fierbinţi. Atunci sfânta i-a aruncat în faţă, iar împăratul şi-a pierdut îndată vederea. Dar, înfricoşat, a cerut sfintei să-i redea lumina ochilor. Atunci muceniţa s-a rugat şi i-a redat vederea împăratului, care, crezând în Hristos, a eliberat-o.

După aceea, sfânta a mers într-o cetate al cărui dregător se numea Asclipie şi care a întemniţat-o pentru propovăduirea sa. A chinuit-o îndelung, dar Mântuitorul a cercetat-o în temniţă şi i-a vindecat rănile. A doua zi a fost dusă în templul lui Apolo, dar sfânta, rugându-se, a făcut să cadă la pământ statuile idolilor.

Atunci a fost osândită să fie aruncată într-o groapă adâncă de lângă cetatea lor, în care îţi avea sălaş un balaur înfricoşător. Sfânta însă a ucis balaurul cu semnul Sfintei Cruci, apoi, aducând la credinţă pe dregătorul Asclipie şi pe mulţi din cetate, a mers în alte locuri la propovăduire.

În cele din urmă a ajuns la cetatea Tempi, din Grecia, unde era dregător un anume Tarasie. Acesta, aflând că sfânta este în cetate, a chemat-o înaintea scaunului său de judecată şi a întrebat-o despre credinţa sa, iar ea a răspuns că este creştină şi a mărturisit că Hristos este Dumnezeul adevărat.

Atunci dregătorul a poruncit să fie adus un cazan de aramă plin cu untdelemn, smoală şi plumb, să se aprindă foc sub el, iar sfânta să fie aruncată în el. Dar, venind un înger al lui Dumnezeu, a stins focul şi a răcorit cazanul, iar sfânta a rămas nevătămată. Văzând această minune, dregătorul a supus-o la mai multe chinuri, însă sfânta a rămas neatinsă şi nici credinţa ei cea tare n-au putut să o clintească. Mai pe urmă i-a tăiat capul cu sabia, iar sufletul ei s-a înălţat la veşnicele lăcaşuri, în anul 140.

Moaştele ei s-au arătat izvor de multe tămăduiri şi minuni pentru toţi cei ce vin la ele cu credinţă, fiind mai ales cunoscute pentru darul de a vindeca bolile ochilor.

Unele părţi din sfintele ei moaşte se află şi în ţara noastră, la Mănăstirea Antim din Bucureşti, precum şi în alte biserici şi mănăstiri.

Pentru rugăciunile Sfintei muceniţe Paraschevi, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

3. Tot astăzi, Biserica Ortodoxă sărbătorește pe Sfântul sfințit mucenic Ermolae și cei împreună cu dânsul, Ermip și Ermocrat

Acești sfinți erau preoți din clerul Bisericii Nicomidiei, rămași dintre sfinții douăzeci de mii ce au fost arși acolo de tiranul Maximian (284-305) în anul 303 (28 decembrie), fiind ascunși într-o cămară.

Dar fiind prins tânărul Pantoleon (nimeni altul decât marele mucenic Pantelimon, prăznuit la 27 iulie) și neștiind să mintă, a spus că de preotul Ermolae era învățat în cele creștinești și a fost botezat.

Și îndată au trimis de l-au adus pe Ermolae la Maximian, și cu el au adus slujitorii și pe însoțitorii lui, Ermip și Ermocrat.

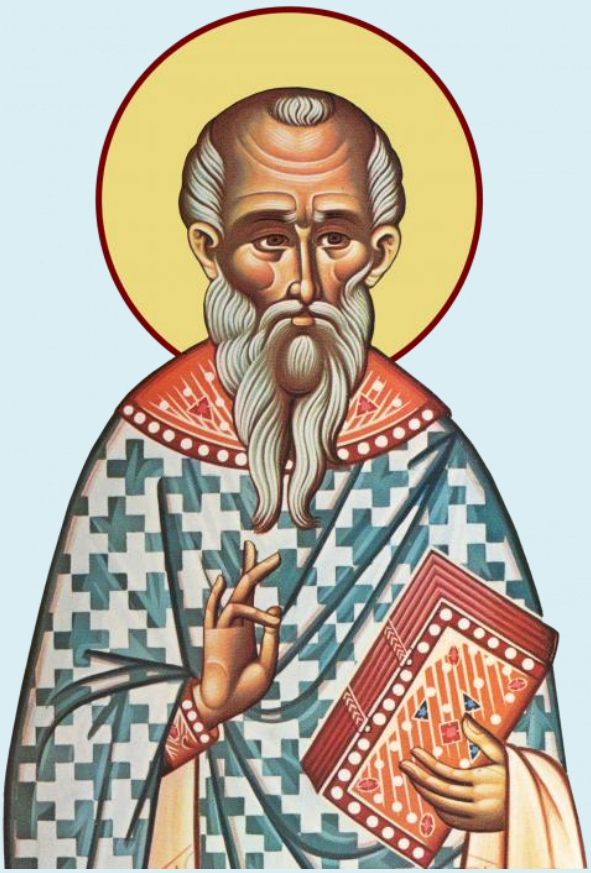

Stând sfinții la întrebare, și propovăduind cu îndrăzneală că Domnul Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat, li s-au tăiat capetele, în anul 305 de la Hristos.

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, România (26 iulie)

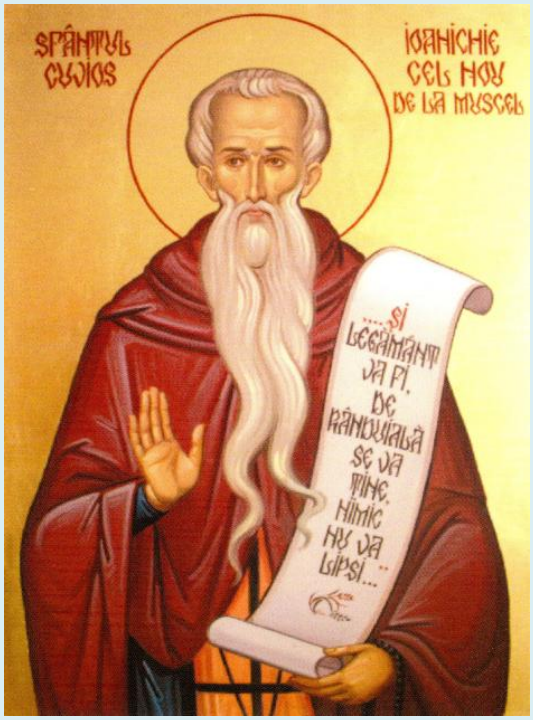

Viaţa Sfântului Ioanichie este învăluită în taină, căci ştim puţine despre dânsul. Acesta s-a născut din părinţi evlavioşi din ţinutul Muscelului. Din fragedă vârstă, îmbrăţişă viaţa monahală în Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă unde deprinse rânduielile vieţii ascetice de la părinţii îmbunătăţiţi ai chinoviei şi de la sihaştrii care se nevoiau în număr mare prin împrejurimi. După o vreme, râvnind fericita viaţă pustnicească şi arzând pentru dragostea lui Hristos, s-a coborât de bună voie într-o peşteră săpată în peretele muntelui şi acolo s-a nevoit neştiut de oameni mai bine de 30 de ani.

Nevoinţele sale, rugăciunea pentru întreaga lume, posturile, privegherile, lacrimile şi lipsurile de tot felul sunt acoperite de taină. Numai ucenicul său îi aducea pâine şi apă, o singură dată pe săptămână, pe care le cobora până la gura peşterii cu o frânghie, din cauza locului foarte abrupt. Din timp în timp, egumenul Mănăstirii Negru Vodă îi trimitea, pe aceeaşi cale, Sfintele Taine.

După o nevoinţă atât de aspră, acest mare sihastru al pământului nostru românesc, ajungând la măsura sfinţeniei şi cunoscându-şi dinainte sfârşitul, şi-a săpat singur mormântul, în fundul peşterii. Apoi s-a culcat în acel pat de piatră şi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului în anul 1638.

La începutul veacului al XX-lea, arhimandritul Pimen, de la Mănăstirea „Negru Vodă” , hotărî să-şi petreacă Postul mare în aceeaşi peşteră, unde coborî agăţat pe frânghii. Copleşit de emoţie, monahul descoperi în adăpostul de piatră osemintele întregi galbene, bine mirositoare şi acoperite cu o pânză de păianjen, ale marelui sihastru, întinse pe acelaşi pat de stâncă, ca în urmă cu câteva veacuri. Deasupra, pe peretele peşterii, erau cioplite în piatră un nume şi un an: „Ioanichie schimonah 1638”. Părinţii mănăstirii le luară cu evlavie şi le aşezară în biserică, spre sfinţirea monahilor şi bucuria credincioşilor, iar de atunci darurile izvorâte de la moaştele Sfântului Ioanichie nu au mai contenit.

Moaştele Sfântului Ioanichie cel nou de la Muscel, România

Proslăvirea sa cu sfinţii se săvârşi de către Biserica Ortodoxă Română în anul 2009.

***

Cine poate spune, Părinte, care a fost lucrarea ta cea duhovnicească, ascuns fiind treizeci de ani în adâncimile peşterii din Valea Chiliilor? Dumnezeu Atotştiutorul a numărat mulţimea virtuţilor pe care le-a împlinit, aşezându-te în odihnă veşnică, în ceruri, iar noi, pe pământ, minunându-ne de răbdarea ta, te lăudăm şi cinstim sfintele tale moaşte. *(din Vecernia mică)*

Pomenirea cuviosului Ioanichie ne revarsă astăzi în suflete mireasmă duhovnicească şi bucuria întâlnirii cu Dumnezeu, căci minunatul părinte s-a ostenit în toată viaţa sa urmând lui Hristos şi sălăşluind în peştera din Valea Chiliilor. Pentru

aceea, după îndelungi nevoinţe, a fost aşezat în lumina cea necreată a Împărăţiei Cerurilor, de unde se roagă să primim şi noi milă şi har de la Dumnezeu, Cel ce este minunat întru Sfinţii Săi. *(ditren Stihirile de la Litie)*

Bucură-te, sihăstrie din Valea Chiliilor, care ai odrăslit mlădiţa cea purtătoare de rodul răbdării, cuviosul Ioanichie! *(dintre Stihirile de la Vecernia mică)*

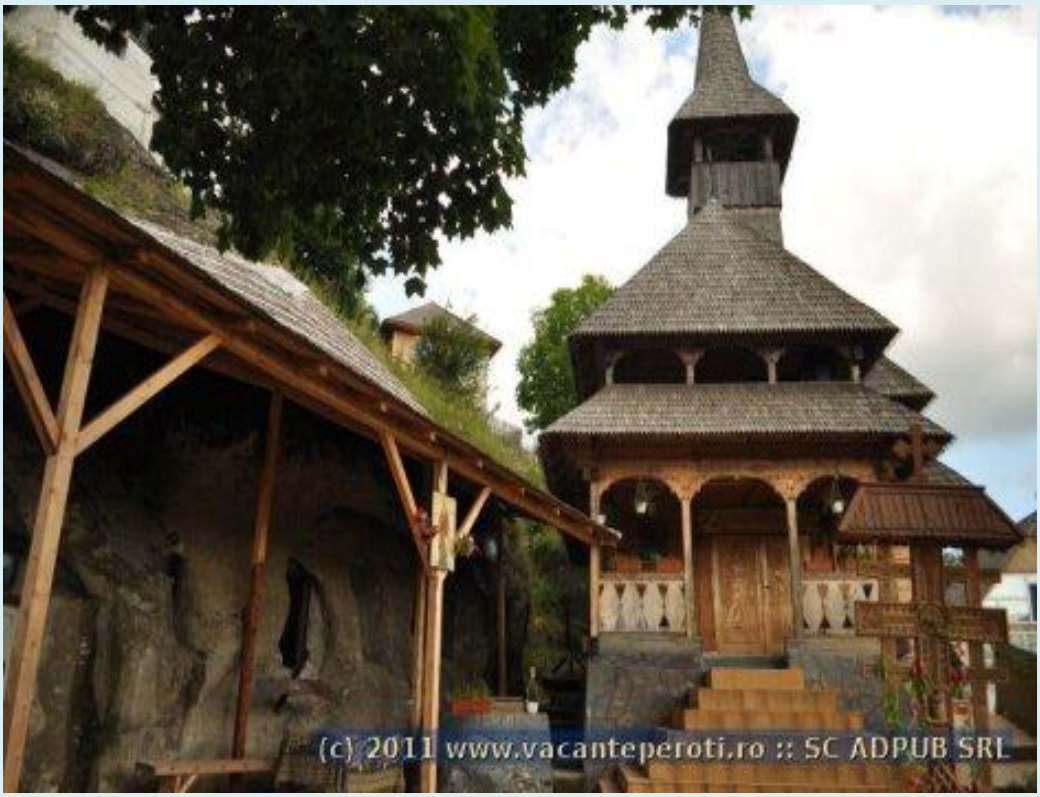

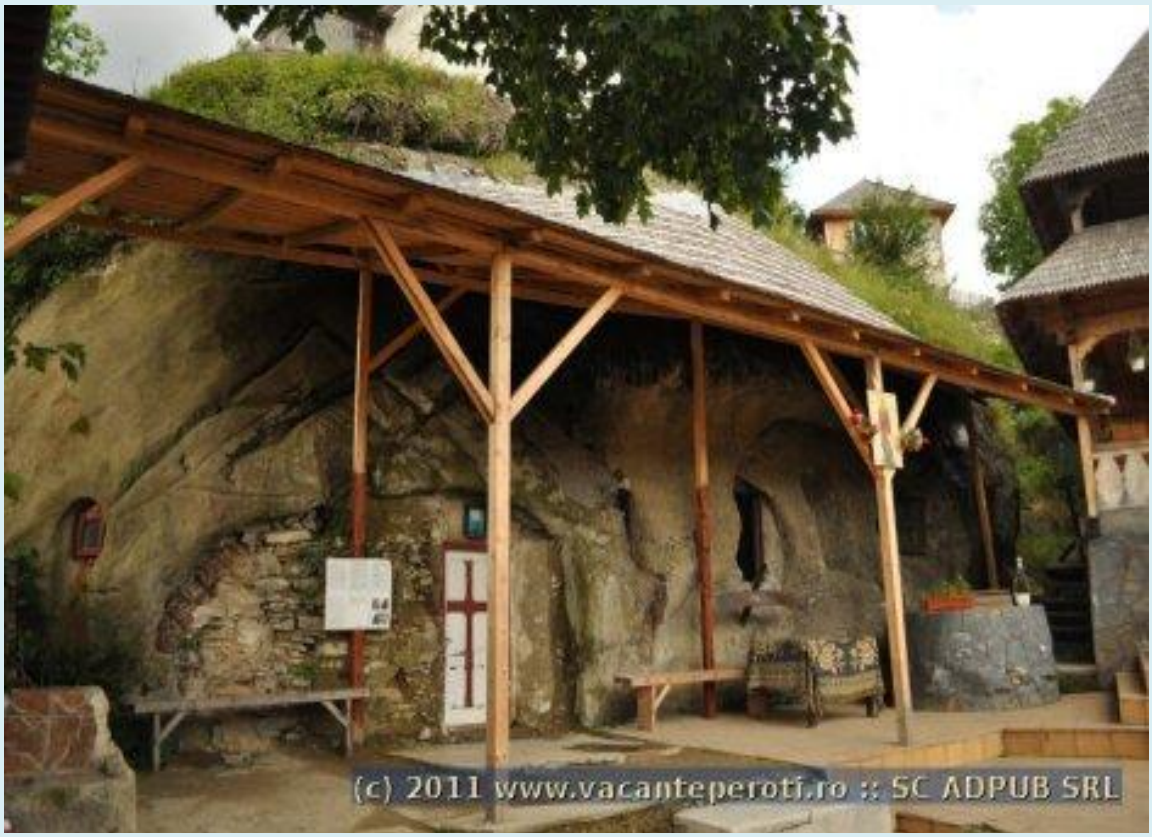
(c) 2011 www.vacanteperoti.ro :: SC ADPUB SRL

(c) 2011 www.vacanteperoti.ro :: SC ADPUB SRL

(c) 2011 www.vacanteperoti.ro :: SC ADPUB SRL

(c) 2011 www.vacanteperoti.ro :: SC ADPUB SRL

Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2011/07/26/sfantul-cuvios-ioanichie-cel-noude-la-muscel-romania-26-iulie/

Andreea Nică - Mănăstirea Cetăţuia, locul de nevoinţă al cuviosului Ioanichie cel nou

23 mai, 2021

Pe Valea Dâmboviței, în satul Cetățeni, la o distanță de 22 km de municipiul Câmpulung, pe o stâncă înaltă, la 881 de metri altitudine, străjuieşte văile muscelene Mănăstirea Cetăţuia - Negru Vodă, cea de-a treia biserică rupestră din județul Argeș (celelalte biserici rupestre sunt Corbii de Piatră şi Nămăieşti). Supranumită și Meteora României, Cetățuia transformă agitația omului modern în pacea isihaștilor din filele Patericului.

Urcușul duhovnicesc din Postul mare a început anul acesta pentru mine departe de oameni și mai aproape de cer, la Mănăstirea Cetățuia - Negru Vodă din Câmpulung Muscel. Poteca spre schit şerpuieşte printre stâncile abrupte brăzdate de fagii proaspăt înmuguriți. Vuietul vântului și susurul pârâului te cheamă la o profundă contemplație interioară. Din loc în loc eşti întâmpinat de câte o cruce aşezată în amintirea Drumului Crucii parcurs de Mântuitorul înainte de Răstignire. Pe măsură ce urci, în unde răsună printre copaci sunetul grav al clopotului. E vremea Sfintei Liturghii. Brusc, în tot desișul răsună „Sfinte Dumnezeule” și îndată te pomeneşti la poarta mănăstirii. Umbra pădurii e absorbită de panorama superbă de pe pisc. Mănăstirea încununează stâncile și pare a ține în brațe toate satele care se văd în vale.

Drumul istovitor, cele 12 cruci și mănăstirea care este ținta finală a pelerinului reprezintă o deosebită metaforă pentru ascensiunea omului prin viața aceasta, plină de încercări și nevoințe, cu puține momente de adevărat răgaz, la finalul căreia își va întâlni pacea și răsplata definitivă.

Cetățuia se distinge atât prin așezare, cât și prin istoria locului și însemnătatea ei religioasă. Locul a figurat printre străvechile temple dacice, transformate de-a lungul timpului într-un așezământ creștin ce a adăpostit mari trăitori, printre care și Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, la care însuși voievodul Mihai Viteazul venea să ceară sfat, conform tradiției locale. Vom parcurge împreună firul istoriei acestei vetre monahale, care de-a lungul secolelor s-a metamorfozat, de la un sanctuar dacic la un schit creștin în proximitatea secolului al XIII-lea, pentru ca în anul 1992 să devină mănăstire.

Biserica are hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Izvorul Tămăduirii”, iar mănăstirea îmbracă adevărurile istorice cu legendele și tradiția locală, fiind o adevărată vatră de spiritualitate creștină. De-a lungul timpului, aceasta a cunoscut perioade de înflorire și pustiire, însă, prin mila lui Dumnezeu, a renăscut mereu. Viețuirea monahilor de la Cetățuia este printre cele mai aspre, neavând sursă de apă, drum de acces cu mașina și nici posibilitatea de a crește animale sau a cultiva pământul, mănăstirea aflându-se pe stâncă. Cu toate acestea, puținii monahi de acolo trăiesc într-o pace tainică, în rugăciune neîncetată, căci sihaștrii care s-au nevoit aici au lăsat ca legământ așa: „Și legământ va fi, de rânduiala se va ține, nimic nu va lipsi!”.

Emil Apostol, fiu duhovnicesc al mănăstirii, care a cercetat izvoarele istorice căutând date despre așezământ pentru lucrarea sa de licență, ne oferă detalii surprinzătoare cu privire la originile și vechimea acesteia.

„Documentele arată că în secolul IV înainte de Hristos, unde este acum bisericuța din piatră, se găsea un templu păgân al zeiței Bendis, din mitologia dacilor. În templu se aduceau ca jertfă miere, lapte, vin și pâine.

Se observă legătura dintre simbolistica dacică și cea creștină, iar peștera mănăstirii este dovadă pentru trecerea foarte fină dintre lumi și credințe: de la pâinile din ritualurile geto-dacice, aduse jertfă zeității de către marii preoți, la cele cinci prescuri folosite pentru Sfânta Euharistie, precum şi Agnețul şi vinul.”

Sfântul apostol Andrei şi creştinii din regiunea Muscelului

Legenda spune că prin acest loc a trecut chiar Sfântul apostol Andrei, care găsind un mare preot al dacilor, l-ar fi creștinat, acela devenind primul episcop al cetății, iar prin acel episcop s-a răspândit credința în acea zonă.

O altă legătură tainică între Sfântul apostol Andrei și Cetățuia este marcată de asprimea postului. Sfântul Andrei fiind mai întâi ucenicul Sfântului Ioan Botezătorul, a învățat de la acesta să postească aspru. La fel ca apostolul creştinător, călugării de la Cetățuia se nevoiesc și postesc sârguincios. „Pustnicii de pe Valea Chiliilor, din zona Cetățuii, căci și astăzi există pustnici acolo, au un mod mai aspru de a posti, la fel și viața monahală. Pustnicii creștini de la Cetățuia se asemănau în vieţuire celor daci, numiți Kapnobatai (cei care merg deasupra norilor). Vieţuitorii de la mănăstire sunt peste nori, deoarece atunci când norii coboară peste munte, mănăstirea rămâne deasupra lor, ca o punte între lumi, astfel că monahii văd și lumea de jos, dar și cerul cu strălucirea sa. Pustnicii creștini au învățat asprimea postului de la Sfântul Andrei și aceasta a fost continuată de toți cei care se nevoiesc acolo.”

Contrar credinței locale, cum că Sfântul apostol Andrei a mers până în dreptul unui templu păgân, care se presupunea a fi la Nămăieștii de astăzi, unde ar fi spus „Nemo est” (Nu mai este), pentru că nu se mai vedeau aşezări umane de acolo, izvoarele istorice arată că singurul templu păgân funcțional în timpul venirii Sfântului Andrei în zona Munteniei de astăzi era cel de la Cetățuia. Astfel, întâiul apostol chemat ne-a lăsat, conform tradiției, prima biserică a creștinătății românești.

Ctitorul mănăstirii, în forma în care aceasta a ajuns la noi, nu se cunoaşte cu exactitate, însă istoricul Virgil N. Drăghiceanu afirma că ar fi vorba de voievodul Nicolae Alexandru, fiul lui Basarab I, pentru că anume el apare în al treilea strat de frescă din naos. Tradiţia locală susţine că primul ctitor ar fi fost chiar Negru Vodă. Biserica din peşteră, atribuită lui Negru Vodă, a fost înființată în secolul al XIII-lea, odată cu cetatea Câmpulung Muscel, prima capitală a Ţării Româneşti. Astfel, aflăm că pe aceste meleaguri a existat o cetate de rezistență din vremea ocupației romane, ea fiind loc de refugiu și pentru Negru Vodă, de la această cetate derivând denumirea muntelui și a satelor din apropiere. Tot din tradiția locului aflăm că domnitorul a avut aici o peșteră de taină, mică și greu accesibilă, cunoscută până astăzi ca „Peștera lui Negru Vodă”.

În mănăstire se află două biserici: biserica veche, într-o peşteră naturală, şi biserica nouă din lemn, în stil maramureşean. Biserica rupestră este împărţită clasic, în Sfântul Altar, naos şi pronaos. Prima atestare documentară a bisericii rupestre apare în 1574, din pictura originală a acestui schit distingându-se portretele prin-

ciare ale lui Nicolae Alexandru Basarab (1353-1364) și ale voievodului Radu Negru.

De-a lungul vremii, mari personalități au amintit despre aceste locuri, iar printre acestea amintim pe savantul şi omul politic persan Fazel ol Lah od-Din (1247-1318), care scrie în Djamiot Tevarikh (suma istoriilor) despre luptele tătarilor de pe teritoriile româneşti (Valagh); Paul din Alep, dar şi mulţi istorici, arheologi, oameni de cultură români, precum Nicolae Bălcescu, Al. Odobescu sau Nicolae Iorga, care au scris despre acest loc. Voievozii țării veneau să se închine la Cetățuia sau să caute adăpost în fața pericolelor, de la Nicolae Alexandru Voievod la Vladislav Vlaicu, Vlad Ţepeş, Neagoe Basarab, Mihai Viteazul și Matei Basarab (la 1634), până la Brâncoveanu Constantin - martirul -, care a poposit aici în 1690 și din a cărui poruncă s-a pictat cel de al doilea strat în biserica din stâncă. Stolnicul Constantin Cantacuzino, în 1675, dar și primul rege al României, Carol I, au venit de asemenea să se bucure de liniștea și învățătura monahilor.

Pe vremea când conducătorul statului era „unsul lui Dumnezeu”, acesta nu făcea nimic fără sfatul duhovnicului. Tradiția locală spune că Mihai Viteazul venea la Cetățuia pentru a cere sfatul duhovnicului și prietenului său, Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel. Conform tradiției, cei doi se cunoșteau foarte bine, fiind legaţi de o strânsă prietenie. Este cunoscută evlavia deosebită pe care domnitorul Mihai Viteazul o avea pentru Sfântul Nicolae, care l-a salvat din multe primejdii, încă de pe vremea când era ban al Craiovei și a fost condamnat la moarte de către domnitorul Alexandru cel rău (1592-1593), pentru că îl considera pe acesta un competitor la tronul Munteniei. La îndemnul duhovnicului, în semn de recunoştinţă pentru această minune, după ce ajunge domnitor, Mihai ctitoreşte Mănăstirea „Mihai Vodă”.

La îndemnul Sfântului cuvios Ioanichie, voievodul poartă moaștele Sfântului Nicolae în dreptul inimii în timpul bătăliei de la Călugăreni, din 23 august 1595. De asemenea, voievodul se retrăgea uneori la Cetățuia chiar și câte șase luni pentru reculegere.

În anul 1599, Măria sa împreună cu soţia, doamna Stanca, au dăruit Bisericii „Sfântul Gheorghe” moaştele Sfântului ierarh Nicolae, adică mâna dreaptă a sfântului. Acest odor îl primise de la arhiepiscopul de Bari în semn de preţuire pentru lupta de apărare a creştinătăţii împotriva ofensivei otomane din vremea aceea.

Cuviosul Ioanichie, odorul de mare preţ al aşezământului monahal

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel (pomenirea se face la 26 iulie), ale cărui sfinte moaște au fost descoperite în anul 1944, este pentru toţi creştinii un exemplu de smerenie și nevoință, trăind într-o ascultare desăvârșită. Născut din părinți evlavioși, el s-a călugărit la Mănăstirea Cetățuia. După moartea voievodului Mihai Viteazul, acesta s-a retras într-o peșteră, lângă schit, unde s-a nevoit timp de 30 de ani. Cunoscându-și dinainte sfârșitul, sfântul și-a pregătit singur mormântul, scriind deasupra anul morții sale - 1638.

Sfântul a arătat smerenie și ascultare chiar și după trecerea la Domnul deoarece, de la 1638 până la 1944, sfintele sale moaște au rămas ascunse în peștera unde a murit, fiind descoperite prin lucrarea lui Dumnezeu de egumenul Schitului Cetățuia, Pimen Bărbieru, dimpreună cu monahul Isidor. Acestea erau învelite complet în pânză de păianjen.

Odată cu venirea la putere a regimului comunist, sfintele moaște ale părintelui Ioanichie puteau fi în pericol, așa că părintele Pimen, pentru a le salva, le-a îngropat într-un loc ascuns. Mănăstirea a fost apoi pustiită de către noul regim, rămânând doar câţiva pustnici ascunși în munţi. Viața monahală a fost reluată la începutul anilor ‘90, odată cu venirea părintelui Modest Ghinea, cel care este stareț acum. Acesta aflase de existența moaștelor din Patericul românesc redactat de părintele Ioanichie Bălan și a încercat să afle unde sunt.

Părintele Pimen avea o soră, monahia Doroteea de la Pasărea, căreia i-a încredințat taina locului unde erau ascunse moaștele, în speranța că vor veni vremuri mai bune. Maica Doroteea a trăit 101 ani, iar părintele Modest, știind legătura ce existase între părintele Pimen și ea, a mers la ea și a aflat că sfintele moaște erau îngropate alături de alte două racle, lângă peretele exterior al mănăstirii, unde era cimitirul. În acest chip au fost descoperite din nou moaștele Sfântului Ioanichie cel nou de la Muscel.

S-a hotărât ca zi de pomenire a acestui cuvios data de 26 iulie deoarece anume în această zi au fost descoperite a doua oară cinstitele sale moaște, cât și icoana sa, pictată pe o piatră de râu, ascunsă în beciul clopotniței. Din 2013, racla cu cinstitele moaşte ale Sfântului cuvios Ioanichie a fost mutată la Mănăstirea Negru Vodă din oraşul Câmpulung, pentru ca mai mulţi pelerini să aibă acces la acestea, în vechea mănăstire rămânând numai o părticică, drept amintire a primei case a cuviosului.

În mănăstire nu există sursă de apă, însă de la Izvorul Tămăduirii până la Adormirea Maicii Domnului are loc o minune. Din biserica de piatră se formează un

mic izvor cu apă tămăduitoare. Legenda locului ne dezvăluie faptul că aici s-au rugat Negru Vodă împreună cu soția sa, iar ca semn divin că au fost ascultați, stânca s-a topit chiar sub genunchii lor.

Emil Apostol ne vorbeşte despre veri-dicitatea puterii miraculoase a apei şi prin prisma unei mărturii a unei femei. „O mamă care avea un copil mut și care nu putea să meargă, a auzit de binefacerile de la Cetățuia și de izvorul din biserica rupestră, a făcut în așa fel încât să-l ducă pe acesta la izvor. După ce a gustat din apă și au plecat spre casă, pe poteca de la mănăstire, copilul i-a spus femeii: «Mamă, lasă-mă jos, că vreau să merg!» Astfel credința în Dumnezeu și evlavia la Maica Domnului, prin acea apă, au făcut pe copil să vorbească și să meargă”.

Din această apă au gustat toți marii voievozi, iar Constantin Brâncoveanu, care a ajutat și la pictură, venea adesea aici să guste din apa binecuvântată. Unii pelerini vin pentru prima dată la Cetățuia, iar alții consideră mănăstirea ca fiind casa lor, totuşi toți cei care pornesc în urcușul duhovnicesc spre mănăstirea de deasupra norilor mărturisesc despre sfințenia locului dobândită de-a lungul miilor de ani de rugăciune neîncetată.

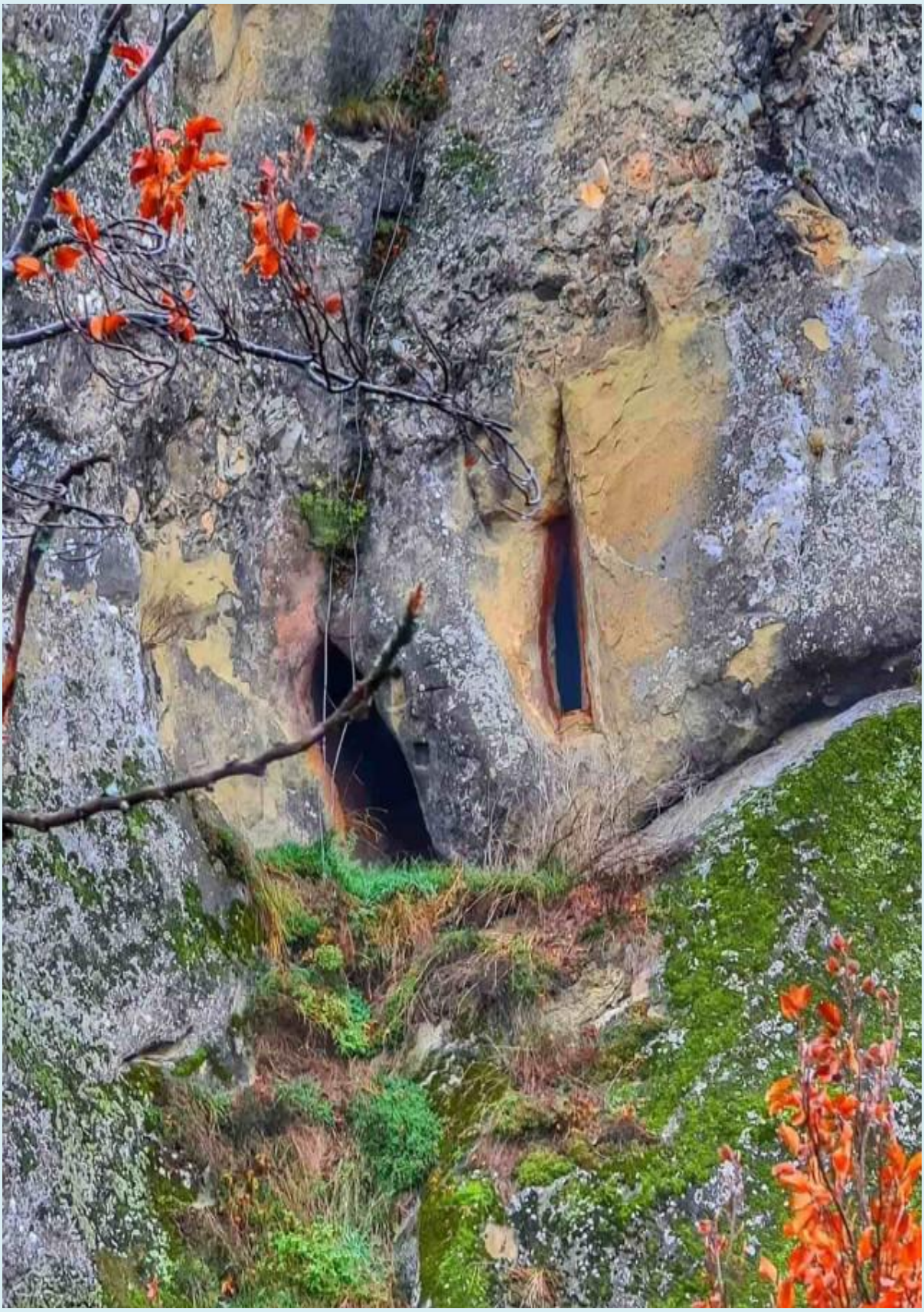

Întru acest loc, în anul 1948, obștea Cetățuii a înmormântat
moaștele Cuviosului Ioanichie Schimonahul, moaște descoperite de
protosinghelul Pimen Bărbierul și monahul Isidor, în anul 1944 - zi de
miercuri - 26 iulie, în peștera dinspre Valea Chiliilor.
În anul 1996 - iulie - vineri 26 - sfintele moaște au fost redescoperite
și după canonica cercetare, au fost puse în racla nouă și cinstite de
către credincioșii ce alinare și-au aflat prin mijlocirea și ruga Cuviosului.
Si s-a pus această placă comemorativă în ziua de prăznuire a
Cuviosului Ioanichie cel Nou, în anul 2017, de către noi. protosinghel
Modest, preot Marian, Mihai Florentin - secretar și monahul Andrei.
Roagă-te pentru noi, Sfinte Cuvioase Ioanichie.

Ioan Buşagă - Sărbătorirea Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel

Arhiepiscopia Argeşului şi Muscelului a fost miercuri, 26 iulie, în zi de sărbătoare, întrucât a fost prăznuit unul dintre ocrotitorii eparhiei, şi anume Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel. Astfel, la Mănăstirea Negru Vodă din municipiul Câmpulung Muscel, unde se păstrează racla cu moaştele sfântului cuvios, în Altarul de vară a fost săvârşită Sfânta Liturghie de către Înaltpreasfinţitul Părinte Arhiepiscop Calinic, înconjurat de un numeros sobor de preoţi şi diaconi.

În cuvântul de învățătură, chiriarhul arhiepiscopiei a prezentat pe scurt viața și nevoințele sfântului cuvios, amintind de marea bucurie a muscelenilor de a-l avea atât de aproape pe tainicul rugător din Valea Chiliilor.

În aceeaşi zi, mulţi credincioşi argeşeni şi pelerini din diferite părţi ale ţării au participat şi la slujbele oficiate la Mănăstirea Cetățuia Negru Vodă, aflată pe Valea Dâmboviţei, unde sfântul cuvios a sihăstrit într-o peşteră.

Din 20 ianuarie 2013, moaştele Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel au fost mutate de la Mănăstirea Cetățuia Negru Vodă la Mănăstirea Negru Vodă din municipiul Câmpulung Muscel, însă fragmente din sfintele sale moaşte au rămas spre închinare şi la Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă.

Ioan Buşagă - Sărbătoare la mănăstirea argeşeană Cetăţuia

Astăzi este ziua de pomenire a Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, Argeş. În mod deosebit, acest cuvios este prăznuit la Mănăstirea Cetăţuia, unde se păstrează moaştele sfântului. Sfântul Ioanichie este unul dintre cei mai renumiţi sihaştri din secolul al XVII-lea. El este considerat protector al familiei şi mijlocitor pentru părinţii care nu pot avea copii.

Numeroşi pelerini, fii duhovniceşti ai Mănăstirii Cetăţuia şi preoţi din împrejurimi au participat aseară la slujba Privegherii mari, săvârşită cu prilejul prăznuirii Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel, Argeş.

Astăzi, Sfânta Liturghie este săvârşită de Înalt Preasfinţitul Calinic, arhiepiscopul Argeşului şi Muscelului, împreună cu un numeros sobor de preoţi şi diaconi, în biserica de lemn a Mănăstirii Cetăţuia. Întrucât s-au finalizat lucrările de pictură la lăcaşul de cult, sfinţit în anul 2004, astăzi este oficiată şi slujba de sfinţire a picturii.

Sfântul Ioanichie, sfătuitor al domnilor români

Cuviosul Ioanichie cel nou s-a născut din părinţi evlavioşi, trăitori în ţinutul Muscelului. Din tinereţe, ascultând chemarea lui Hristos, s-a despărţit de toate plăcerile şi ispitele lumii deşarte şi s-a retras în Mănăstirea Cetăţuia de pe valea Dâmboviţei, unde s-a călugărit şi a deprins de la părinţii îmbunătăţiţi ai aşezământului primele reguli ale vieţii ascetice.

Timp de aproape 50 de ani, cuviosul Ioanichie s-a nevoit într-una din peşterile Muntelui Negru-Vodă.

Întrucât peştera în care s-a retras era într-un loc inaccesibil, nimeni nu a putut consemna din faptele şi nevoinţele sale. O dată pe săptămână, un ucenic al cuviosului venea să-i aducă pâine şi apă. De asemenea, stareţul mănăstirii, duminica, după Sfânta Liturghie, îi aducea merinde pentru suflet, Sfintele Taine.

"Sfântul cuvios Ioanichie cel nou a fost un sfătuitor al voievodului Mihai Viteazul, care după bătălia de la Călugăreni a stat în Mănăstirea Cetăţuia trei luni, iar apoi, când sfântul se nevoia în peşteră, venea să-i ceară sfat domnitorul Matei Basarab, dimpreună cu curtea sa", a precizat părintele stareţ al Mănăstirii Cetăţuia, proto-singhelul Modest Marian Ghinea.

Schimonahul Ioanichie, cunoscându-şi dinainte sfârşitul, şi-a încrustat pe peretele peşterii anul trecerii sale la Domnul, 1638. Aşezat pe un pat de piatră, moaştele sfântului au rămas neatinse până în 1944 datorită unei pânze de păianjen ţesute deasupra trupului, ca un epitaf.

"În 1638, Sfântul Ioanichie a plecat la Domnul, iar în 1944 părintele Pimen Bărbieru, egumenul Schitului Cetăţuia Negru-Vodă, cum era atunci denumită mănăstirea, văzând căzute mai multe tufişuri de la gura unei grote s-a coborât în peştera respectivă, aflată într-un perete abrupt de 14 metri, iar în jos fiind o prăpastie de aproximativ 100 de metri. Intrând în peştera respectivă dimpreună cu un alt monah, Isidor, au găsit culcate pe un pat de piatră moaştele cuviosului Ioanichie schimonahul. Şi acum se află scrijelite pe un perete cu litere chirilice inscripţia: "Ioanichie schimonahul, 1638".

Moaştele sfântului au fost ţinute în biserica rupestră a Mănăstirii Cetăţuia din 1944 până în 1948. În acest an, moaştele au fost înmormântate lângă uşa bisericii rupestre. În 1996 am primit binecuvântarea ierarhului nostru spre a face un nou cimitir şi atunci am redescoperit şi cutia pe care scria: "Sfântul". Întrucât maica Doroteia de la Mănăstirea Pasărea, care are acum 103 ani, este sora părintelui Pimen Bărbieru, cel care a găsit pe sfântul, am aflat că acolo se află moaştele

Cuviosului Ioanichie schimonahul", a mai spus părintele stareţ al Mănăstirii Cetăţuia. După anul 1990, moaştele Sfântului cuvios Ioanichie schimonahul au fost aşezate în biserica mare a Mănăstirii Cetăţuia.

Ocrotitor al familiei şi mijlocitor pentru cei care nu pot avea copii

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou este considerat ocrotitor al familiilor şi un mijlocitor al acelora care nu pot avea copii. Acest fapt este adeverit cu numeroasele minuni săvârşite în urma rugăciunilor către Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel.

"Vă spun că multe minuni s-au întâmplat de când avem în biserică moaştele Sfântului Ioanichie. Şi înainte de a le descoperi, ştiam de acel legământ al sfântului: "De rânduiala se va ţine, aici nimic nu va lipsi". Şi ne făceam rânduiala noastră şi astfel cu ajutorul lui Dumnezeu am primit de fiecare dată ceea ce a fost de trebuinţă pentru mănăstirea noastră. Că Sfântul Ioanichie cel nou este protector al familiei, aceasta s-a aflat după redescoperirea moaştelor, când am rugat o familie de tineri ca să ne sculpteze o raclă de lemn. Persoanele respective au făcut timp îndelungat diverse tratamente pentru a avea copii. Şi vă spun că după ce racla a fost sculptată, la nouă luni tânăra respectivă a născut primul copil, iar acum au trei copii, cu ajutorul şi mijlocirea Sfântului Ioanichie.

O altă persoană de la Baia Mare, auzind despre Sfântul Ioanichie, a dorit ca să-i picteze o icoană şi la fel i s-a întâmplat acest lucru. Sunt familii care la un moment dat au ajuns la o stare de tensiune prea mare şi din această pricină au ajuns să se despartă. Prin mijlocirea Sfântului Ioanichie aceste familii s-au reunit.

Bucuria noastră cea mai mare o reprezintă şi faptul că mulţi dintre cei care au avut copii prin mijlocirea sfântului să ceară să boteze aceşti prunci lângă racla sfântului ca fii duhovniceşti ai Sfântului Ioanichie", a mărturisit părintele protosinghel Modest Marian Ghinea.

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel Argeş este unul dintre cei mai renumiţi sihaştri care au trăit şi s-au rugat în Valea Chiliilor, în primele decenii ale secolului al XVII-lea. Numele Văii Chiliilor vine de la numărul mare de pustnici care au vieţuit în aceste locuri.

Sfântul cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel a fost canonizat în şedinţa de lucru a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din zilele de 18-19 iunie 2009. Atunci s-a aprobat ca ziua de prăznuire a cuviosului Ioanichie cel nou de la Muscel să fie la 26 iulie. Proclamarea canonizării Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la

Muscel a avut loc pe 26 septembrie 2009, odată cu ridicarea Eparhiei Argeşului şi Muscelului la rangul de arhiepiscopie.

Mănăstirea Cetăţuia este aşezată pe piscul unui munte pe Valea Chiliilor, la 25 km S-E de Câmpulung, pe drumul care vine dinspre Târgovişte.

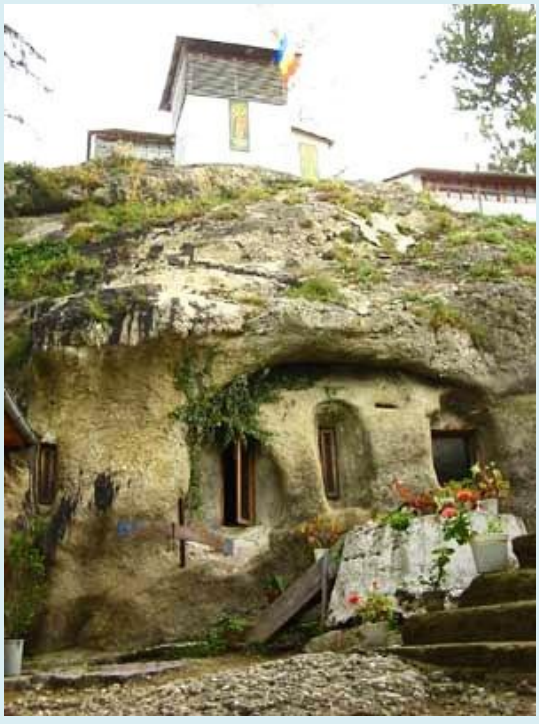

Teodor Danalache - Sfântul Ioanichie schimonahul de la Valea Chiliilor - Cetăţuia

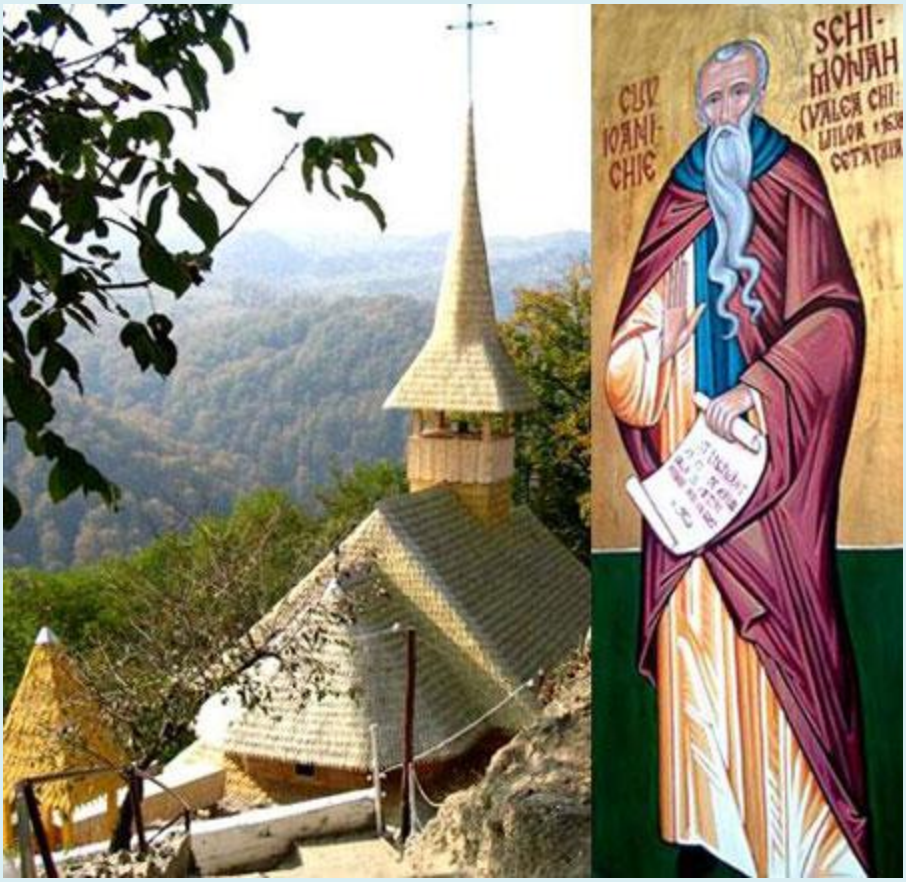

Mănăstirea Cetăţuia se află cocoţată pe un pisc muntos, departe de lumea dezlănţuită. Pe Valea Dâmboviţei, între Târgovişte şi Câmpulung, se află un deal înalt numit "Dealul Cetăţuia" sau "Dealul lui Negru Vodă". Pe versantul abrupt al dealului, în partea de sud-est, ca şi pe valea pârâului Cetăţuia, a existat una din cele mai vechi vetre isihaste româneşti, între secolele XIII şi XVIII, aici s-au nevoit mulţi sihaştri cu viaţă sfântă, ale căror nume nu se mai cunosc.

Această vale, străbătută de apele pârâului Cetăţuia ce se îndreaptă spre contopirea cu apele Dâmboviţei, este numită de localnici, Valea Chiliilor. Valea aceasta se numeşte de sute de ani "Valea Chiliilor", din cauza numărului mare de sihaştri trăitori aici. Şi astăzi se văd multe urme ale peşterilor sfinţilor sihaştri de odinioară.

Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă este renumită, atât pentru icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului şi de Izvorul vindecător, care picură în altarul bisericii

doar câteva luni pe an, cât şi pentru moaştele Sfântului cuvios Ioanichie schimonahul, ce îşi aşteaptă canonizarea din partea Sfântului Sinod.

Urmând marilor "sfinţi zăvorâţi", care se zideau pe ei înşişi în chilii sau peşteri, lăsând doar o mică deschizătură pentru primirea puţinei hrane sau a Sfintei Împărtăşanii, au apărut sihaştrii "nebuni pentru Hristos", numiţi de localnici şi "chilioţi" - de la cuvântul "chilie".

Un astfel de sfânt "zăvorât" sau "nebun pentru Hristos", întru nevoinţele sale, a fost şi Sfântul cuvios Ioanichie schimonahul, care s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea.

Sfântul Ioanichie Schimonahul de la Cetăţuia - viaţa sfântului "zăvorât"

Sfântul cuvios Ioanichie schimonahul este unul din cei mai renumiţi sihaştri ce s-a nevoit pe Valea Chiliilor în primele decenii ale secolului al XVII-lea. Se crede că acesta era cu metania din Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă de alături, unde s-a nevoit la sfârşitul secolului al XVI-lea.

Râvnind fericitei vieţi pustniceşti şi arzând pentru dragostea lui Hristos, Sfântul Ioanichie a trăit în peştera sa mai bine de 30 de ani, vreme în care acesta nu a văzut chip de om, numai ucenicul său aducându-i pâine şi apă, o dată pe săptămână.

Din pricina inaccesibilităţii locului, ucenicul îi dădea hrana coborând-o, până la gura peşterii, într-un coş legat cu sfoară. Tot prin ucenicul său credincios, egumenul de la Mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung îi trimitea, din când în când, Sfinte Taine spre Împărtăşire.

Cum s-a nevoit acolo schimonahul Ioanichie, câte ispite a răbdat şi la ce măsură duhovnicească a ajuns, singur Dumnezeu ştie. Sfântul Ioanichie, în urma marilor sale nevoinţe pentru Hristos, şi-a cunoscut dinainte sfârşitul său, astfel încât, şi-a săpat singur mormântul în peştera în care a vieţuit. Apoi, culcându-se în mormânt, şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.. iar peştera a rămas părăsită vreme prea îndelungată.

Cu trecerea anilor, numele Sfântului cuvios Ioanichie s-a uitat, iar peştera lui s-a părăsit din cauza muntelui abrupt. În primele decenii ale secolului al XX-lea, coborându-se egumenul schitului cu o frânghie în peşteră, a descoperit osemintele întregi ale acestui mare sihastru, aşezate cu bunăcuviinţă în fundul peşterii. Erau galbene, binemirositoare şi acoperite cu o pânză de păianjen. Deasupra mormântului erau săpate în piatră aceste cuvinte: "Ioanichie schimonah, 1638".

Sfântul Ioanichie Schimonahul de la Cetăţuia - Descoperirea Sfintelor moaşte

Monahul Pimen Barbieru s-a născut în comuna Matca din judeţul Galaţi, într-o familie de oameni credincioşi, ca cel mai mare dintre cei 6 copii ai familiei - 6 băieţi şi o fată. Rămas orfan de tată în urma primului război mondial, în urma luptei de la Mărăşeşti, tânărul Pimen va rămâne, în scurt timp, orfan şi de mamă, aceasta murind în urma unei grave boli - tifos. În urma morţii şi celui mai mic dintre fraţi, la fragedă vârstă de numai 2 ani, cei rămaşi în viaţă ajung în grija rudelor acestora.

Râvnitorul de cele sfinte, Pimen, ia calea mănăstirii. Puţin mai târziu, acestuia îi calcă pe urme şi alţi doi fraţi ai săi: arhimandritul Nifon, ajuns stareţ la Mănăstirea Cernica, şi Maica Doroteea de la Mănăstirea Pasărea.

Din rânduiala lui Dumnezeu, monahul Pimen ajunge stareţ al Mănăstirii Cetăţuia. Pentru evlavia şi smerenia de care va da dovadă, acestuia i se va rândui să trăiască o minune. Ca urmare a râvnei spre cele sfinte, înainte de Postul mare, părintele Pimen hotărăşte să petreacă cele 40 de zile într-una din peşterile Muntelui Cetăţuia, urmând astfel marilor nevoitori de odinioară.

Tot din rânduiala lui Dumnezeu, care nu lasă necinstiţi şi ascunşi pe sfinţii Săi, părintele Pimen pătrunde într-o peşteră cu bună mireasmă. Aici se aflau, neatinse de stricăciune, plăcute la vedere şi frumos mirositoare, moaştele Sfântului schimonah Ioanichie, adormit în Domnul la anul 1638.

În interiorul peşterii, pe peretele de piatră, sfântul şi-a cioplit doar numele şi anul adormirii sale, spre veşnică pomenire, astfel: "Ioanichie schimonah 1638." Moaştele au fost mutate, cu mare evlavie în biserica mănăstirii. Acestea sunt singurele moaşte întregi ale unui sfânt cuvios român din secolul al XVII-lea păstrate până în zilele noastre.

Sfântul Ioanichie schimonahul - Sfântul ocrotitor din Carpaţii României

Prea Sfinţitul Calinic al Argeşului, vorbind despre Sfântul Ioanichie, spune următoarele: "Când citim în Scripturile bătrâne că "al Domnului este pământul şi plinirea lui!" (Psalmul 23, 1), inima ne tresaltă de bucurie şi sufletul înalţă mărire lui Dumnezeu Atoatecreatorul.

Pe întinsul Pământului, văi, câmpii, dealuri şi munţi, zidirea lui Dumnezeu, făptura mâinilor Sale, omul, a umplut văzduhul cu bucuria lui de a fi, în frumuseţea lumii văzute. Din plămada mâinilor Sale, Dumnezeu a ridicat eroii credinţei, nădejdii şi dragostei, sihaştrii şi eroii pe drumul desăvârşirii răsăriţi şi la noi, de la picioarele munţilor până-n creştetul lor mângâiaţi de lumina şi căldura soarelui.

"Coloana vertebrală" a României, Carpaţii, plini de peşteri, ape, flori şi cânt de păsări cu ponoare şi poieni pline de ghiocei, narcise şi brazi, candelabre atârnate de tăria cerurilor, iubitorii de Dumnezeu, monahii şi monahiile, unii preoţi şi arhierei şi-au cuprins fiinţă întru mărirea lui Dumnezeu, cea neveştejită de trecerea timpului, întru sfânta sihăstrie şi veghere neadormită. De mii de ani, Carpaţii şi spaţiile româneşti au cântat imaginea lui Dumnezeu în culori şi lumini neapuse. Templul cel măreţ, îndreptat cu fruntea spre soare, Carpaţii româneşti, şi-a deschis ferestrele de veghe, rugăciune şi virtuţi.

Carpaţii Moldovei, Ceahlăul cel sihăstresc, dacă ne gândim doar la sihaştrii nevoitori din secolele XVI-XVII, vom aminti pe Melania şi Sofia schimonahiile, cuvioşii Vucol, Ghedeon şi Gherman; cuviosul Lazăr sihastrul din Sihăstria Putnei, Silvestru, Chiriac, Iov şi Agaton, sihaştrii din chinovia Tazlău, Chiriac, celebru nevoitor din munţii Bisericani, Partenie şi Pavel, ctitorii Sihăstriei nemţene, Varlaam, mitropolitul sfânt, de curând canonizat, Epifanie şi Daniil de la Voroneţ, Atanasie Crimca, mitropolitul Moldovei şi Sucevei, episcopul Efrem al Rădăuţilor,

Pangratie arhimandritul de la Sucevița, Dosoftei dascălul de la Schitul Zosima Secul Neamțului; cuvioșii Evloghie, Pimen, Misail, Vasile și Paisie, Partenie și Rafael, din Sihăstria Agapiei Vechi; Filotei dascălul de la Mănăstirea Putna, Isaia pustnicul de la Mănăstirea Moldovița și Ioan, arhiepiscopul de la Rașca. O parte dintre sihaștrii menționați vor fi canonizați anul acesta, la propunerea Părintelui Patriarh Daniel și cu aprobarea Sfântului Sinod.

În Carpații Țării Românești și ai Ardealului s-au nevoit Meletie și Neofit, sihaștrii din peșterile Mănăstirii Stânișoara, Daniil și Misail, ctitorii Mănăstirii Turnu; Sfinții ierarhi Sava și Iorest mărturisitorul, Iosif de la Partoș și Ioan Valahul. O, Doamne, și câți sihaștrii sfinți n-or mai fi pe acest sfânt pământ românesc pe care noi nu-i știm, dar pe care Dumnezeu îi va scoate la lumină atunci când va crede El.

În Țara Câmpulungului Muscel se află o sihăstrie unică în felul ei, numită Valea Chiliilor, în vechea așezare dacică denumită Cetățeni, de la care și-a luat numirea și Mănăstirea Cetățuia Negru Vodă.

În acest loc mirific - Valea Chiliilor - în secolele trecute, zeci de sihaștri ridicau mărire lui Dumnezeu în postiri și rugăciuni cu foc dumnezeiesc. În chip cu totul minunat, în anul 1944, egumenul Schitului Cetățuia, Pimen Barbieru, dimpreună cu monahul Isidor, din îndemn dumnezeiesc, au descoperit o peșteră săpată în peretele muntelui, aproape de bisericuța din piatră, în care se aflau, pe un pat de piatră, moaștele unui sfânt sihastru. Ele erau acoperite de o pânză fină țesută de păianjeni, iar deasupra, pe perete scris în piatră: "Schimonahul Ioanichie t 1638."

Din mărturiile de atunci, transmise prin viu grai mai mult, osemintele marelui sihastru Ioanichie au fost duse în biserica schitului și așezate la loc de cinstire, unde se află până în ziua de astăzi.

Viețuitorii Mănăstirii Cetățuia Negru Vodă, starețul Modest, creștinii evlavioși și clericii mireni, dau mărturii despre minunile ce le săvârșește schimonahul Ioanichie. Cea mai aspră sihăstrie din Țara Românească, Valea Chiliilor, este un tezaur duhovnicesc unde s-au sihăstrit în post și rugăciune, în decursul veacurilor, mulțime de călugări.

Până acum, cu voia lui Dumnezeu, s-au descoperit moaștele schimonahului Ioanichie, trecut la cele veșnice în anul 1638, după cum s-a citit inscripția săpată în piatră, pe peretele din peșteră, poate chiar de mâna sa.

Aceste semne, de vădită pioşenie, ne îndeamnă să facem demersurile la Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române pentru a aproba pregătirea canonizării schimonahului Ioanichie, care s-a nevoit în Valea Chiliilor peste 30 de ani. Ne bucurăm să reamintim osteneala Părintelui Ioanichie Bălan, harnicul cercetător care a publicat câteva cărţi în care a zidit memoria timpului sihăstresc din România, cum ar fi:

"Vetre de sihăstrie românească, Sihaştrii din Dâmboviţa" (Editura IBMBOR, Bucureşti, 1982); "Sihăstria de pe Valea Chiliilor, Comuna Cetăţeni, secolele XIII-XIX"; "Pateric românesc" (Editura Arhiepiscopiei Tomisului şi Dunării de Jos, Galaţi, 1990); "Cuviosul Ioanichie Schimonahul - Sihăstria Valea Chiliilor Muscel" († 1638) şi "Sfinte Moaşte din România" (Editura Mănăstirea Sihăstria, 2004).

Osteneala Părintelui Ioanichie Bălan, marele căutător, prin munţi şi vai, de sfinte sihaştrii, unde au vieţuit în aspră asceză şi sfinţenie, cu candela aprinsă întru priveghere neadormită, îşi găseşte acum mângâiere, întâlnindu-se cu toţi Sfinţii români, cuvioşi şi ierarhi, despre care a scris cu credinţă, nădejde şi iubire, aprinse de focul Duhului Sfânt.

Dacă nu era voia lui Dumnezeu, Duhul Sfânt nu-l îndemna pe egumenul Pimen Barbieru să descopere peştera din peretele abrupt al muntelui din Valea Chiliilor şi sfintele moaşte ale schimonahului Ioanichie care au rezistat timpului 370 de ani."

Sfântul Ioanichie schimonahul de la Cetăţuia - canonizarea

După descoperirea acestora, rămăşiţele cuviosului Ioanichie au fost aduse din peştera în Mănăstirea Cetăţuia şi înhumate cu mare grijă, după o cuvenită slujbă, în aşteptarea canonizării ce va urma.

În anul 1997, la mutarea cimitirului într-o latură a curţii, actuala obşte monahală a găsit osemintele în aceeaşi stare plăcut mirositoare. Sfintele Moaşte au fost spălate şi unse cu mir, după care au fost reînhumate într-o raclă, aşteptându-se în continuare hotărârea Sfântului Sinod.

Când s-a construit pridvorul cel nou al bisericii, prin daniile cititorilor revistei Formula As, părintele stareţ Modest Ghinea a primit binecuvântarea Preasfinţitului Calinic Argeşanul de a-l picta pe sfânt pe peretele exterior. Singurul impas a fost acela că nu se ştia chipul cuviosului.

Într-o noapte, unul dintre fraţi l-a visat pe Sfântul cuvios Ioanichie schimonahul, şi trăsăturile chipului său i s-au întipărit în memorie. Astfel, sfântul a fost zugrăvit în frescă după arătarea minunată din visul ucenicului.

Până la canonizarea Sfântului Ioanichie de la Valea Chiliilor - Cetăţuia, sfintele sale moaşte s-au aflat păstrate, cu evlavie, într-o sfântă raclă din biserica de la Mănăstirea Cetăţuia.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a hotărât: "De acum înainte şi în veci, Sfântul cuvios Ioanichie, schimonahul din Sihăstria Valea Chiliilor, cu zi de prăznuire pe 26 iulie, să fie numărat între Sfinţii Bisericii şi să fie pomenit şi cinstit cu cântări de laudă în ziua lui de prăznuire. Poruncim de asemenea, în Duhul Sfânt, ca viaţa, slujba şi icoana lui să fie primite cu evlavie de preoţii, monahii şi credincioşii Bisericii noastre."

Preacuvioase părinte Ioanichie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi !

Teodor Danalache - Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă

Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă este o mănăstire ortodoxă cu obşte de călugări aflată în comuna Cetăţeni, judeţul Argeş. Mănăstirea este situată la 22 de kilometri sud-est de oraşul Câmpulung, pe şoseaua naţională Câmpulung-Târgovişte-Bucureşti, pe frumoasa vale a Dâmboviţei, între satele Cetăţeni şi Coteneşti.

Cunoscută iniţial sub denumirea de "Schitul Cetăţuia Negru Vodă", mănăstirea este construită pe o stâncă înaltă, la altitudinea de 881 de metri, pe malul stâng al răului Dâmboviţa, între "Valea lui Coman" şi "Valea Chiliilor". De la şoseaua principală şi până la mănăstire, pe o potecă îngustă, se face însă mai puţin de un ceas. Biserică din mănăstire are două hramuri: Adormirea Maicii Domnului, până în anul 1918, iar mai apoi şi Izvorul Tămăduirii.

Mănăstirea Corbii de Piatră, Mănăstirea Nămăieşti şi Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă alcătuiesc un triunghi echilateral cu latura de 20 de kilometri. Prima se află în comuna Corbi, pe şoseaua Câmpulung-Domneşti, a doua se află la zece kilometri de Câmpulung Muscel, iar a treia se află pe şoseaua Câmpulung-Târgovişte, în comuna Cetăţeni.

Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă - scurt istoric

Potrivit tradiţiei locale, pe culmea abruptă de piatră, care se înalţă între răul Dâmboviţa şi pârâul Cetăţuia, a existat o cetate de rezistenţă zidită pe vremea ocupaţiei romane. Cetatea ar fi fost loc de refugiu şi pentru domnitorul Negru

Vodă al Ţării Româneşti, care îşi avea aici şi o peşteră de taină, numită până astăzi "Peştera lui Negru Vodă". De la această cetate şi-ar fi luat numele, atât muntele, cât şi satele din apropiere.

Valea stâncoasă a pârâului Cetăţuia este plină de peşteri, unele naturale, iar altele scobite de sihaştrii locului. În aceste peşteri s-au nevoit numeroşi călugări sihaştri, mai ales între secolele XIV-XVIII, când aceştia au fost la fel de renumiţi că pustnicii din Munţii Buzăului.

Unul dintre aceşti sihaştrii a fost descoperit în ultimele decenii, într-o peşteră suspendată în peretele abrupt al muntelui. Moaştele acestui cuvios, galbene precum ceara, frumos mirositoare şi nemişcate de mâna omului, erau aşezate într-o scobitură de piatră, în formă de mormânt, iar deasupra, pe perete, era scris în piatră: "Ioanichie schimonah 1638." Acestea sunt singurele moaşte întregi ale unui cuvios român din secolul al XVII-lea, păstrate până în zilele noastre.

Ctitorul mănăstirii nu a fost încă stabilit cu certitudine. Se crede, totuşi, că principalul ctitor al mănăstirii a fost voievodul Nicolae Alexandru Basarab, fiul lui Basarab I. Acesta apare în al treilea strat de frescă, în naos. Cu toate acestea, tradiţia locală susţine că primul ctitor a fost Negru Vodă, urmele paşilor acestuia rămânând imprimate în piatra muntelui, alături de ale doamnei sale, Margareta.

Biserica din peşteră, atribuită voievodului Negru Vodă, a fost construită în secolul al XIII-lea, odată cu cetatea Câmpulung Muscel, care a fost prima capitală a Ţării Româneşti.

Schitul Cetăţuia este amintit în timpul lui Mihai Viteazul care, în anul 1595, după lupta de la Călugăreni, a trecut prin aceste locuri.

În primăvara anului 1658, pentru o vreme, domnitorul Constantin Şerban s-a refugiat în acest loc retras, din cauza tătarilor.

În anul 1690, însoţind oastea turco-tătară, spre Ardeal, Sfântul Constantin Brâncoveanu se adăposteşte şi el în acest loc, biserica şi chiliile fiind în bună stare la acea vreme. Pe atunci, schitul era metoc al Mănăstirii Negru Vodă, din oraşul Câmpulung Muscel.

În anul 1775, amintind de o carte de scutire de taxe mai veche, întocmită de Constantin Racoviţă, voievodul Alexandru Ipsilanti scuteşte şi el de taxe pe cei trei schimnici de la Cetatea Negru Vodă.

Tradiţia orală consemnează faptul că trei mari sihaştri, care au pustnicit în acest loc, au făcut un jurământ pe care l-au lăsat, ca regulă, vieţuitorilor din Mănăstirea Cetăţuia. Despre acesta, găsim scris şi în icoana cuviosului Ioanichie cel nou: "Şi legământ va fi, de rânduiala se va ţine, nimic nu va lipsi."

În timpul răscoalei din 1821, turcii au distrus schitul şi chiliile. Mai târziu, la cererea credincioşilor din satul vecin, în data de 19 iunie 1859, Mitropolia încuviinţează ca aceştia să repare schitul de pe stâncă. După o vreme, acesta se va ruina din nou, ajungând chiar adăpost pentru vite.

Între anii 1915-1916, schitul lui Negru Vodă este renovat de către preotul econom Gheorghe Moisescu, de la Biserica Domnească din Câmpulung, ajutat de ieromonahul Agatanghel Andritoiu, de la Peştera Stânişoara, din Argeş şi de monahul Nicolae Băcioiu, de la Peştera Ialomicioara.

După înlăturarea comuniştilor de la putere, Schitul Cetăţuia Negru Vodă începe să fie iarăşi îngrijit. Mai târziu, în anul 1992, acesta este ridicat la rangul de mănăstire. Începând cu anul 1993, schitul este luat în grijă de Episcopia Argeşului şi Muscelului. Din acest an, mănăstirea de pe stâncă a intrat într-o nouă perioadă de refacere, atât materiale, cât mai ales duhovnicească.

După anul 1993, pe stâncile înalte au avut loc următoarele lucrări: construirea unei clopotniţe; amenajarea unei bibloteci, cu peste cinci mii de cărţi; construirea unei magazii pentru materiale; ridicarea unui pridvor, la biserica rupestră; ridicarea unui aghiasmatar şi a unui corp de chilii, pentru monahii nevoitori.

În anul 1997, în mănăstire a fost introdus curentul electric. După aceasta, pe o pantă a muntelui, a fost instalat un funicular, atât de necesar transportului de alimente şi apă, precum şi a materialelor de construcţie.

Dorind a veni în ajutorul persoanelor devaforizate, Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă a înfiinţat un mic schit, închinat Sfântului ierarh Modest, care să îndeplinească funcţia de azil.

Începând cu vara anului 2000, monahii din Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă editează şi o revistă de spiritualitate, numită "Murmurul Sihaştrilor".

Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă - arhitectura locului

În mănăstire se află două biserici: biserica veche, aflată într-o peşteră naturală, şi biserica nouă, zidită din lemn, în stil maramureşan. Biserica rupestră este lungă de 12 metri, lată de 4 metri şi înaltă de peste 3 metri. Aceasta este împărţită clasic, în Sfânt Altar, naos şi pronaos. La intrarea în peşteră, a fost construit un pridvor, din lemn. În naos se intră printr-o uşă săpată în peretele despărţitor. Naosul este înzestrat cu toate cele necesare serviciului divin, iar clopotniţa este din lemn, fiind construită deasupra bisericii din piatră.

Pe peretele de miazănoapte al pronaosului se află o placă de marmură, cu următoarea inscripţie: "Acest sfânt locaş, cu numele Cetăţuia, care de la Negru Vodă îşi are începutul, a fost şi în trecut schit de călugări şi pe vremuri grele loc de scăpare pentru voievozii ţării, însă, cu trecerea timpului, a căzut în ruine, ajungând chiar adăpost vitelor. A fost restaurat şi înfrumuseţat, cum se vede, cu cheltuiala şi osârdia robului lui Dumnezeu preotul econom Gheorghe Moisescu, paroh al bisericii Domnească din Câmpulung, ajutat de ieromonahul Agatanghel Andritoiu, de la peştera Stânişoara Argeş, şi fratele monah Nicolae Băcioiu, de la peştera

Ialomicioara, în anul 1915-1916. S-a sfinţit în 22 iulie 1923, spre veşnică pomenire."

Biserica rupestră păstrează trei straturi suprapuse de pictură, constatate de pictorul Teodorescu, în anul 1922. Când acesta a înlăturat stratul de pictură făcut în anul 1859, pe peretele der apus, deasupra uşii de intrare în naos, pe partea stângă, au ieşit la lumina chipurile ctitorilor locaşului: Alexandru voievod, Radu Negru voievod, jupânul Gheorghe Vineteanu şi stareţul Iosif. Stratul de pictură din anul 1859 nu arăta decât chipul voievozilor, nu şi pe cel al lui Gheorghe Vineteanu şi al stareţului Iosif, care a zugrăvit biserica, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Cel de-al treilea strat de pictură se presupune că datează din anul 1760, autorul fiind anonim.

În perioada cuprinsă între Izvorul Tămăduirii şi Adormirea Maicii Domnului, în biserica din peşteră, în Sfântul Altar, izvorăşte apă dintr-un mic izvor. În spatele bisericii rupestre, într-o peşteră săpată în piatră, se află "Peştera Moşului", socotită a fi fost chilia stareţului vechiului aşezământ monahal. În partea de miazăzi a peşterii se află o clădire etajată, care adăposteşte chiliile şi celelalte încăperi trebuincioase vieţii monahale, construită în secolul al XIX-lea.

Lângă "Peştera Moşului", silueta dălţuită a "Cavalerului trac" stă de veghe la capătul cimitirului în care se află câteva cruci, pe care nu stau scrise decât nume, fără să se precizeze momentul trecerii la cele veşnice. Celebrul şi misteriosul "Cavaler trac" avea un cult răspândit din Carpaţi, până la Marea Mediterană.

Pe marginea prăpăstioasă a peretelui estic al Cetăţuii se află aşa-zisa "chilie a lui Negru Vodă".

Potrivit legendei, aici îşi depozita Negru Vodă tezaurul, în timpul năvălirilor tătarilor. Mai apoi, aici au locuit pustnici, care au cioplit icoane în pereţii de piatră. Mai jos de biserica rupestră, cam la o sută de metri, se vede o Cruce mare, căţărată pe o stâncă înaltă şi îngustă. Despre aceasta, se crede că a fost aşezată de însuşi Negru Vodă. La baza acestei Cruci se află o piatră mare, numită "masa lui Mihai Viteazul".

Mănăstirea Cetăţuia Negru Voda - date de contact
Localitatea Cetăţeni, judeţul Argeş, 117240.
Telefon: 0745.093.294 / 0745.537.816 / 0248.544.000
E-mail: cetatuiamuscel@yahoo.com

Mirela Șova - Împrietenindu-ne cu Sfântul Ioanichie de la Muscel (26 iulie)

Asemeni cuviosului Dimitrie cel nou din Bucureşţi, Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel (Argeș), s-a nevoit într-o peșteră, timp de aproximativ 40 ani, neștiut în nevoințele sale decât de egumenul care-l binecuvânta și-l împărtășea.

Dorind de mic viața călugărească, Ioanichie a ajuns la schitul Negru Vodă, iar după o vreme s-a retras în pustnicie. Peștera aleasă era într-un loc atât de abrupt, încât se cobora la ea cu o frânghie. Așa își primea Ioanichie și mâncarea.

Se ştie că mai mulți domnitori și demnitari au venit pe Dealul Cetățuia (Dealul lui Negru Vodă), situat între Târgoviște și Câmpulung, să ceară sfat pustnicilor de acolo, renumiți pentru viața lor duhovnicească sporită, și în special Sfântului Ioanichie. Dintre ei, Mihai Viteazul a poposit trei luni la Cetățuia.

Nu se cunosc multe detalii despre viața cuviosului, însă ea se înscria în rânduiala locului, cu post aspru, priveghere, rugăciune neîntreruptă.

Mai mult, locul sihăstriei cuprinde urme străvechi, care dovedesc faptul că Dealul Cetățuia fusese prețuit încă din vremea dacilor, pentru poziția sa strategică (vedere splendidă până departe, în ambele părți ale dealului), dar și ca loc de sihăstrie pentru pustnicii lui Zalmoxis.

Potrivit tradiției, Sfântul apostol Andrei a poposit și aici, întâlnindu-se cu marele Preot dac și cu alți strămoși ai noștri însemnați, pe care i-a convertit la creștinism.

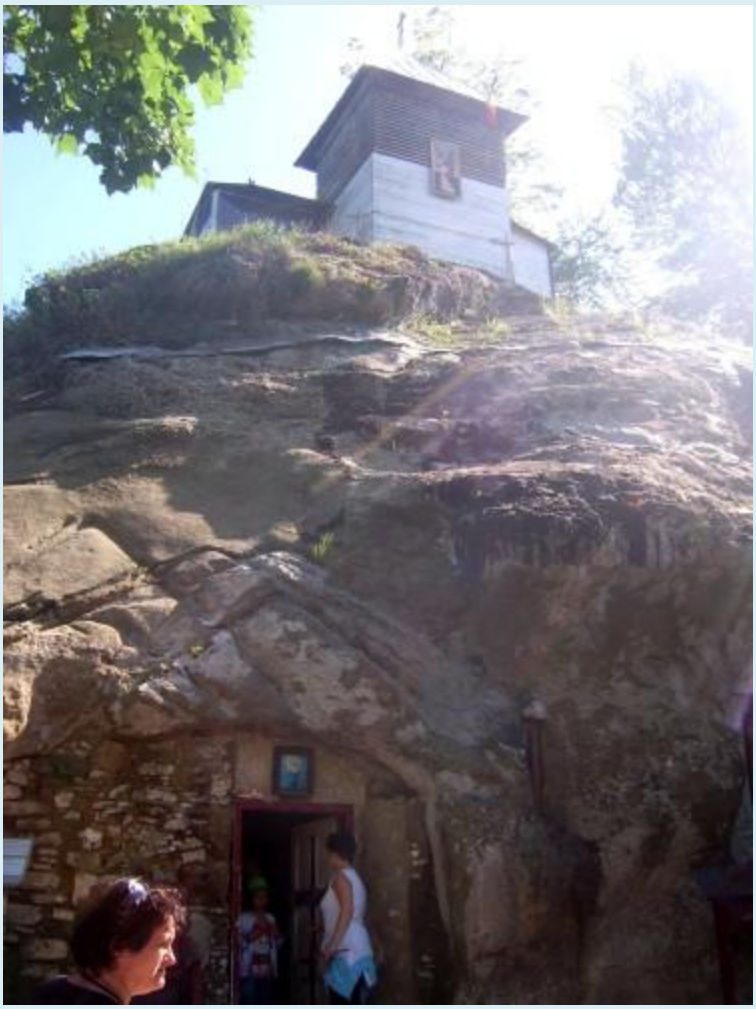

Biserica rupestră - Cetățuia

O primă descoperire a Sfintelor moaște ale cuviosului Ioanichie cel nou a avut loc în anul 1944, de către egumenul Pimen, care s-a coborât cu o frânghie în peșteră. Moaștele erau galbene, binemirositoare și acoperite cu o pânză de păianjen. Sfântul își săpase numele în piatră, precum și anul trecerii în veșnicie: 1638.

În perioada comunistă, Sfintele moaște au fost îngropate în cimitirul mănăstirii, la porunca autorităților. O a doua descoperire a lor a avut loc abia după 1990, ele fiind așezate în biserica mănăstirii, spre închinare, dovedindu-se făcătoare de minuni în mod special pentru familii (atât cu, cât și fără copii, vindecate ulterior de sterilitate).

Canonizarea Sfântului a avut loc în anul 2009, stabilindu-se ca zi de prăznuire a Sfântului data de 26 iulie.

Site-ul mănăstirii Cetățuia – Argeș:
http://www.manastireacetatuia.ro/

Spre culmea Cetățuii

Crucea dorințelor

Ne-am împrietenit cu Sfântul Ioanichie urcând pe Valea Chiliilor, în excursie, împreună cu un grup de copii.

Entuziasmați de vestigii și de construcțiile monahale, aceștia s-au rugat în biserica rupestră, înaintea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului, copie după una dintre cele pictate de Sfântul evanghelist Luca, dar și la racla cu moaștele sfântului, precum și la Crucea dorințelor.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului

Urmele în piatră ale domnitorului Negru Vodă i-au atras în mod deosebit, și ei nici nu au știut că murmurul care se auzea pe toată valea nu aparținea nici vântului, nici vreunei ape, ci era al rugăciunii sihaștrilor, potrivit legendei.

Urmele în piatră

Au văzut și ei, copiii, că istoria se învață cu mai multă plăcere pe teren, unde se și simte urma ei, ajutată de frumusețea unei zile de vară însorite. Întrebarea lor era, când au văzut peșterile sihaștrilor, dacă aparțin celor creștini, sau străbunilor daci, sau... amândurora.

Au fost și am fost bucuroși aflând și văzând că avem un ocrotitor în vârf de deal, care veghează la hotarele sufletelor noastre, alături de ceilalți Sfinți Români și cu moaște la noi în țară.

Peștera Moșului

Porumbel săpat în piatră

Vedere de pe Dealul Cetățuia

Pentru rugăciunile Sfântului Ioanichie cel nou, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi!

Predici despre Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel (Video)

Peştera Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel:
https://www.youtube.com/watch?v=ejt5L2MqcMs

Ce dor îmi e de tine Sfinte Ioanichie (Predica Pr.Modest):
https://www.youtube.com/watch?v=6hL_qcocJ8A

Predică la ziua Sfântului cuvios Ioanichie cel nou de la Muscel - Protosinghel Caliopie Cristian Ichim:
https://www.youtube.com/watch?v=ScOaQoPCv6w

Documentar Mănăstirea Cetăţuia Negru-Vodă 2011:
https://www.youtube.com/watch?v=z4HMb8LMEXE

Mănăstirea Cetăţuia Negru Vodă, Meteora României:
https://www.youtube.com/watch?v=EKUYnQDLbRM

Mănăstirea Negru Vodă - acasă la Sfântul Ioanichie cel nou de la Muscel

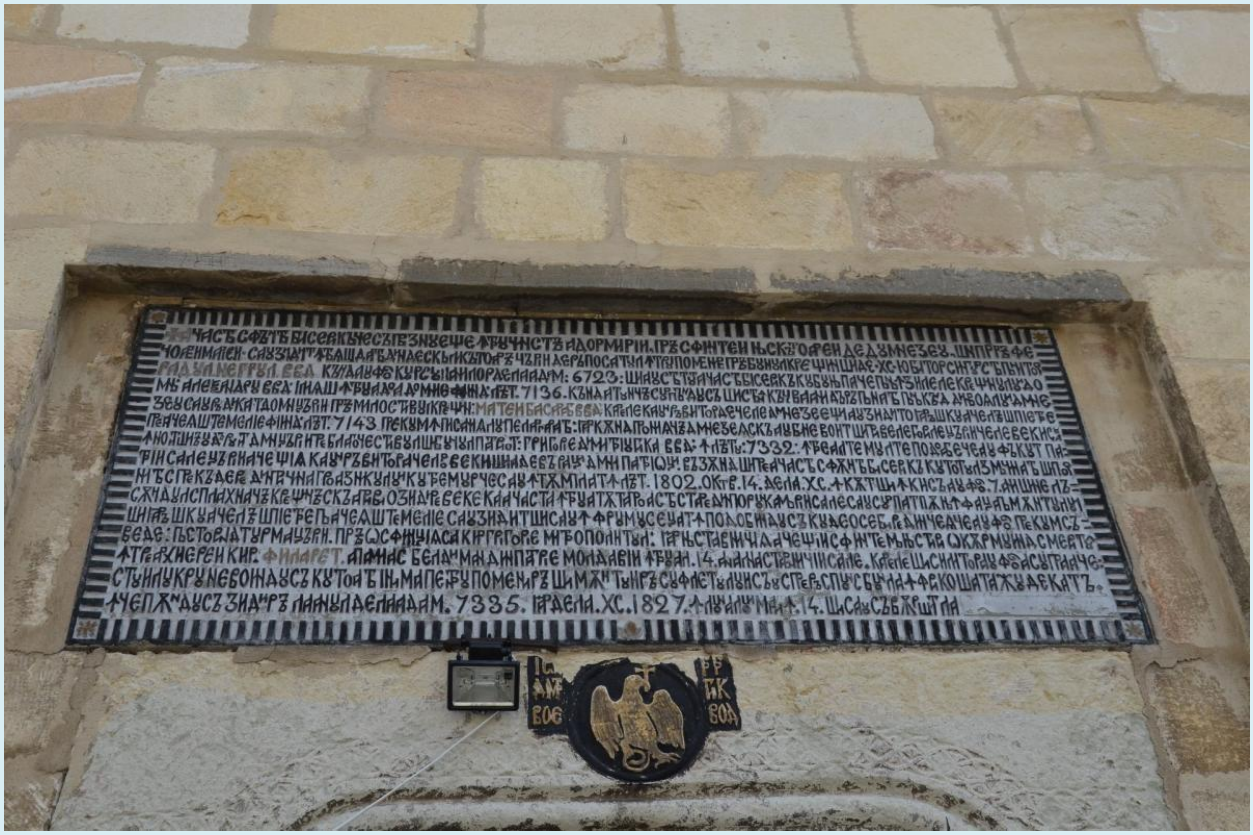

SFÂNTUL
VOIEVOD
NEAGOE
BASARAB
SFÂNTUL
IERARH
IACHINT
SFÂNTA
MUCENITA
FILOTEIA
SFÂNTUL
CUVIOS
IOANICHIE
CEL NOU

SFÂNTUL
VOIEVOD
NEAGOE
BASARAB
SFÂNTUL
IERARH
IACHINT
SFÂNTA
MUCENIȚĂ
FILOTEIA
SFÂNTUL
CUVIOS
IOANICHIE
CEL NOU

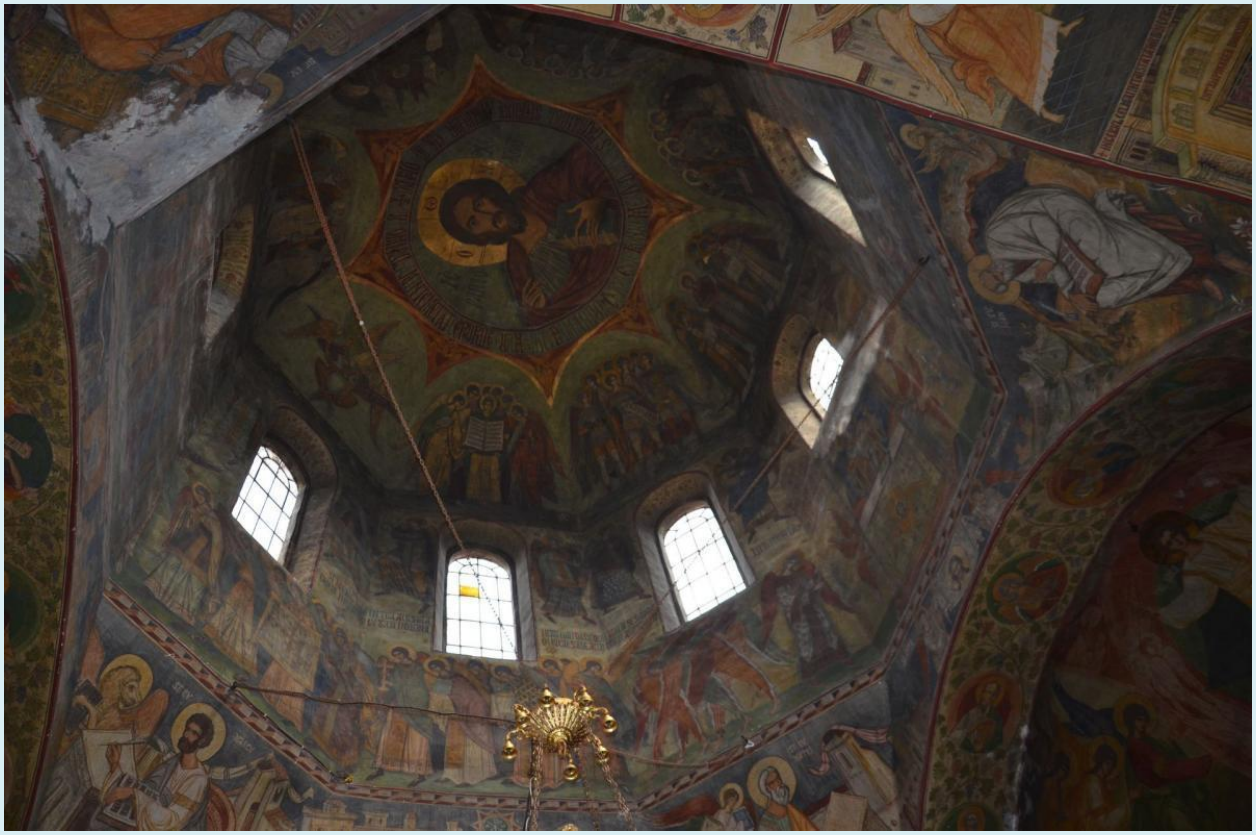

IC
XC
Ö
N
MP.
OU.
SF. IOA
BOTEZ
VENITI
LA MINE
TOTI CEI
OSTENITI
SI IMPO
VARATI
SI EU VA
VOI OBI
HNI RE

SFANTA
MAHRAMA
SF. EV.
IOAN

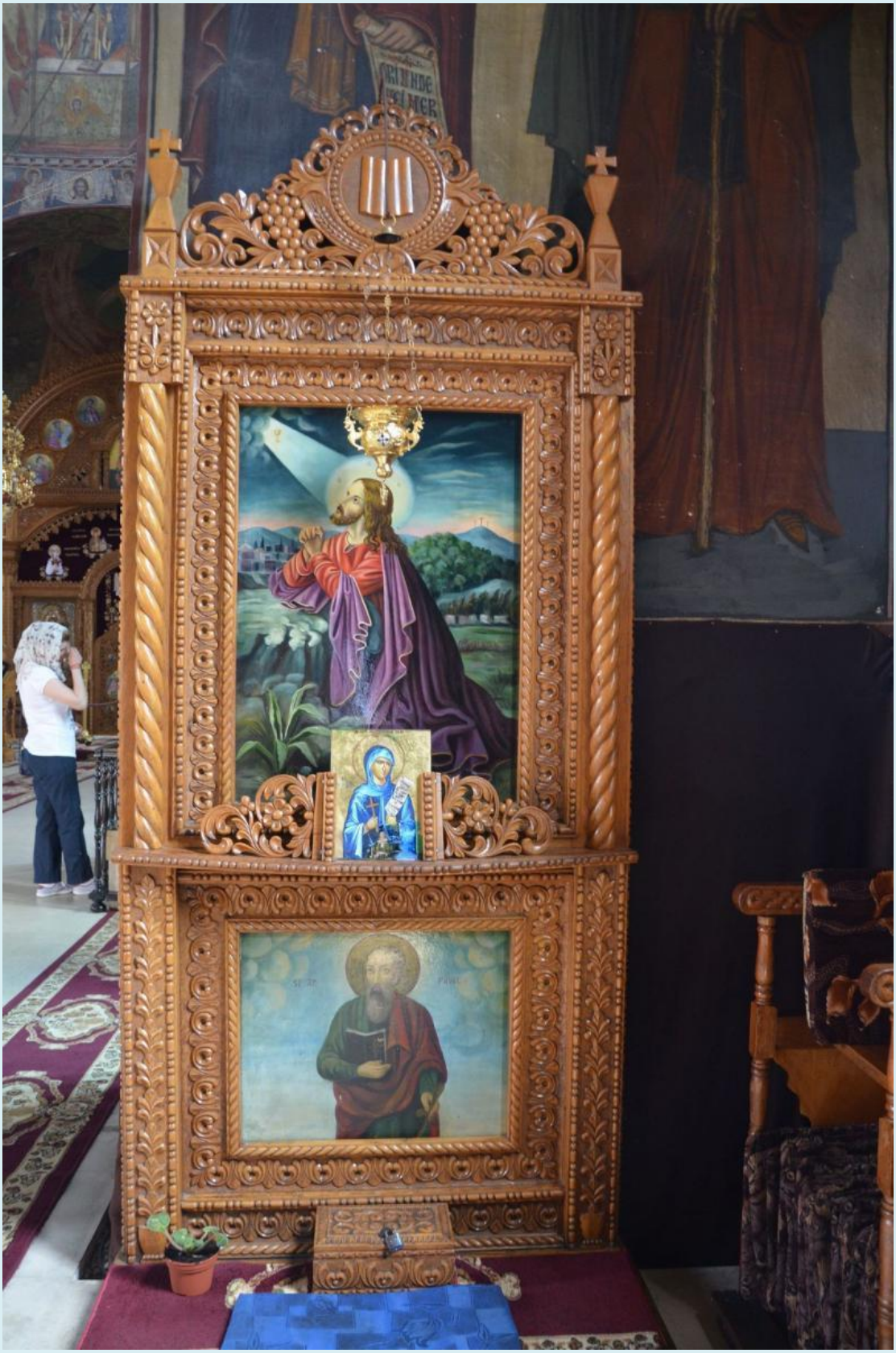

DIN ACEASTĂ NAȘTERE A MAICII DOMNULUI
TOATĂ FIREA ÎNGEREASCĂ
S'A MINUNAT DE LUCRUL CEL MARE
AL ÎNTRUPĂRII TALE.

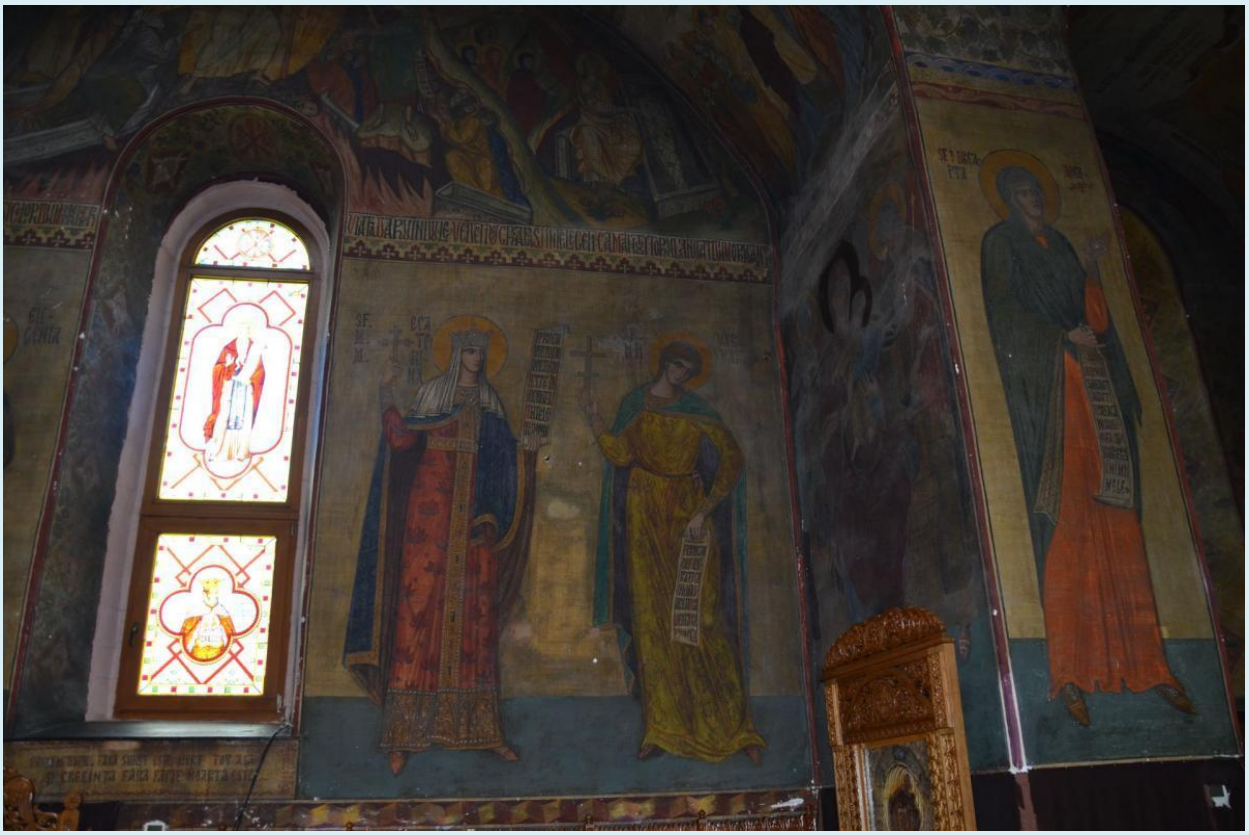

INRI

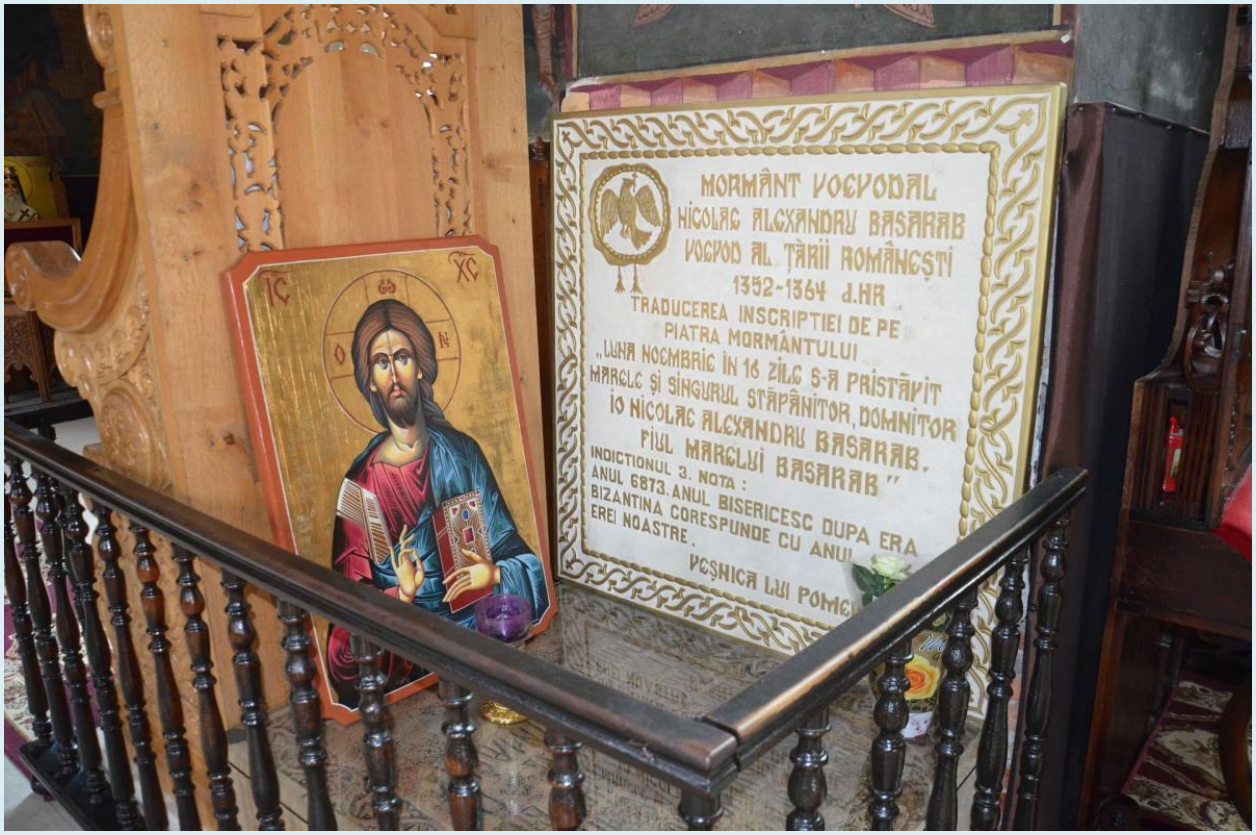
MORMÂNT VOEVODAL
NICOLAE ALEXANDRU BASARAB
VOEVOD AL TĂRII ROMÂNEȘTI
1352-1364 d.HR
TRADUCEREA INSCRIPȚIEI DE PE
PIATRA MORMÂNTULUI
„LUNA NOEMBRIE ÎN 16 ZILE S-A PRISTĂVIT
MARELE ȘI SINGURUL STĂPÂNITOR, DOMNITOR
IO NICOLAE ALEXANDRU BASARAB,
FIUL MARELUI BASARAB ”
INDICTIONUL 3. NOTA :
ANUL 6873. ANUL BISERICESC DUPA ERA
BIZANTINA CORESPUNDE CU ANUL
EREI NOASTRE.

3. NOTA :
6873. ANUL BISERICESC DUPA ERA
BIZANTINA CORESPUNDE CU ANUL 1364
EREI NOASTRE.
VEŞNICA LUI POME

MORMÂNT VOEVODAL
NICOLAE ALEXANDRU BASARAB
VOEVOD AL ŢĂRII ROMÂNEŞTI
1352-1364 d.HR.
TRADUCEREA INSCRIPTIEI DE PE
PIATRA MORMÂNTULUI
„LUNA NOEMBRIE ÎN 16 ZILE S-A PRISTĂVIT
MARELE ŞI SINGURUL STĂPÂNITOR, DOMNITOR
IO NICOLAE ALEXANDRU BASARAB.
FIUL MARELUI BASARAB"
INDICTIONUL 3. NOTA :
ANUL 6873. ANUL BISERICESC DUPA ERA
BIZANTINA CORESPUNDE CU ANUL 1364
EREI NOASTRE.
VEŞNICA LUI POMENIRE!

SFÂNTUL
NECTARIE

În această raclă se află bucăți
din moaștele sfinților:
Sfântul IOAN BOTEZĂTOTUL-7Ian.
Sfântul Mucenic PANTELIMON-27Iun.
Sfântul Mucenic MERCURIE-25Noiem.
Sfânta Mucenită VARVARA-4Dec.
LEMN din SFÂNTA CRUCE a Domnului
ICOANA MAICII DOMNULUI

SF CUV
IOANICHIE
DE LA
MUSCEL

RUGĂCIUNE

SF. CUV.
IOANICHIE
DE LA
MUSCEL

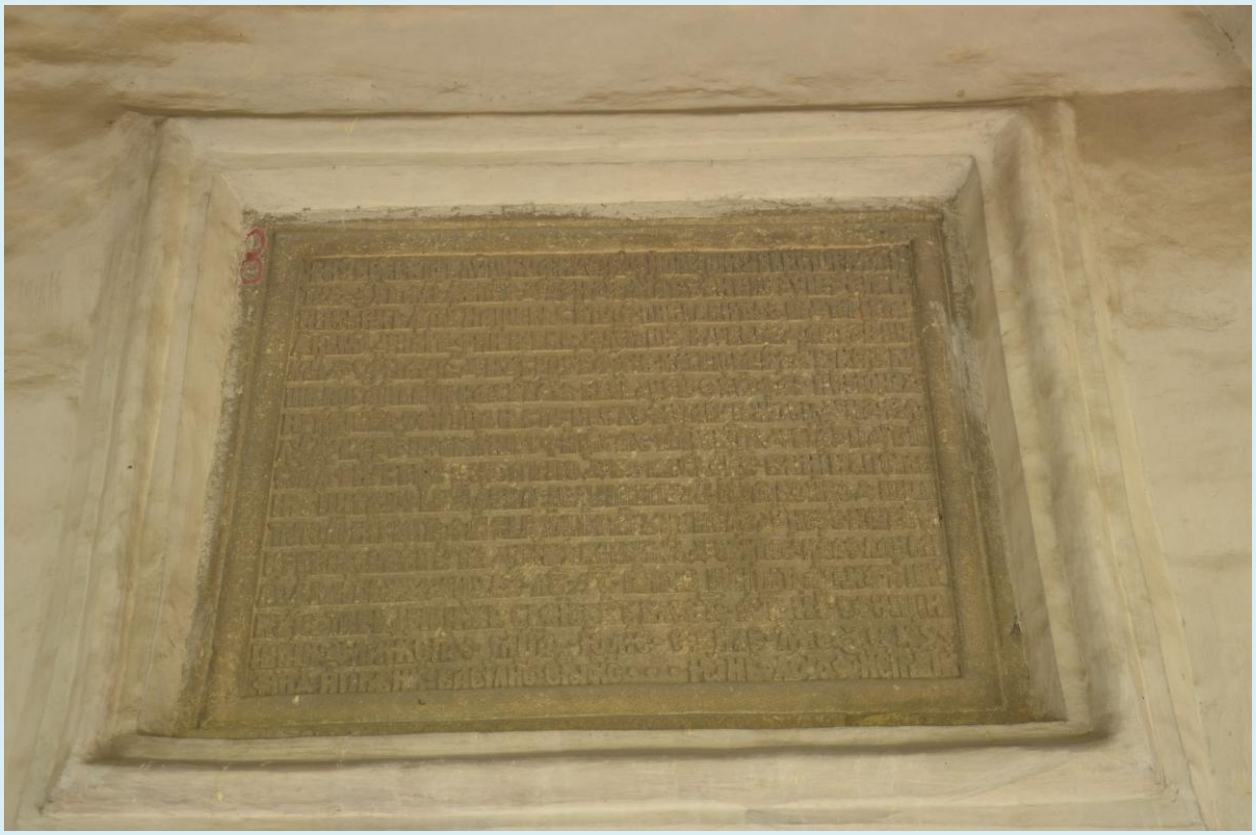

MONUMENT
ISTORIC
1301 - 1900
Casa domnească
Clădirea, cu o arhitectură sobră, tipică perioadei lui Matei Basarab,
în care elementul compoziţional principal este cerdacul cu arcade
de piatră, a fost construită pe locul vechi curţi domneşti din secolul XIV,
peste pivniţa locuinţei voievodale. Aici a fost tipărită în anul 1642
prima carte în limba română cu conţinut moral-filozofic,
"Învăţături peste toate zilele".
Princely house
The edifice, with its sober architecture, characteristic for Matei Basarab's
period, in which the main compositional element is the stone
arched porch, was built on the site of the former princely court
from the 14th century, over the basement of the voivodal residence.
The first Romanian language book with moral-philosophical content,
"Învăţături peste toate zilele" ("Teachings for all our days"),
was printed here in 1642.
Maison princière
La construction, avec une architecture sobre typique pour la période
de Matei Basarab, dans laquelle l'élément compositionnel principal
est la véranda avec des arcades en pierre, a été érigée sur la place
de l'ancienne cour princière du XIVe siècle, sur la cave de l'habitation
du voïvode. C'est également le lieu où le premier livre d'un contenu
moral-philosophique en roumain "Învăţături peste toate zilele"
("Conseils pour toute la vie") a été imprimé en 1642.
AG-II-m-A-13547.04 - Str. Negru Vodă nr. 64

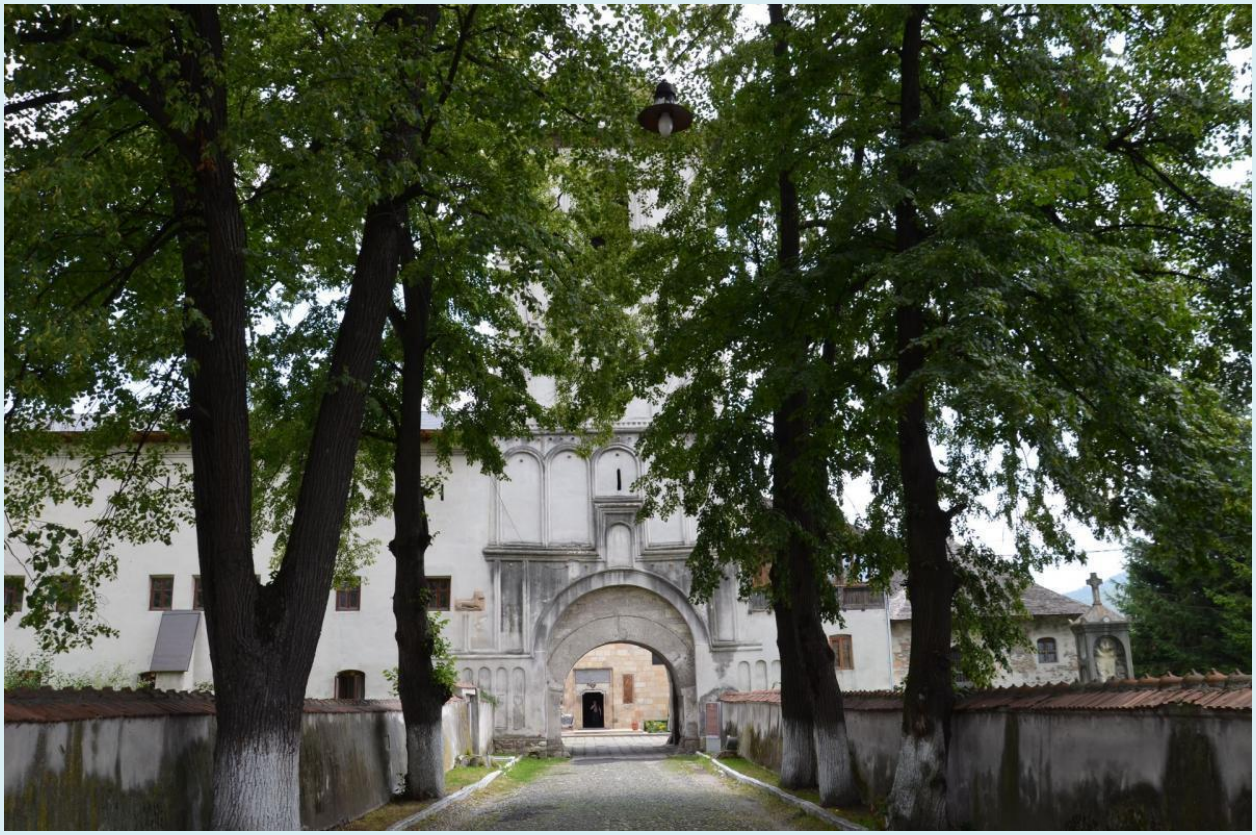

https://doxologia.ro/locuri-sfinte/manastirea-negru-voda-acasa-la-sfantul-ioanichie-cel-nou-de-la-muscel

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

61

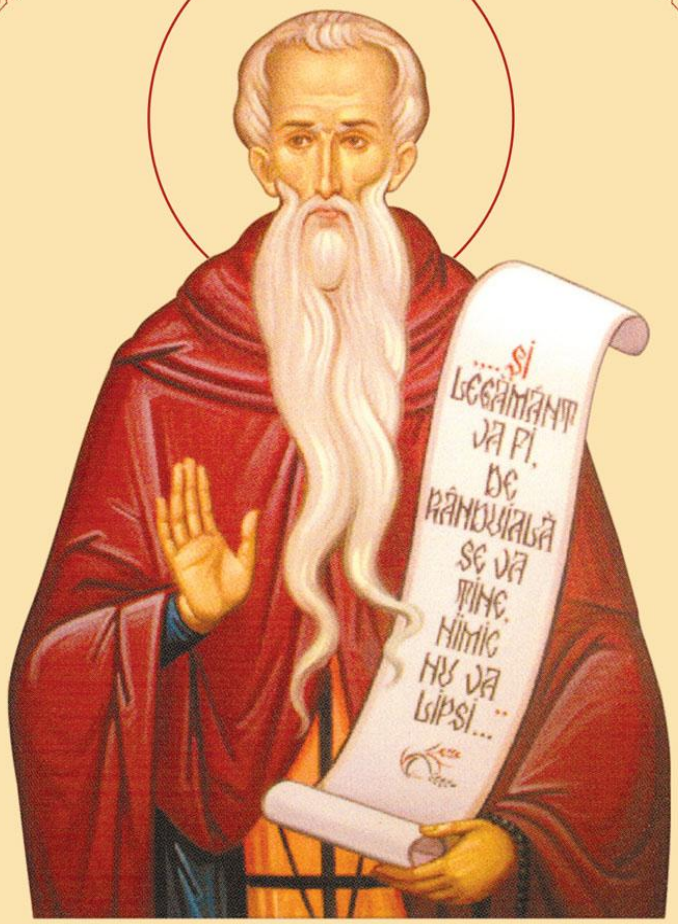

Viața și Acatistul Sfântului Cuvios IOANICHIE CEL NOU de la Muscel

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Locuitor în sihăstrie și înger în trup și făcător de minuni te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Ioanichie; cu postul, cu privegherea și cu rugăciunea, cerești daruri luând, vindeci pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere! Slavă Celui ce te-a încununat pe tine! Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!”

Troparul Sfântului Cuvios
Ioanichie cel Nou de la Muscel

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-282-4

Icoane

SFÂNTUL
CUVIOS
IIOANICHIIE
DE LA
CETĂȚUIA
MUSCELULUI
2008 D.HS.

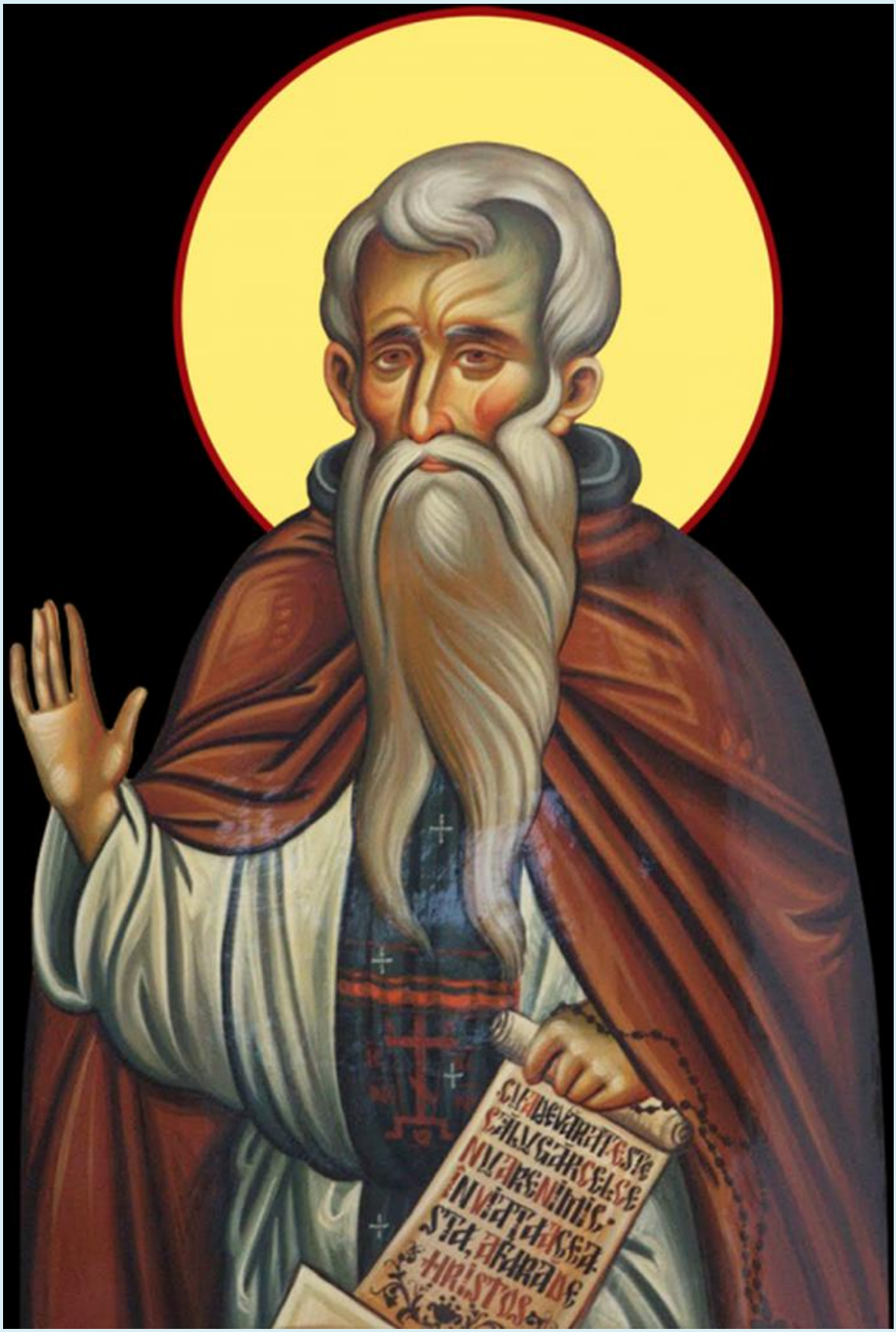

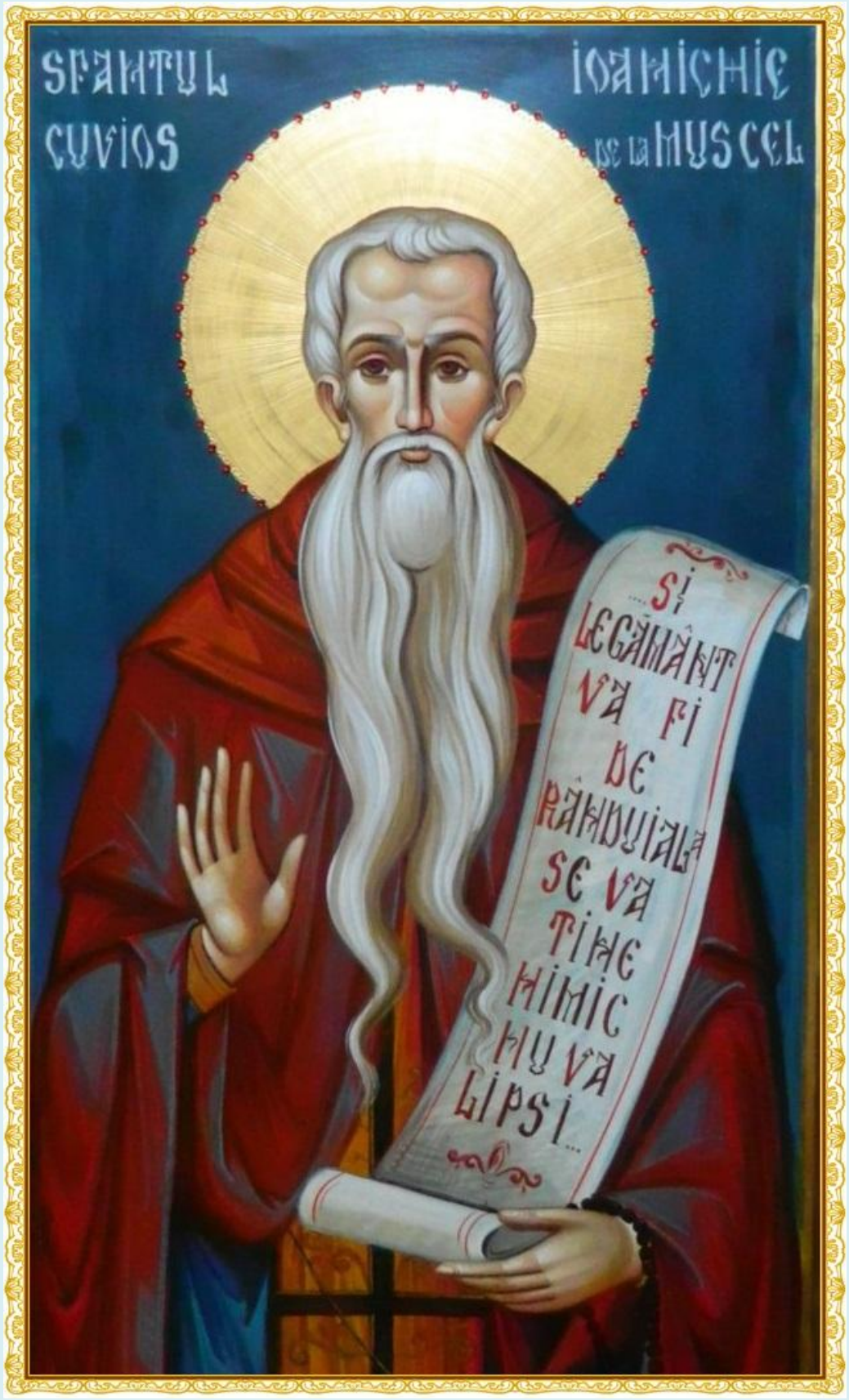
SFANTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
SI
LEGĂMÂNT
VA FI
DE
RĂMĂSIȚA
SE VA
TINE
HIMIC
NU VA
LIPSI

SFANTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
...SI
LEGĂMÂNT
VA FI
DE
RĂBDUIALĂ
SE VA
TINE
HIMIC
NU VA
LIPSI...

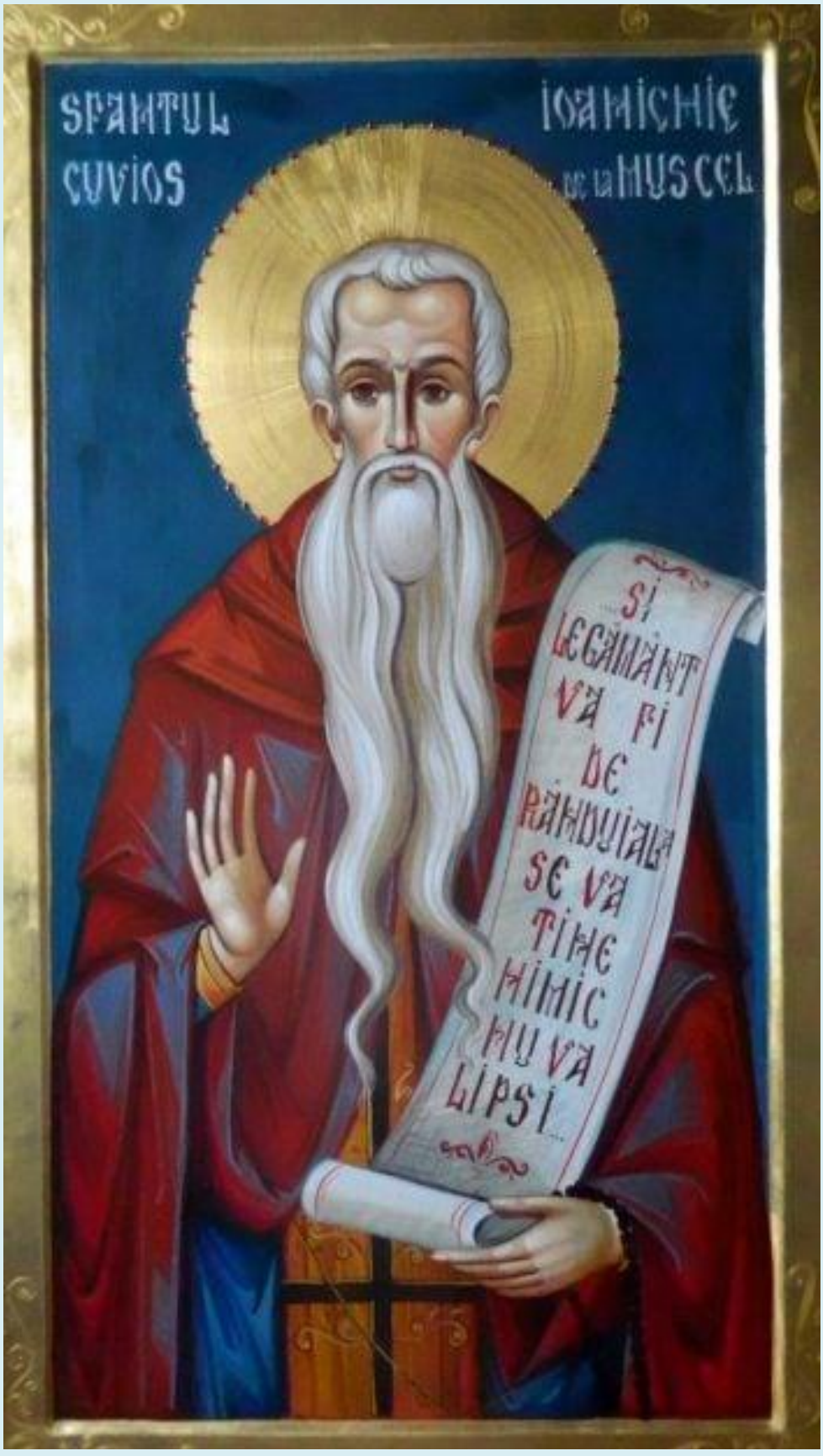
SFANTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
SI
LEGAMANT
VA FI
DE
RAMBOIALA
SE VA
TINE
HIMIC
NU VA
LIPSI

SFANTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
...SI
LEGĂMÂNT
VA FI
DE
RÂNDUIALA
SE VA
TINE
NIMIC
NU VA
LIPSI...

SFÂNTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
...SI
LEGĂMÂNT
VA FI
DE
RĂMĂSIA-
LA SE VA
TINE
NIMIC
NU VA
LIPSI...

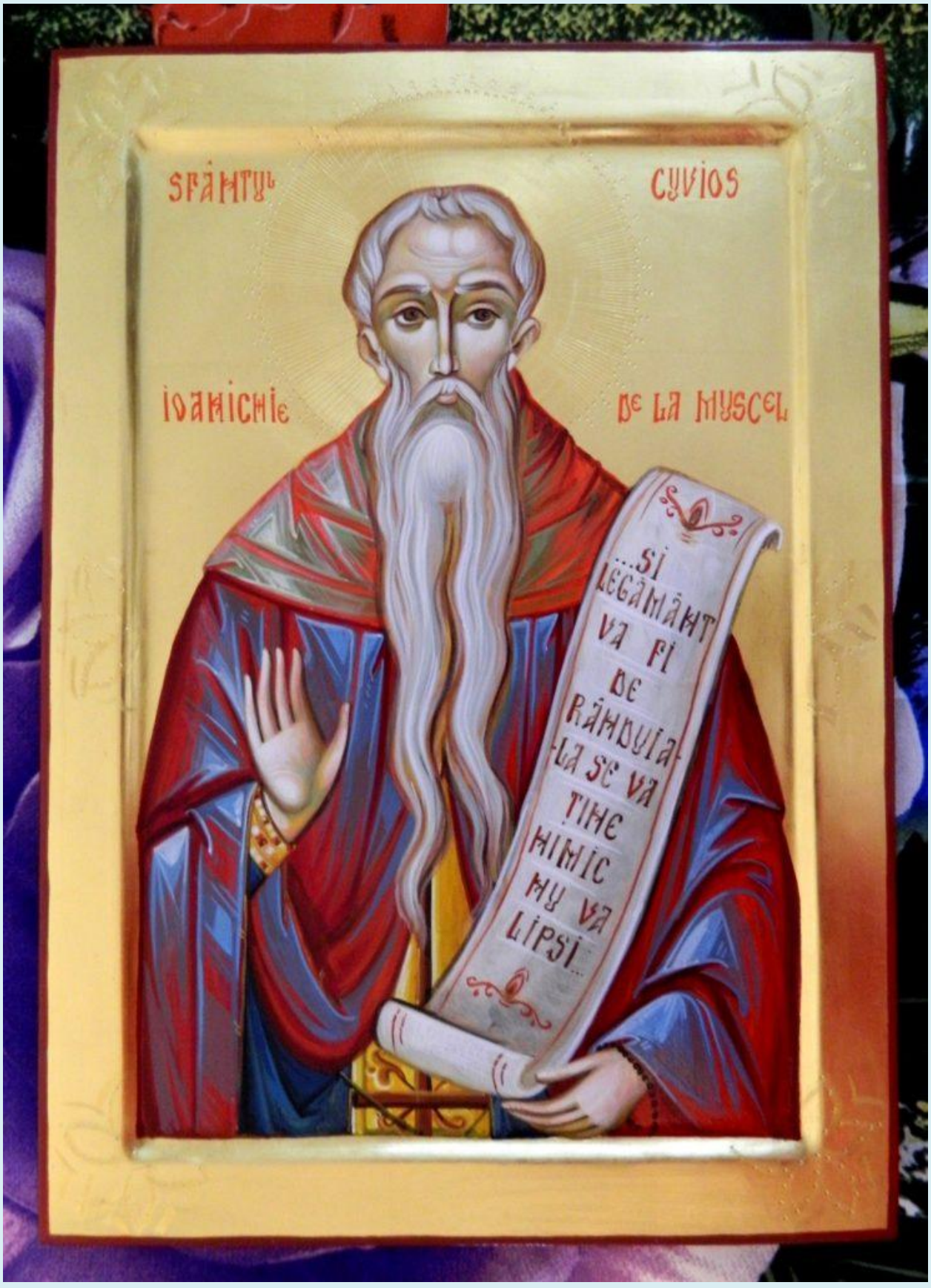
SFÂNTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
...SI
LEGĂMÂNT
VA FI
DE
RĂMÂNEA
-LA SE VA
ȚINE
NIMIC
NU VA
LIPSI...

SFÂNTUL
CUVIOS
IOANICHIE
DE LA MUSCEL
...SI LEGÂMÂNT VA FI DE RÂNDUIA-LA SE VA TINE NIMIC NU VA LIPSI...

Sfântul Ierarh Iachint de Vicina,
primul mitropolit al Țării Românești
28 octombrie

Sfântul Voievod Neagoe Basarab
26 septembrie

Sfântul Cuvios Ioanichie
cel Nou de la Muscel
26 iulie

SCHI-
MONAH
CUV
IOANI-
CHIE

PRIMIREA SF. IOAHICHIE ÎN
OEŞTEA CETĂŢII

PE VALEA CHILIILOR

LA SFAT ÇU MIHAI VOIEVOZUL

CONVORBIREA
CU MATEI BASARAB

МУТАКЕА LA DOMNUL
ИОАНИКИЕ СКИМѠНАХ
1638

DESCOPERIREA CINSTITELOR MOAȘTE
ИОАНИКИЕ СКИМѠНАХ
1638
PIMEN
1944

SFV. IOANNICHIE

SF. IOANICHIE

26 Iulie

Sfântul Cuvios

Ioanichie

cel Nou de la Muscel (Argeș)

rugăciuni acatist
icoane fotografii articole

SF. CUV.
IOANICHIE CEL NOU

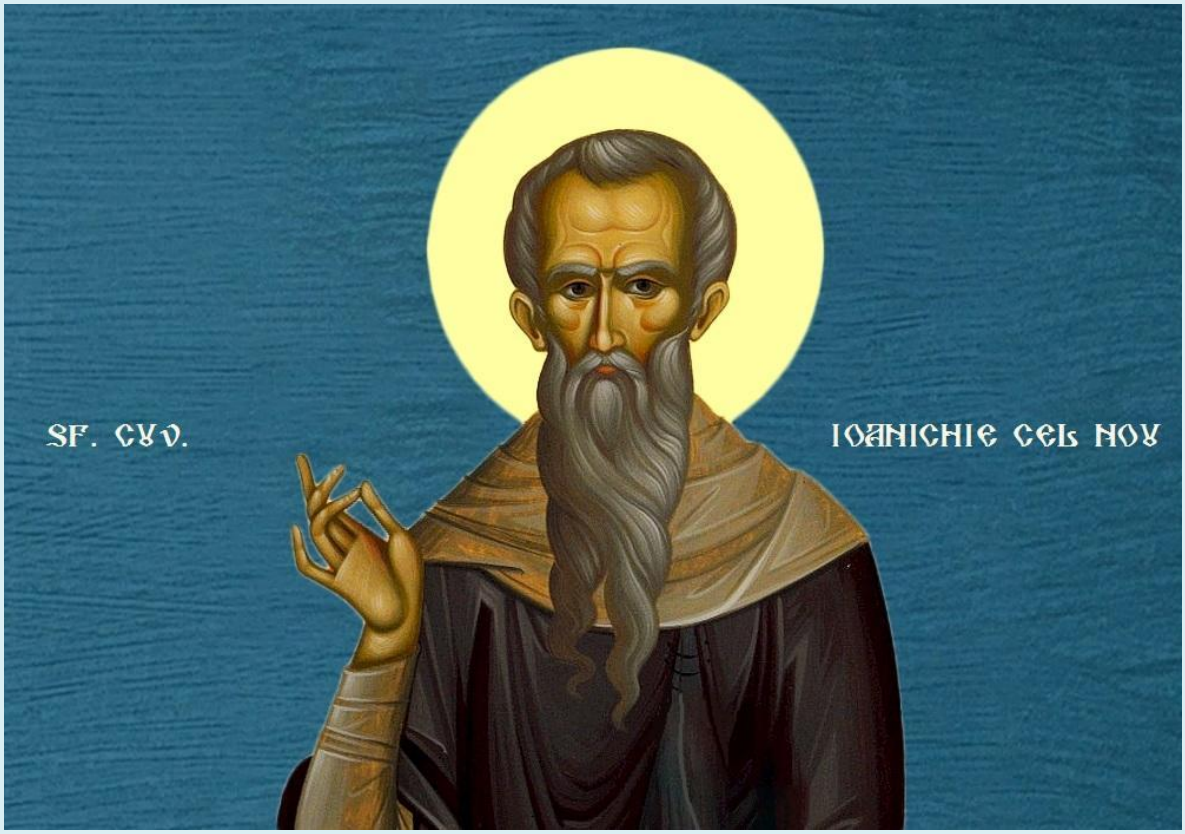
SF. CUV.
IOANICHIE CEL NOU

Troparul Sfântului Cuvios Ioanichie de la Muscel

26 Iulie - Glasul 1

Locuitor în sihăstrie şi înger trupesc, de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Ioanichie; cu postul, cu privegherea, cu rugăciunea, cereşti daruri luând, vindeci pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere, slavă Celui ce te-a încununat pe tine, slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri!

SF. CUV
IOANICHIE
DE LA
NEAMȚ

Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioanichie, bucuria sihaştrilor!